

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2015

Liahona

A young girl with dark hair, wearing a dark blue jacket with gold buttons, is smiling and looking towards the camera. She is in the foreground, slightly to the left. In the background, there are several other people, including a man in a suit holding a baby, a woman with long dark hair, and another girl in a green jacket. The background is slightly blurred, suggesting an outdoor setting with stone steps or a walkway.

General- konferenstal

Nya sjuttio, ett nytt Unga
mäns generalpresidentskap
samt rådgivare i Primärs
generalpresidentskap kallade

Tre nya tempel tillkännagivna



© GREG OLSEN, KOPIERING FÖRBUDEN

Vägen till Emmaus, av Greg Olsen

*"Och se, två [lärjungar] var just den dagen på väg till en by som heter Emmaus ...
När de nu talades vid och överlade, närmade sig Jesus själv
och slog följe med dem. ...*

*Och när han låg till bords med dem, tog han brödet, tackade Gud, bröt det och räckte åt dem.
Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn.
Och de sade till varandra: 'Brann inte våra hjärtan när han talade med oss på vägen
och öppnade Skrifterna för oss?'" (Luk. 24:13, 15, 30–32).*

Innehållsförteckning maj 2015

Årgång 139 • Nummer 5

Kvinnornas allmänna möte

- 8 **Att fylla våra hem med ljus och sanning**
Cheryl A. Esplin
- 11 **Familjen är från Gud**
Carole M. Stephens
- 14 **Försvarare av tillkännagivandet om familjen**
Bonnie L. Oscarson
- 17 **Hjälparen**
Henry B. Eyring

Lördagens förmiddagsmöte

- 22 **"Detta är den fasta jag vill ha"**
Henry B. Eyring
- 26 **Lycksalighetsplanen**
Boyd K. Packer
- 29 **Vi klättrar uppåt tillsammans**
Linda K. Burton
- 32 **Liknelsen om såningsmannen**
Dallin H. Oaks
- 36 **Välj att tro**
L. Whitney Clayton
- 39 **Varför äktenskapet och familjen betyder något - överallt i världen**
L. Tom Perry

Lördagens eftermiddagsmöte

- 43 **Röstning på kyrkans ämbetsmän**
Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2014**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistisk rapport för år 2014**
Brook P. Hales
- 46 **Därför stillade de sin fruktan**
David A. Bednar
- 50 **Varför gifta sig? Varför bilda familj?**
D. Todd Christofferson
- 54 **Evangeliets musik**
Wilford W. Andersen
- 56 **Sista dagars heliga ger inte upp**
Dale G. Renlund
- 59 **Verkligt goda och utan svek**
Michael T. Ringwood
- 62 **Herren är mitt ljus**
Quentin L. Cook

Prästadömets allmänna möte

- 67 **Den bästa generationen unga vuxna**
M. Russell Ballard
- 70 **Ja, vi kan och ska vinna!**
Ulisses Soares
- 77 **Faderskap - vår eviga bestämmelse**
Larry M. Gibson
- 80 **Om att vara äkta**
Dieter F. Uchtdorf
- 84 **Prästadömet och personlig bön**
Henry B. Eyring
- 88 **Prästadömet - en helig gåva**
Thomas S. Monson

Söndagens förmiddagsmöte

- 91 **Templets välsignelser**
Thomas S. Monson
- 93 **Återvänd till tron**
Rosemary M. Wixom
- 96 **Sök Herren**
José A. Teixeira
- 98 **Tycker ni fortfarande att det är underbart?**
Gérald Caussé
- 101 **I väntan på den som gått vilse**
Brent H. Nielson
- 104 **Där rättvisan, kärleken och nåden möts**
Jeffrey R. Holland
- 107 **Nådens gåva**
Dieter F. Uchtdorf

Söndagens eftermiddagsmöte

- 111 **Bevara handlingsfriheten och beskydda religionsfriheten**
Robert D. Hales
- 114 **Stanna vid trädet**
Kevin W. Pearson
- 117 **Evangeliets eviga perspektiv**
Rafael E. Pino
- 119 **Komme ditt rike**
Neil L. Andersen
- 123 **Om du tar ansvaret**
Jorge F. Zeballos
- 126 **Var fruktsamma, föröka er och lägg jorden under er**
Joseph W. Sitati
- 129 **Sabbatsdagen är en lust och en glädje**
Russell M. Nelson
- 72 **Generalauktoriteter och general-ämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga**
- 133 **Register över konferensberättelser**
- 134 **De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv**
- 136 **Kyrkonytt**



185:e årliga generalkonferensen

Kvinnornas allmänna möte, lördag kväll, 28 mars 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Linda K. Burton.
Inledningsbön: Beverly Tingey.
Avslutningsbön: Reyna I. Aburto.
Sång av en kombinerad kör med primärflickor, unga kvinnor och hjälpförenings-systrar från stavar i Salt Lake, Murray, Kamas och Park City, Utah; Erin Pike Tall körledare; Linda Margetts organist: "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; musikframförande, "Familjen är från Gud", Neeley, arr. Zabriskie, opublicerat; "From Homes of Saints Glad Songs Arise", *Hymns*, nr 297, arr. Wilberg, opublicerat; Medley: "Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191; "Låt oss jämt tala gott till varandra", *Hymner*, nr 104; "Frälsare god", *Psalmer*, nr 202, arr. Tall/Margetts, opublicerat.

Lördagens förmiddagsmöte, 4 april 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Timothy J. Dyches.
Avslutningsbön: Larry J. Echo Hawk.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Ära ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "Har jag gjort något gott", *Sånger*, nr 158, arr. Zabriskie © HolySheetMusic.com; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Kommen till Herren", *Psalmer*, nr 80, arr. Murphy, opublicerat; "Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81, arr. Wilberg, publ. av Jackman.

Lördagens eftermiddagsmöte, 4 april 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Jean A. Stevens.
Avslutningsbön: Randy D. Funk.
Sång av en kombinerad kör med medlemmar från stavar för unga ensamstående vuxna i Davis och Weber County, Utah; Sonja Sperling körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Lova och prisa din Herre och Konung", *Psalmer*, nr 40, arr. Wilberg, publ. av Oxford; "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125, arr. Murphy, opublicerat;

"Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166, arr. Elliott, publ. av Jackman.

Prästadömetts allmänna möte, lördag kväll, 4 april 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: David L. Beck
Avslutningsbön: Robert C. Gay.
Sång av en prästadömskör från Brigham Young University; Ronald Staheli körledare; Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "Herrens folk sig skall förena", *Psalmer*, nr 23, arr. Tom Durham, publ. av Jackman; "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34, arr. Staheli, opublicerat; "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181; "Mästare, hör hur det stormar", *Psalmer*, nr 66, arr. Staheli, opublicerat.

Söndagens förmiddagsmöte, 5 april 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Linda S. Reeves.
Avslutningsbön: Kevin S. Hamilton
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen och Richard Elliott organister: "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Han som dog är nu uppstånden", *Psalmer*, nr 130, arr. Wilberg, opublicerat; "Consider the Lilies", Hoffman, arr. Lyon, publ. av Jackman; "Han lever, min Förlössare", *Psalmer*, nr 83; "Jesus har uppstått", *Barnens sångbok*, s. 44, arr. Murphy, opublicerat; "Frälsaren uppstånden är", *Psalmer*, nr 131, arr. Wilberg, opublicerat.

Söndagens eftermiddagsmöte, 5 april 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: S. Gifford Nielsen.
Avslutningsbön: Koichi Aoyagi.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Jag vet min Herre lever än", *Psalmer*, nr 82, arr. Wilberg, opublicerat; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s. 20, arr. Hofheins, opublicerat; "Du, jordens konung, kom", *Psalmer*, nr 27; "Låt mig få höra om Jesus", *Barnens sångbok*, s. 36, arr. Murphy, opublicerat; "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150, arr. Murphy, opublicerat.

Konferenstal finns tillgängliga

För att få tillgång till konferenstal på internet på många språk, gå till conference.lds.org och välj ett språk. Talen finns också i mobilappen Evangeliebiblioteket. Video- och ljudinspelningar på engelska finns i allmänhet på distributionscentren inom sex veckor efter konferensen. Information om tillgängliga format av generalkonferenstalen för medlemmar med funktionshinder finns på disability.lds.org.

Budskap för hem- och besöksundervisning

När det gäller budskap för hem- och besökslärare kan du välja ett tal som bäst passar behoven hos dem som du besöker.

På omslaget

Framsida: Foto Cody Bell.
Baksida: Foto Leslie Nilsson.

Konferensfoton

Fotografier i Salt Lake City togs av Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsen, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade och Christina Smith; fotografi av solrosor med tillstånd av Quentin L. Cooks familj; i flygplan av Craig Marshall Jacobsen; i Woodbury, Minnesota, USA av Sandra Wahlquist; i McMinnville, Oregon, USA av Jade West; i Abidjan, Elfenbenskusten av Lucien och Agathe Affoue samt Philippe och Annelies Assard; i Perpignan, Frankrike av Renee Castagno; i Helsingfors av Kukka Fristrom; i Johannesburg, Sydafrika med tillstånd av Christoffel Goldens familj; i Vatikanstaden av Humanum; i Bangkok, Thailand av Sathit Kaiwaivatana; i Mumbai, Indien av Wendy Keeler; i Montreal, Quebec, Kanada av Laurent Lucuix; i Ciudad del Carmen, Campeche, Mexiko av Hector Manuel Hernandez Martinez; i San Martín de Los Andes, Neuquén, Argentina av Colton Mondragon; Hongkong, fotografi från National Geographics fototävling, av Brian Yan; i Natal, Rio Grande do Norte, Brasilien av Clebher Tex och i London, England av Kami Weddick. Sida 77: Illustration Brian Call



**MAJ 2015 ÅRGÅNG 139 NUMMER 5
LIAHONA 12565 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon

Rådgivande: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence,
James B. Martino, Joseph W. Sitati

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Lisa Carolina López

Skriv- och redigeringssteam: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Ode Kirk, Joshua J. Perkey, Jan
Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Huvudsansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimall Bött, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P.
Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole
Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan,
Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada, gå till store.
lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller
grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för medlemsuppteckningar
och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta Customer
Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCSstockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på plusgiro:

260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post till
Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare")
publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, filipinska, finska, franska, grekiska, holländska, isländska,
indonesiska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska (förenklad),
kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,
slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the United States
of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke kommersiellt
bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner
för detta anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 139 No. 5, LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246)
is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from
a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND
MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church
Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.



Talarregister

Andersen, Neil L., 119
Andersen, Wilford W., 54
Ballard, M. Russell, 67
Bednar, David A., 46
Burton, Linda K., 29
Caussé, Gérard, 98
Christofferson, D. Todd, 50
Clayton, L. Whitney, 36
Cook, Quentin L., 62
Esplin, Cheryl A., 8
Eyring, Henry B., 17, 22, 84
Gibson, Larry M., 77
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 111
Holland, Jeffrey R., 104
Jergensen, Kevin R., 45
Monson, Thomas S., 88, 91
Nelson, Russell M., 129
Nielsen, Brent H., 101
Oaks, Dallin H., 32
Oscarson, Bonnie L., 14
Packer, Boyd K., 26
Pearson, Kevin W., 114
Perry, L. Tom, 39
Pino, Rafael E., 117
Renlund, Dale G., 56
Ringwood, Michael T., 59
Sitati, Joseph W., 126
Soares, Ulisses, 70
Stephens, Carole M., 11
Teixeira, José A., 96
Uchtdorf, Dieter F., 43, 80, 107
Wixom, Rosemary M., 93
Zeballos, Jorge F., 123

Ämnesregister

Adam och Eva, 26, 46, 50,
104, 117
Aktivering, 93, 101
Bön, 22, 84, 91, 114
Dejting, 67
Den Helige Anden, 8, 17, 54,
84, 98, 111
Enighet, 11, 62
Evigtt liv, 114, 117
Faderskap, 14, 29, 77
Familjen, 8, 11, 14, 26, 39,
50, 62, 101, 126, 129
Fasta, 22, 67, 84, 129
Frestelser, 70
Frid, 17, 46, 91
Frälsningsplanen, 14, 26, 50,
111, 117, 126
Förbund, 11, 17, 29, 46, 59,
114, 129
Försoningen, 17, 46, 50, 56,
62, 70, 96, 104, 107, 123
Föräldraskap, 14, 39, 50, 54,
126, 129
Glädje, 26, 93, 96
Godhet, 29
Gud Fadern, 11, 77
Gudomlig natur, 11, 126
Handlingsfrihet, 36, 70, 111,
123
Hem, 8, 14, 54, 62
Hemundervisning, 84
Hopp, 36, 101, 117
Institutet, 67
Jesus Kristus, 17, 36, 46, 50, 62,
67, 77, 80, 91, 93, 96, 101,
104, 107, 111, 114, 119
Joseph Smith, 8, 111
Kristi andra ankomst, 119
Kyrkans tillväxt, 45, 119
Kärlek, 11, 26, 29, 50, 62, 80,
96, 101, 104
Ljus, 8, 36
Lärjungeskap, 32, 59, 67, 80,
114, 123

Medkänsla, 11, 17
Missionsarbete, 91, 111, 126
Moderskap, 14
Moral, 26
Mormons bok, 8, 114
Motgångar, 11, 17, 36, 62,
91, 96, 117, 119
Nåd, 36, 46, 50, 59, 80, 104,
107
Omvändelse, 32, 56, 93
Omvändelse, 26, 56, 107
Perspektiv, 117, 119
Plikt, 88, 123
Pornografi, 67, 70
Prioriteter, 32
Prästadömet, 77, 84, 88
Påsk, 91, 104, 107
Religionsfrihet, 111
Rädsla, 46
Sabbatsdagen, 36, 62, 67, 129
Sanning, 8
Seminarier, 67
Skriftstudier, 98, 129
Släktforskning, 129
Teknik, 67, 96
Tempel, 26, 91
Tjänande, 22, 59, 80, 84, 129
Tolerans, 111
Tro, 36, 46, 62, 84, 93, 98,
101, 114
Tvil, 36, 93, 101
Tälamad, 54, 101, 129
Underverk, 98, 119
Unga vuxna, 67
Uppenbarelse, 84
Uppståndelse, 104, 107
Uthållighet, 114
Vittnesbörd, 36, 67, 70, 80,
93, 101
Välsignelser, 22, 36, 88, 91
Vänskapskontakt, 93
Äktenskap, 14, 26, 29, 39,
50, 67, 126
Ämbeten, 59, 88
Ödmjukhet, 59, 84



Höjdpunkter från den 185:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Amnen för generalkonferens-talen tilldelas inte av jordisk myndighet utan genom Andens maningar”, förklarade äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum (sidan 32). Under en inspirerande generalkonferens som inleddes med kvinnornas allmänna möte och avslutades på påsksöndagen, undervisade talarna om familjen, fasta, tempeltjänst, lärjungeskap, sabbatsdagen, Frälsarens försoning och många andra evangelieprinciper (se sidan 3).

Här följer några höjdpunkter:

- President Thomas S. Monson tillkännagav att tempel ska byggas

i Abidjan, Elfenbenskusten; Port-au-Prince, Haiti och Bangkok, Thailand. Om tempen sa han: ”Vilka underbara välsignelser som väntar våra trofasta medlemmar i dessa områden, ja, var det än finns tempel runtom i världen” (sidan 91).

- Kyrkans medlemmar inröstade fem nya medlemmar i de sjuttios första kворum, ett nytt generalpresidentskap för Unga män och en ny rådgivare i Primärs generalpresidentskap.
- I den årliga statistiska rapporten redovisades 15,4 miljoner medlemmar i 3 114 stavar och 561 distrikt.

Tre nya tempel invigdes förra året, vilket gör att det nu finns 144 verk-samma tempel.

- Konferensen tolkades på 95 språk. Tre generalauktoriteter talade på ett annat språk än engelska, något som har varit möjligt sedan oktober i fjol.

Eftersom konferensen inföll på påsken, vittnade flera talare om Frälsarens uppståndelse. ”Han är Guds Son”, vittnade president Thomas S. Monson. ”Han är den som kom fram ur graven den där första påskmorgonen och bar med sig det eviga livets gåva till alla Guds barn” (sidan 93). ■









Cheryl A. Esplin

Andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap

Att fylla våra hem med ljus och sanning

För att vi och våra familjer ska kunna stå emot trycket från världen, måste vi vara fyllda av ljus och evangeliets sanning.

Mitt hjärta fylldes av Anden när jag hörde de här familjerna lära den heliga sanningen: "Familjen är från Gud."¹ Inspirerande musik är bara ett av många sätt för oss att känna Anden viska till oss och fylla oss med ljus och sanning.

Att vara fylld av ljus och sanning blev särskilt viktigt för mig genom en upplevelse för många år sedan. Jag deltog i ett möte där medlemmarna i Unga kvinnors generalkommitté undervisade om att skapa andligt starka hem och familjer. För att demonstrera det här höll en ledare för Unga kvinnor upp två läskburkar. I ena handen höll hon en burk som var tom och i den andra en som var oöppnad och full med läsk. Först kramade hon ihop den tomma burken. Den började ge med sig och skrynkades ihop under trycket. Sedan kramade hon med den andra handen den oöppnade burken. Den gav inte vika. Den varken böjde sig eller skrynkades – eftersom den var full.

Vi kan likna den här demonstrationen med våra egna liv och med våra hem och familjer. När vi är fyllda av Anden och evangeliets sanningar har vi styrka att stå emot de världsliga yttre

krafter som omger och trycker på oss. Om vi däremot inte är andligt fyllda, har vi inte den inre styrkan att stå emot yttre påtryckningar och kan krossas när de här krafterna trycker på.

Satan vet att om vi och våra familjer ska kunna stå emot trycket från världen måste vi vara fyllda av ljus och evangeliets sanning. Så han gör allt i sin makt för att försvaga, förvränga och förstöra sanningen i evangeliet och hålla oss borta från den sanningen.

Många av oss har blivit döpta och har tagit emot den Helige Andens gåva vars uppgift det är att uppenbara och undervisa om all sanning.² Med den förmånen följer ett ansvar att söka sanningen, leva efter den sanning vi har och dela med oss av och försvara den sanningen.

En plats där vi bäst strävar efter att fyllas med ljus och sanning är våra egna hem. Orden i refrängen till den sång vi just hört påminner oss: "Gud gav oss en familj som hjälper oss bli likt han vill vi ska bli."³ Familjer är Herrens skola här på jorden som hjälper oss förstå och leva efter evangeliet. Vi kommer till våra familjer heligt förpliktigade att hjälpa och stärka varandra andligen.



Starka eviga familjer och hem fyllda av Anden kommer inte av sig själva. De kräver stora ansträngningar, de kräver tid och de kräver att varje medlem i familjen gör sin del. Varje hem är unikt, men varje hem där en person söker efter sanningen kan göra skillnad.

Vi får ständigt rådet att öka vår andliga kunskap genom att be och studera och begrunda skrifterna och de levande profeternas ord. I sitt generalkonferenstal om att få ett vittnesbörd om ljus och sanning sa president Dieter F. Uchtdorf:



Den evige och allsmäktige Guden ... talar till dem som kommer till honom med uppriktigt hjärta och ärligt uppsåt.

Han talar till dem i drömmar, syner, tankar och känslor.”

President Uchtdorf fortsatte: ”Gud bryr sig om dig. Han lyssnar, och han besvarar dina personliga frågor. Svaren på dina böner kommer på hans eget sätt och i hans egen tid och därför måste du lära dig lyssna efter hans röst.”⁴

En kort släkthistorisk berättelse illustrerar det här rådet.

För flera månader sedan läste jag min gammelfaster Elizabeth Staheli Walkers vittnesbörd. Som barn emigrerade Elizabeth till Amerika från Schweiz med sin familj.

När Elizabeth hade gift sig bodde hon och maken och deras barn i Utah nära Nevadas gräns, där de drev ett postkontor. Deras hem var en rastplats för resenärer. När som helst på dygnet måste de vara beredda att tillaga och servera mat åt resenärerna. Det var hårt, påfrestande arbete och de fick inte mycket vila. Men det som mest bekymrade Elizabeth var

samtalen med människorna som de träffade.

Elizabeth sa att fram tills dess hade hon alltid tagit för givet att Mormons bok var sann, att profeten Joseph Smith hade fått myndighet från Gud att göra det han gjorde och att hans budskap var livets och frälsningens plan. Men den situation som hon levde i, allt annat än stärkte den tron.

Vissa av resenärerna som stannade där var belästa, bildade och intelligenta män och samtalen kring hennes bord handlade alltid om att Joseph Smith var en listig bedragare som hade skrivit



Mormons bok själv och sedan gett ut den för att tjäna pengar. De betedde sig som om det vore absurt att tro något annat och påstod att "Mormonismen var nonsens".

Dessa samtal fick Elizabeth att känna sig ensam och isolerad. Det fanns ingen att tala med och inte ens tid att be sina böner – även om hon bad när hon arbetade. Hon var för rädd för att säga någonting till dem som hånade hennes religion. Hon sa att hon var tvungen att anta att det de sa var sant och hon kände att hon inte hade kunnat försvara sin tro ens om hon hade försökt.

Senare flyttade Elizabeth och hennes familj. Elizabeth sa att hon fick mer tid att tänka och att hon inte var lika distraherad hela tiden. Hon gick ofta ner i källaren och bad till sin himmelske Fader om det som bekymrade henne – om de berättelser som männen som verkade intelligenta hade berättat om att evangeliet var nonsens och om Joseph Smith och Mormons bok.

En natt drömde Elizabeth. Hon sa: "Det tycktes som om jag stod på en

smal vagnsled som ledde runt en låg böljande kulle. Halvvägs uppför kullen såg jag en man som såg neråt och talade eller verkade tala till en ung man som stod på knä och lutade sig över ett hål i marken. Hans armar var framsträckta och det såg ut som om han sträckte sig efter någonting i hålet. Jag kunde se locket av sten som verkade ha lyfts bort från hålet som pojken stod böjd över. På vägen fanns det många människor men ingen av dem verkade alls intresserad av de två männen på kullen. Det var något med drömmen som gjorde ett så märkligt intryck på mig att jag vaknade ... jag kunde inte berätta om min dröm för någon men jag var säker på att den handlade om att ängeln Moroni [undervisade] Joseph när denne fick plåtarna."

På våren 1893 reste Elizabeth till Salt Lake City för tempelinvigningen. Hon beskrev sin upplevelse: "Därinne såg jag samma bild som jag hade sett i min dröm, jag tror att det var ett fönster av färgat glas. Jag är säker på att inte ens kullen Cumorah själv hade känts lika verklig. Jag är säker på att

jag blev visad i en dröm en bild av hur ängeln Moroni gav Joseph Smith [guld] plåtarna."

Många år efter det att hon drömt sin dröm och flera månader innan hon dog vid nära 88 års ålder hade Elizabeth en mäktig upplevelse. Hon sa: "Tanken kom till mig lika tydligt ... som om någon hade sagt det till mig ... 'Gräv inte ner ditt vittnesbörd i marken'."⁵

Generationer senare fortsätter Elizabeths efterkommande att hämta styrka från hennes vittnesbörd. Liksom Elizabeth lever vi i en värld full av tvivlare och kritiker som hånar och motsäger de sanningar som vi värdesätter. Vi kanske hör förvirrande berättelser och motstridiga budskap. Och liksom Elizabeth måste vi göra vårt bästa för att hålla fast vid det ljus och den sanning som vi har just nu, särskilt under svåra omständigheter. Svaret på våra böner kommer kanske inte dramatiskt men vi måste finna tysta stunder då vi kan söka mer ljus och sanning. Och när vi får det är det vårt ansvar att leva efter det, dela med oss av det och försvara det.

Jag ger er mitt vittnesbörd om att jag vet att när vi fyller våra hjärtan och hem med Frälsarens ljus och sanning får vi inre styrka att klara av alla omständigheter. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Obs: Den 4 april 2015 avlöstes syster Esplin som andra rådgivare i Primärs generalpresident-skap och inröstades som första rådgivare.

SLUTNOTER

1. "Familjen är från Gud" i *Programförslag till samlingsstunden 2014: Familjen är evig*, s. 28–29.
2. Se Moroni 10:5.
3. "Familjen är från Gud."
4. Dieter F. Uchtdorf, "Att få ett vittnesbörd om ljus och sanning", *Liahona*, nov. 2014, s. 21.
5. Se Elizabeth Staheli Walker, "My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone", 1939, s. 22–26, University of Nevada, Las Vegas, Special Collections; standardiserad interpunktering, användning av stor bokstav och stavning.



Carole M. Stephens

Första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Familjen är från Gud

Vi tillhör alla och behövs i Guds familj.

Finns det något vackrare och djupare än evangeliets enkla och rena sanningar så som de lärs ut i en primärsång? Och alla ni primärflickor här i kväll kan den sången som jag ska tala om. Ni lärde er den i Primärs program förra året.

Genom orden i "Familjen är från Gud"¹ – som sjöngs tidigare på det här mötet – påminns vi om den rena läran. Vi lär oss inte bara att familjen är från Gud utan också att vi alla tillhör Guds familj.

Sångens första rad lär oss: **"Vi tillhör Guds familj så stor ... som bor på jorden för han är ju allas Fader."** I tillkännagivandet om familjen lär vi: "I förutttillvaron kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader." I den tillvaron lärde vi oss om vår eviga kvinnliga identitet. Vi visste att var och en var "en älskad ... dotter till himmelska föräldrar".²

Vår resa till jorden förändrade inte de här sanningarna. Vi tillhör alla och behövs i Guds familj. Jordiska familjer ser olika ut. Och samtidigt som vi gör vårt bästa för att skapa starka traditionella familjer, är medlemskapet i Guds familj inte beroende av någon status – civilstånd, föräldraskap, ekonomisk ställning, social ställning eller ens den status vi lägger in på sociala media.

Vi tillhör. "Vi är döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss, och vi älskar honom."³

Sångens andra rad bygger på den första. **"Han sände oss från himlen ner och ger oss trygghet här i familjer."**

I förutttillvaron fick vi veta att vi skulle behöva en tid av dödlighet. Vi "antog [vår himmelske Faders] plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv".⁴

Äldste Richard G. Scott förklarade att "vi fick lära [i förutttillvaron] att avsikten med att vi skulle komma hit var att vi skulle provas och utvecklas".⁵ Den utvecklingen sker på lika många olika sätt som det finns personer som upplever den. Jag har aldrig behövt uppleva en skilsmässa, den smärta och otrygghet som kommer av att bli övergiven eller ansvaret förbundet med att vara ensamstående mor. Jag har inte upplevt ett barns död, ofruktsamhet eller dragning till det egna könet. Jag har inte behövt utstå övergrepp, kronisk sjukdom eller missbruk. Det har inte varit en del av min utveckling.

Så just nu tänker en del av er: "Då så, syster Stephens, du förstår bara inte!" Och jag svarar att ni kanske har rätt. Jag förstår inte helt alla era utmaningar. Men genom *mina* personliga prövningar – som fått ner *mig* på knä – har jag blivit väl förtrogen med honom som förstår – han som var "förtrogen med lidande"⁶, som upplevde allt och förstår allt. Och dessutom har jag upplevt alla de prövningar jag nämnade



som dotter, mor, mormor, syster, moster och vän.

Våra möjligheter som förbundsdöttrar till Gud är inte bara att lära av egna utmaningar. Det är att förenas i empati och medkänsla när vi stödjer medlemmar av Guds familj i deras kamp så som vi förbundit oss att göra.

När vi gör det förstår vi också och litar på att Frälsaren känner vägens svårigheter och kan leda oss genom alla de sorger och besvikelser som kan komma. Han är sann kärlek, och hans kärlek "består för evigt"⁷ – delvis genom oss när vi följer honom.

Som döttrar till Gud och lärjungar till Jesus Kristus kan vi då "handla enligt de känslor som Gud har inplantat i" våra hjärtan.⁸ Vårt inflytande är inte begränsat till våra egna familjer.

Nyligen hade jag tillfälle att prata med syster Yazzie i Chinle stav i

Arizona, i hennes hydda. När hon välkomnade mig till sitt hem var det första jag märkte många olika inramade foton på släktingar och vänner, på väggar och på bord. Så jag frågade: "Syster Yazzie, hur många barnbarn har du?"

Hon överraskades av min fråga och ryckte på axlarna. Jag blev förvirrad och såg på hennes dotter, syster Yellowhair, som svarade: "Hon vet inte hur många barnbarn hon har. Vi räknar dem inte. Alla barn kallar henne mormor – hon är allas mormor."

Syster Yazzie begränsar inte sin kärlek och sitt inflytande till sina biologiska släktingar. Hon förstår vad det innebär att utvidga sitt inflytande där hon går omkring och gör gott, välsignar, vårdar och försvarar Guds familj. Hon förstår att "när en kvinna stärker ett barns tro bidrar hon till familjens styrka – nu och i framtiden".⁹

Sångens tredje rad förklarar ytterligare avsikten med vårt jordeliv: "**Gud gav oss en familj som hjälper oss bli allt han vill att vi ska bli.**" Frälsaren lärde: "Var ett, om ni inte är ett är ni inte mina."¹⁰ Tillkännagivandet om familjen lär att som älskade andedöttrar till himmelska föräldrar har vi en gudomlig natur, en evig identitet och avsikt. Gud vill att vi ska vara ett. Gud behöver att vi är ett – döttrar som håller förbunden i alla våra enskilda livs skiftningar¹¹, som vill lära sig allt som behövs för att komma tillbaka till hans närhet, beseglade till honom som en del av hans eviga familj.

"Heliga förrättningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för [oss] att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt."¹² De förrättningar vi tar emot och de förbund vi ingår vid dopet och i heliga



tempel förenar Guds familj på båda sidor om slöjan – förenar oss med vår Fader genom hans Son, som bad: ”Att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss.”¹³

När vi använder vår tid i dödligheten till att studera och tillämpa Frälsarens undervisning, blir vi mer lika honom. Vi förstår då att han är vägen – den enda vägen – för oss att övervinna dödlighetens utmaningar, bli helade och återvända till vårt himmelska hem.

Sista strofen i sången återvänder till början: **”Sådant är hans kärleks bud, för familjen är från Gud.”**

Faderns plan för sina barn är en kärlekens plan. Det är en plan för att förena hans barn – hans familj – med honom. Äldste Russell M. Nelson har sagt: ”Vår himmelske Fader har bara två önsknings för sina barns del: Odödlighet och evigt liv, ’vilket betyder livet hemma igen hos honom.’”¹⁴ De önskningarna kan bara förverkligas om vi också delar Faderns kärlek till hans familj genom att vända oss utåt och berätta om hans plan för andra.

För tjuo år sedan vände sig första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum till hela världen med ett tillkännagivande om familjen. Sedan dess har angreppen på familjen ökat.

Om vi ska lyckas fullfölja våra heliga ansvar som Guds döttrar måste vi förstå den eviga betydelsen av, och vårt personliga ansvar för, att lära oss sanningen om vår himmelske Faders plan för sin familj. President Howard W. Hunter förklarade:

”Behovet är stort av att samla kyrkans kvinnor till att stå tillsammans med och för generalauktoriteterna, för att hejda den onskans tidvattenvåg som omger oss, och att främja vår Frälsares verk. ...

så vi väddar till er att utöva ert mäktiga goda inflytande och därigenom



stärka våra familjer, vår kyrka och våra samhällen.”¹⁵

Systrar, vi tillhör. Vi är älskade. Vi behövs. Vi har ett gudomligt syfte, ett arbete, en plats och en roll i Guds kyrka och rike och hans eviga familj. Känner du djupt i ditt hjärta att din himmelske Fader älskar dig och vill att du och de du älskar ska vara med honom? Alldeles som ”vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus är fullkomliga ... är deras hopp för vår del fullkomligt”.¹⁶ Deras plan för oss är fullkomlig och deras löften är säkra. Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Familjen är från Gud”, i *Programförslag till samlingsstunden 2014: Familjen är evig*, s. 28–29.
2. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. ”Unga kvinnors tema”, i *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (2009), s. 3.

4. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen.”
5. Richard G. Scott, ”Sätt utövädet av din tro främst”, *Liahona*, nov. 2014, s. 92.
6. Jes. 53:3.
7. Moroni 7:47.
8. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 15.
9. *Döttrar i mitt rike*, s. 158–159.
10. L&F 38:27.
11. Se Patricia T. Holland, ”’Bara ett är nödvändigt’: Att bli kvinnor med större tro på Kristus”, *Evigt äktenskap – Elevens studiehandledning*, (2004), s. 206–213.
12. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen.”
13. Joh. 17:21.
14. R. Scott Lloyd, ”God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches,” kyrkans nyheter på LDS.org, 28 jan. 2014, lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Howard W. Hunter, i *Döttrar i mitt rike*, s. 157; se också ”Till kvinnorna i kyrkan”, *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 93.
16. M. Russell Ballard, ”Let Us Think Straight” (andakt vid Brigham Young University, 20 aug. 2013); speeches.byu.edu.



Bonnie L. Oscarson
Unga kvinnors generalpresident

Försvare av tillkännagivandet om familjen

Låt oss hjälpas åt att bygga Guds rike genom att modigt stå upp för och försvara äktenskapet, föräldraskapet och hemmet.

Vilken förmån och glädje att få vara en del av denna underbara samling flickor och kvinnor! Så välsignade vi är som kvinnor att få vara tillsammans ikväll i enighet och i kärlek.

Nyligen läste jag berättelsen om Marie Madeline Cardon, som tillsammans med sin familj tog emot budskapet om Jesu Kristi återställda

evangelium genom de första missionärer som kallades att verka i Italien år 1850. Hon var en ung kvinna på 17 eller 18 år när de döptes. En söndag, medan familjen höll en gudstjänst i sitt hem högt uppe i Alperna i norra Italien, kom en pöbelhop med ilska män. Bland dem fanns några av de lokala prästerna samlade runt huset och de började ropa och skrika att

missionärerna skulle komma ut. Jag tror inte de var angelägna om att bli undervisade om evangeliet – deras avsikt var att skada dem kroppsligen. Det var den unga Marie som gick ut ur huset för att möta pöbeln.

De fortsatte ropa ilsket och kräva att missionärerna skulle komma ut. Marie höll upp sin Bibel i handen och befalld dem att gå därifrån. Hon sa att äldsterna stod under hennes beskydd och att de inte fick skada ett hårstrå på deras huvuden. Lyssna till hennes egna ord: "De stod där chockade. ... Gud var med mig. Han lade orden i min mun, annars kunde jag aldrig ha sagt det jag sa. Allt blev genast lugnt. Den starka vildsinta gruppen män stod hjälplösa inför en svag, darrande, men orädd flicka." Prästerna bad pöbeln gå därifrån, vilket de gjorde i tystnad, skamsna, rädda och fyllda av samvetsqual. Den lilla familjen avslutade sitt möte i fred.¹

Kan ni se framför er den modiga unga kvinnan, i samma ålder som många av er, ställa sig framför en pöbelhop och försvara sin nyfunna tro med mod och övertygelse?

Systrar, många av oss kommer aldrig att behöva stå inför en ilsken pöbelhop, men det finns krig som pågår i den här världen där våra mest älskade och grundläggande lärdomar angrips. Jag talar särskilt om läran om familjen. Hemmets helgd och dess betydelsefulla syfte ifrågasätts, kritiseras och angrips överallt.

När president Gordon B Hinckley först läste upp "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" för 20 år sedan, var vi tacksamma för, och vi värdesatte enkelheten, tydligheten och sanningarna i detta uppenbarade dokument. Föga insåg vi då hur förtvivlat väl vi skulle komma att behöva denna grundläggande förkunnelse i dagens värld





som det kriterium efter vilket vi kunde bedöma varje ny vind i världsliga dogmer som slår emot oss från media, internet, forskare, TV och filmer och till och med lagstiftning. Tillkännagivandet om familjen har blivit vår måttstock när vi bedömer världsliga filosofier, och jag vittnar om att principerna som framhålls i tillkännagivandet är lika sanna idag som de var när de gavs oss genom en Guds profet för nästan 20 år sedan.

Får jag påpeka något självklart? Livet går nästan aldrig exakt efter planen för någon av oss, och vi är mycket medvetna om att inte alla kvinnor får uppleva det som tillkännagivandet beskriver. Det är ändå viktigt att förstå och undervisa om Herrens mönster och sträva så gott vi kan för att det mönstret ska bli verklighet.

Alla har en roll att spela i planen, och var och en av oss är lika värdefull i Herrens ögon. Vi bör minnas att en kärleksfull himmelsk Fader är medveten om våra rättfärdiga önskemål och kommer att hålla sina löften om att inget förnekas dem som trofast håller sina förbund. Vår himmelske Fader har en uppgift och en plan för var och en

av oss, men han har också sin egen tidtabell. En av de stora svårigheterna i livet är att ha tro på Herrens tidsplan. Det är bra att ha en alternativ plan som hjälper oss hålla förbunden och vara kärleksfulla, rättfärdiga kvinnor som bygger upp Guds rike vad som än händer i livet. Vi behöver lära våra döttrar att sträva efter idealet men planera för det oförutsedda.

Nu när vi firar att det är 20 år sedan tillkännagivandet om familjen kom, skulle jag vilja utmana oss alla som kyrkans kvinnor att försvara "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Liksom Marie Madeline Cardon modigt försvarade missionärerna och sin nyfunna tro, behöver vi modigt försvara Herrens uppenbarade lärdomar som beskriver äktenskap, familjer, mäns och kvinnors gudagivna roller samt betydelsen av att göra våra hem till heliga platser – även när världen ropar i våra öron att dessa principer är gammalmodiga, begränsande eller inte längre relevanta. Alla, oavsett om de är gifta eller ej eller hur många barn de har, kan försvara Herrens plan som beskrivs i tillkännagivandet om

familjen. Om det är Herrens plan bör det också vara vår plan!

Det finns tre principer som lärs i tillkännagivandet som jag tror behöver speciellt försvaras. Den första är äktenskapet mellan man och kvinna. Vi lär genom skrifterna: "Men i Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan."² För att någon skall kunna nå fullheten av prästadömetets välsignelser, måste en man och en hustru beseglas i Herrens hus, arbeta tillsammans i rättfärdighet och trofast hålla sina förbund. Det är Herrens plan för sina barn, och varken offentligt predikande eller kritik förändrar vad Herren har förkunnat. Vi behöver fortsätta skapa rättfärdiga äktenskap, söka den välsignelsen i våra liv och ha tro på det även om det tar sin tid. Låt oss vara äktenskapets försvarare så som Herren föreskrivit, medan vi fortsätter visa kärlek och medkänsla med dem som har andra åsikter.

Nästa princip som kräver våra röster till försvar är att upphöja mödrars och faders gudomliga roller. Vi undervisar ivrigt våra barn att sikta högt i livet. Vi vill se till att våra döttrar vet vad de

har förmåga att uppnå och att de kan bli vad de än vill. Vi hoppas att de ska älska kunskap, få utbildning, vara talangfulla och kanske bli nästa Marie Curie eller Eliza R. Snow.

Lär vi också våra söner och döttrar att det finns ingen större ära, ingen högre titel och ingen viktigare roll här i livet än att vara mor och far? Jag hoppas att när vi uppmuntrar våra barn att söka det allra bästa i livet, vi också lär dem att ära och prisa de roller som mödrar och fäder har i vår himmelske Faders plan.

Vår yngsta dotter Abby såg ett unikt tillfälle att försvara moderns roll. En dag fick hon en lapp från sina barns skola att de skulle ha en "yrkesvalsdag" i skolan. Föräldrar bjöds in att skicka med en anmälan om de ville komma till skolan och undervisa barnen om sina yrken, och Abby kände sig manad att ansöka om att komma och tala om moderskapet. Hon hörde inget från skolan och när yrkesvalsdagen närmade sig ringde hon till slut till skolan i tron att de kanske hade tappat bort hennes anmälan. De som organiserade dagen försökte hitta vem de skulle tala med och fann två lärare som gick med på att Abby skulle komma och tala till klasserna i slutet av yrkesvalsdagen.

I sin mycket humoristiska presentation för barnen lärde Abby dem bland annat att en mor behöver vara något av expert inom medicin, psykologi, religion, undervisning, musik, litteratur, konst, ekonomi, heminredning, sport, matlagning och dessutom vara frisör, chaufför och mycket annat. Barnen blev mycket imponerade. Hon avslutade med att ge barnen i uppgift att komma ihåg sina mödrar genom att skriva tackkort och uttrycka sin tacksamhet för allt det de kärleksfullt gör för dem varje dag. Abby kände att barnen såg sina mödrar i ett nytt ljus



och förstod att det var något mycket värdefullt att vara en mor eller far. Hon ansökte om att få göra samma sak i år under yrkesvalsdagen och inbjöds att presentera det för sex klasser.

Abby har berättat hur hon själv upplevde det: "Det känns som om det är lätt i den här världen för ett barn att känna att detta att vara förälder är ett andra klassens arbete och till och med ett nödvändigt ont ibland. Jag vill att varje barn ska känna att de är ytterst viktiga för sin förälder, och kanske genom att berätta för dem hur viktigt det är för mig att vara förälder

kan hjälpa dem inse hur mycket deras föräldrar gör för dem och varför."

Vår älskade profet, president Thomas S. Monson, är ett underbart exempel på hur man ärar kvinnorna och moderskapet, särskilt sin egen mor. Med tanke på våra jordiska mödrar har han sagt: "Må vi var och en högt värdera denna sanning: man kan inte glömma mor och minnas Gud. Man kan inte komma ihåg sin mor och glömma Gud. Varför inte? Därför att dessa två heliga personer, Gud och mor, som samverkar i skapelsen, i kärlek, offer, tjänande, är som ett."³

Den sista princip som vi behöver stå upp för och försvara är att hemmet är en helig plats. Vi behöver fatta beslut om något som ibland talas nedsättande om och upphöja det. Det handlar om *arbetet i hemmet*. Vi kan alla – kvinnor, män, ungdomar och barn, ensamstående eller gifta – arbeta på att bygga upp hemmet. Vi bör göra våra hem till en plats för ordning, tillflykt, helighet och trygghet. Våra hem bör vara platser där vi kan känna Herrens Ande i rikt mått och där skrifterna och evangeliet studeras, undervisas och efterlevs. Vilken skillnad det skulle bli i världen om alla människor såg sig själva som skapare av rättfärdiga hem. Låt oss försvara hemmet som en plats som är näst efter templet i fråga om helighet.

Systrar, jag är tacksam att vara kvinna i dessa sista dagar. Vi har tillfällen och möjligheter som ingen annan generation kvinnor har haft i världen. Låt oss hjälpas åt att bygga Guds rike genom att modigt stå upp för och försvara äktenskapet, föräldraskapet och hemmet. Herren behöver oss som modiga, ståndaktiga och orubbliga krigare som vill försvara hans plan och undervisa kommande generationer om hans sanningar.

Jag bär vittne om att Gud, vår himmelske Fader, lever och älskar oss var och en. Hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och vår Återlösare. Jag ger er mitt vittnesbörd idag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Marie Madeline Cardon Guild, "Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography", cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; se också självbiografi av Marie C. Guild, cirka 1909, Kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City, Utah, USA.
2. 1 Kor. 11:11.
3. Thomas S. Monson, "Där är din mor", *Nordstjärnan*, apr 1998, s. 7.



President Henry B. Eyring

Förste rådgivare i första presidentskapet

Hjälparen

Jag bär vittne om att den levande Kristus sänder den Helige Anden, Hjälparen, till dem som vi har lovat att hjälpa honom trösta.

Mina kära systrar, jag har njutit av att vara här med er. Jag har tänkt på min mor, min hustru, mina döttrar, mina svärdöttrar, mina sondöttrar och dotterdöttrar – och flera av dem är här. Det här underbara programmet har fått mig att uppskatta dem än mer. Jag inser att en sådan familj och ett sådant underbart familjeliv kommer av att de har valt att låta Frälsaren vara det centrala i deras liv. Vi har kommit ihåg honom i kväll i musiken, i bönerna och genom inspirerade

tal. En av Frälsarens egenskaper som vi uppskattar mest är hans obegränsade medkänsla.

I kväll har ni känt att han känner er och älskar er. Ni har känt hans kärlek till dem som sitter omkring er. De är era systrar, andedöttrar till vår himmelske Fader. Han bryr sig om dem, liksom han bryr sig om er. Han förstår alla deras sorger. Han vill hjälpa dem.

Mitt budskap till er är i kväll att ni kan och måste vara en viktig del av hans arbete att trösta dem som står i



behov av tröst. Ni kan utföra er del på bästa sätt om ni bättre förstår hur han besvarar sådana böner om hjälp.

Många ber till vår himmelske Fader om hjälp att bära sina bördor av sorg, ensamhet och rädsla. Vår himmelske Fader hör deras böner och förstår deras behov. Han och hans älskade Son, den uppståndne Jesus Kristus, har lovat hjälp.

Jesus Kristus gav oss detta härliga löfte:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.”¹

De bördor som hans trofasta tjänare måste bära i livet görs lättare genom hans försoning. Syndens börda kan tas bort, men de prövningar som goda människor möter här i livet kan ändå vara tunga bördor.

Ni har sett goda människor som ni älskar få liknande prövningar. Ni har känt en önskan att hjälpa dem. Det finns en anledning till att ni känner medlidande med dem.

Ni är medlemmar som har slutit förbund i Jesu Kristi Kyrka. En stor förändring skedde i ert hjärta när ni kom in i kyrkan. Ni ingick ett förbund och ni fick ett löfte som började förändra er i grunden.

Alma beskrev, med sina ord vid Mormons vatten, vad ni lovade under ert dop och vad det kommer att

innebära för er och alla runt omkring er – särskilt för era familjer. Han talade till dem som skulle ingå förbundet som ni har ingått, och de fick också löftet som Herren gav er:

”Se här är Mormons vatten (ty så kallades de), och eftersom ni nu önskar komma in i Guds fälla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta,

ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden, så att ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen så att ni kan få evigt liv.”²

Det är därför ni får känslan av att vilja hjälpa den som kämpar för att gå vidare under en börda av mycket sorg och svårigheter. Ni lovade att ni skulle hjälpa Herren lätta deras bördor och trösta dem. Ni fick kraften att hjälpa till med att lätta dessa bördor när ni tog emot den Helige Andens gåva.

När Frälsaren stod inför korsfästelsen beskrev han hur han hjälper oss att lätta våra bördor och skänker oss styrka att bära dem. Han förstod att hans lärjungar skulle sörja. Han förstod att de skulle känna rädsla inför framtiden. Han förstod att de skulle känna sig osäkra på sin förmåga att gå vidare.

Så han gav dem löftet som han ger till oss och till alla som är hans sanna lärjungar:

”Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er,

sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förblir hos er och skall vara i er.”³

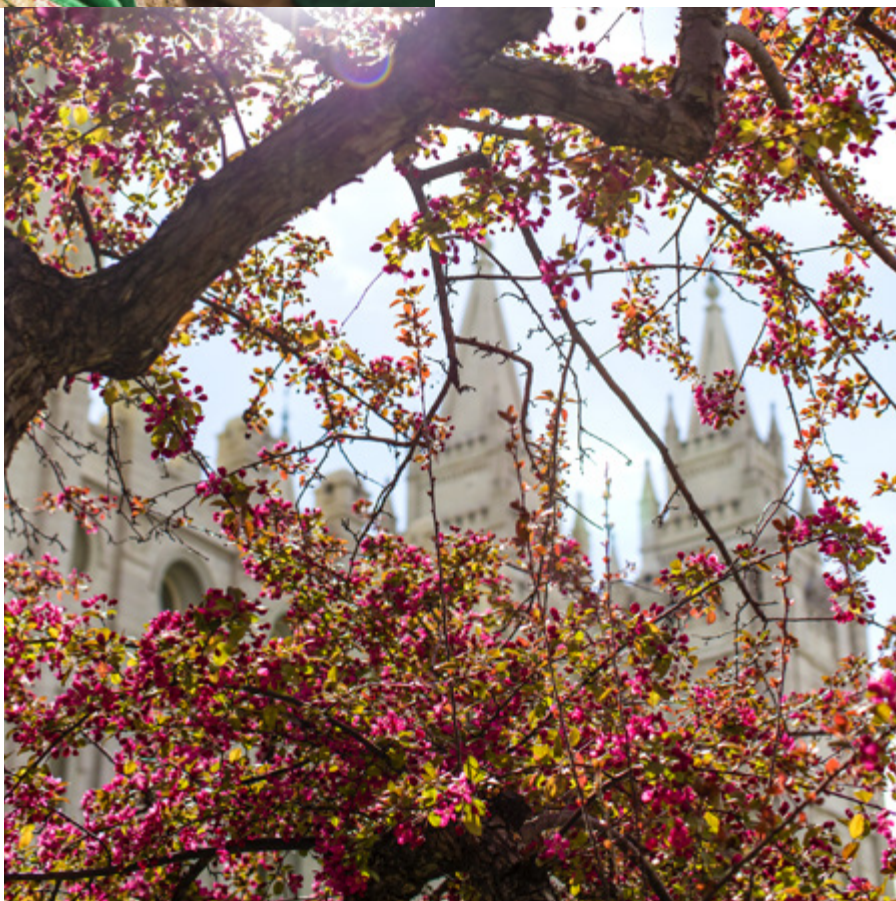




frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.”⁴

De senaste veckorna har jag sett hur det löftet om den Helige Anden har uppfyllts hos barn till Gud, som väddjade i bön om att deras bördor skulle lättas. Underverk har skett genom att

Mumbai, Indien



Sedan lovade han:

”Men Hjälparen, den helige Anden, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er.

Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan

bördor lättades så som Herren lovade. Han och vår himmelske Fader sände den Helige Anden som Hjälparen till sina lärjungar för att trösta dem.

Nyligen sörjde tre generationer i en familj då en fem år gammal pojke gick bort. Han dog i en olycka medan han

var på semester med sin familj. Jag fick möjlighet att än en gång se hur Herren välsignar de trofasta med tröst och styrka att uthärda.

Jag såg hur Herren lättade deras tunga börda. Jag satt med dem i egenskap av Herrens förbundstjänare – liksom ni ofta gör – för att ”sörja med dem som sörjer och trösta dem som står i behov av tröst”.⁵

Eftersom jag visste att det är så, kände jag glädje och frid när far- och morföräldrar bad mig träffa dem och den lille pojkens föräldrar inför begravningen.

Jag bad för att få veta hur jag skulle kunna hjälpa Herren trösta dem. De satt med mig i vårt vardagsrum. Jag hade varmt upp rummet en kall kväll med en brasa i spisen.

Jag kände att jag skulle säga att jag älskade dem. Jag berättade för dem att jag hade känt Herrens kärlek till dem. Med några få ord försökte jag säga att jag sörjde med dem, men att endast Herren kunde förstå och känna all deras smärta och sorg.

När jag hade sagt dessa få ord kände jag mig manad att lyssna med kärlek medan de pratade om sina känslor.

Under den timme vi satt tillsammans talade de mycket mer än jag gjorde. Jag hörde på deras röster och såg i deras ögon att den Helige Anden rörde vid dem. De uttryckte sitt enkla vittnesbörd när de talade om vad som hade hänt och hur de kände sig. Den Helige Anden hade redan gett dem den frid som kommer av hoppet om evigt liv, när deras son som dog utan synd kan vara deras för alltid.

När jag gav var och en prästadömet välsignelse tackade jag för den Helige Andens inflytande som fanns där. Hjälparen hade kommit och gett hopp, mod och ökad kraft till oss alla.

Samma kväll såg jag hur Herren arbetar med oss för att lätta sitt folks



bördor. Ni minns i Mormons bok hur Guds folk nästan gick under på grund av de bördor som lades på deras axlar av hårda slavdrivare.

Folket vädjade om hjälp, liksom de vi älskar och tjänar gör. Så här lyder uppteckningen, som jag vet är sann:

”Och jag skall även lätta de bördor som lagts på era axlar, så att ni inte ens känner dem på era ryggar, trots att ni är i träldom. Och detta skall jag göra så att ni hädanefter kan stå som vittnen för mig och så att ni säkert kan veta att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras bedrövelser.

Och nu hände det sig att de bördor som lagts på Alma och hans bröder lättades. Ja, Herren styrkte dem så att de kunde bära sina bördor med lätthet, och de underkastade sig glatt och med tålmod all Herrens vilja.”⁶

Jag har sett detta under ske gång på gång. Vi lättar andras bördor bäst genom att hjälpa Herren stärka dem. Det är därför Herren gav oss uppdraget att trösta andra och vara hans vittnen alltid och överallt.

Den lille pojakens far och mor bar vittne om Frälsaren den kvällen hemma hos mig. Den Helige Anden kom och alla blev tröstad. Föräldrarna stärktes. Sorgens börda försvann inte, men de

fick kraft att bära sorgen. Deras tro stärktes. Och deras styrka kommer att fortsätta växa när de ber om det och lever för det.

Anden vittnade om försoningen den kvällen, och samma vittne gav Job styrkan att bära sin börda:

”Jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet.

När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.”⁷

Det var detta vittne om Anden som gav honom kraft att uthärda. Han skulle gå igenom mycken sorg och brist på tröst från sina närmaste för att se glädjen som kommer till de trofasta efter att de trofast gått igenom sina prövningar.

Så var det med Job. Välsignelser kom till honom här i livet. Berättelsen om Job slutar med detta mirakel.

”Och Herren välsignade slutet av Jobs liv mer än början. ...

I hela landet fanns inte så vackra kvinnor som Jobs döttrar. Och deras far gav dem arvedel bland deras bröder.

Därefter levde Job etthundrafyrtio år och fick se sina barn och barnbarn i fyra led.

Sedan dog Job, gammal och mätt på att leva.”⁸

Det var Andens vittne om den kommande försoningen som gav Job styrka att uthärda de prövningar som livet är avsett att innehålla för oss alla. Detta är en del av den underbara lycksalighetsplanen som Fadern gav oss. Han lät sin Son genom sitt försoningsoffer ge oss hoppet som tröstar oss hur svår vägen hem till honom än kan vara.

Fadern och Sonen sände den Helige Anden att trösta och stärka Mästarens lärjungar på vägen.

Jag såg detta underverk när jag kom utanför kapellet där begravningen av den lille pojken skulle hållas. Jag hejdades av en förtjusande ung kvinna som jag inte kände igen. Hon sa att hon kom till begravningen för att sörja och att ge tröst, om hon kunde.

Hon sa att hon hade kommit till begravningen också för att själv bli tröstad. Hon berättade att hennes första barn nyligen hade dött. Hon bar på en vacker liten flicka. Jag lutade mig framåt för att titta in i den lilla flickans leende ansikte. Jag frågade barnets mor: ”Vad heter hon?” Hon svarade snabbt och glatt: ”Hon heter Joy [glädje]. Glädjen kommer alltid efter sorgen.”

Hon bar vittne för mig. Jag kunde se att hon fått frid och tröst från den enda säkra källan. Bara Gud känner våra hjärtan, och därför är det bara han som i sanning kan säga: ”Jag vet hur du känner dig.” Så jag kan bara föreställa mig hennes glädje och sorgen som föregick den, men Herren som älskar henne vet.

Jag kan bara till en del veta hur mycket han gläder sig varje gång du, som hans lärjunge, hjälper honom skänka en stund av frid och glädje till av vår himmelske Faders barn.

Jag vittnar om att Herren har bett var och en av oss, sina lärjungar, att hjälpa till att bära varandras bördor. Vi har

lovat göra det. Jag bär mitt vittnesbörd om att Herren genom sin försoning och uppståndelse har brutit dödens makt. Jag bär vittne om att den levande Kristus sänder den Helige Anden, Hjälparen, till dem som vi har lovat att hjälpa honom trösta.

Ni är alla vittnen, liksom jag är, om sanningen i inskriptionen på broschen som min mor bar i över 20 år som medlem i Hjälpföreningens generalkommitté. Där stod det: "Kärleken upphör aldrig."⁹ Jag förstår fortfarande inte hela innebörden av de där orden. Men jag fångade en glimt av den när jag såg henne sträcka sig ut till de behövande. Skriften lär oss denna sanning: "Kärleken är Kristi rena kärlek."¹⁰

Hans kärlek sviker aldrig, och vi kommer aldrig att i våra hjärtan sluta känna önskan "att sörja med dem som sörjer ... och trösta dem som står i behov av tröst".¹¹ Inte heller lämnar hans utlovade frid någonsin oss när vi tjänar andra i hans ställe.

Som hans vittne uttrycker jag min tacksamhet för allt ni gör så väl för att hjälpa den levande Herren Jesus Kristus och den Helige Anden, Hjälparen, att styrka de matta knäna och lyfta upp händerna som hänger ned.¹² Jag är tacksam, av hela mitt hjärta, för kvinnorna i mitt liv som har hjälpt mig och välsignat mig som sanna Jesu Kristi lärjungar. I Jesu Kristi namn, amen ■

SLUTNOTER

1. Matt. 11:28–30.
2. Mosiah 18:8–9.
3. Joh. 14:16–17.
4. Joh. 14:26–27.
5. Mosiah 18:9.
6. Mosiah 24:14–15.
7. Job 19:25–26.
8. Job 42:12, 15–17.
9. 1 Kor. 13:8.
10. Se Moroni 7:47.
11. Mosiah 18:9.
12. Se L&F 81:5.





President Henry B. Eyring
Förste rådgivare i första presidentskapet

”Detta är den fasta jag vill ha”

Ditt fasteoffer gör mer än att bara bidra till föda och kläder. Det helar och förändrar hjärtan.

Mina kära bröder och systrar, det är en glädje för mig att uttrycka min kärlek till er den här generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Den glädjen kommer av Andens vittnesbörd om att Frälsarens kärlek sträcks ut till var och en av er, och till alla vår himmelske Faders barn. Vår himmelske Fader önskar välsigna sina barn andligt och timligt. Han förstår vars och ens behov, smärta och förhoppningar.

När vi erbjuder oss att hjälpa någon, är det för Frälsaren som om vi sträcker oss ut för att hjälpa honom.

Han berättade för oss att det är så, när han beskrev ett framtida ögonblick när vi möter honom igen, sedan vårt liv i den här världen är avslutat. Jag har en inre bild av den dagen som har blivit mer levande under de dagar som jag har bett och fastat för att veta vad jag skulle säga den här morgonen. Herrens beskrivning av det framtida samtalet gavs till hans apostlar och beskriver det som vi av hela vårt hjärta önskar ska gälla även oss:

”Då skall konungen säga till dem som står på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta i

besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.

Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig.

Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav

dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”¹

Du och jag vill få det där varma välkommandet av Frälsaren. Men hur gör vi oss förtjänta av det? Det finns fler hungriga, hemlösa och ensamma barn till vår himmelske Fader än vi har möjlighet att nå. Och deras antal ökar allt mer, utom räckhåll för oss.

Så Herren har gett oss något som var och en kan göra. Det är ett bud som är så enkelt att ett barn kan förstå det. Det är ett bud med ett underbart löfte till dem som står i behov, och till oss.

Det är fastelagen. Orden i Jesajas bok är Herrens beskrivning av budet och välsignelserna som finns beredda för oss i hans kyrka:





”Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok,

ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakna var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod.

Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och HERRENS härlighet följa i dina spår.

Då skall HERREN svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: ’Se, här är jag.’ Om du gör dig av med varje slags ok, om du slutar att peka finger och tala onda ord,

om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus.

Och HERREN skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig troyter.”²

Så Herren har gett oss ett enkelt bud med ett förunderligt löfte. I kyrkan i dag erbjuds vi möjligheten att fasta en gång i månaden och ge ett generöst fasteoffer genom vår biskop eller grens-president, till förmån för fattiga och behövande. En del av det du skänker används för att hjälpa personer nära dig, kanske någon i din egen släkt. Herrens tjänare fastar och ber om uppenbarelse för att få veta vem de ska hjälpa och vilket slags hjälp de ska ge. Det som inte behövs för att hjälpa människor i din lokala enhet ställs till förfogande för att välsigna andra medlemmar i kyrkan över hela världen som står i behov.

Budet att fasta för de fattiga för många välsignelser med sig. Att försumma att följa den lagen kallades av president Spencer W. Kimball en underlåtenhetssynd med ett högt pris. Han skrev: ”Herren [ger] rika löften till dem som fastar och bistår de behövande. ... Inspiration och andlig ledning kommer när vi lever rättfärdigt och nära vår himmelske Fader. Om vi underlåter att genomföra den rättfärdiga fastan berövas vi dessa välsignelser.”³

Jag fick en sådan välsignelse för bara några veckor sedan. Eftersom generalkonferensen infaller på en helg när vi normalt skulle ha faste- och vittnesbördsmöte, fastade jag och bad att få veta hur jag ändå kunde lyda budet att ta hand om de behövande.

En lördag, när jag fortfarande fastade, vaknade jag klockan sex på morgonen och bad igen. Jag kände mig manad att se på världsnyheter. Där läste jag följande rapport:

Den tropiska orkanen Pam förstörde många hem när den gick rakt på Port Vila, Vanuatus huvudstad. Den dödade minst sex människor i Vanuatu, de första bekräftade dödsfallen orsakade av en av de kraftigaste stormar som någonsin nått land.

”Knappt ett enda träd stod rakt när [orkanen] dundrade in över” önationen i Stilla havet.⁴

World Visions krisbedömningsteam planerar att granska skadorna när stormen har bedarrat.

De rådde invånarna att söka skydd i stadiga byggnader som universitet och skolor.

Och sedan sa de: ”Det starkaste de har är cementkyrkor”, sa Inga Mepham



från CARE International. ... 'Några av dem har inte det. Det är svårt att hitta en byggnad som skulle klara av att stå emot en kategori-5-(storm).'⁵

När jag läste det kom jag ihåg när jag besökte små hem i Vanuatu. Jag såg framför mig hur människor satt tätt tryckta intill varandra i hem som höll på att ödeläggas av vindarna. Och sedan mindes jag det varma välkomnande jag fått av folket i Vanuatu. Jag tänkte på dem och deras grannar när de flydde till säkerheten i vårt cementkapell.

Sedan föreställde jag mig hur biskopen och Hjälpföreningens president gick runt bland dem, gav tröst och delade ut filter, mat att äta och vatten att dricka. Jag kunde föreställa mig de rädda barnen tätt tryckta intill varandra.

De är så långt från hemmet där jag läser reportaget, men jag visste vad Herren skulle göra genom sina tjänare. Jag visste det som gjorde det möjligt för dem att bistå dessa himmelske Faders barn, var fasteoffer som givits frivilligt av Herrens lärjungar som befann sig långt borta från dem, men nära Herren.

Så jag väntade inte till söndagen. Jag tog mitt fasteoffer till min biskop samma morgon. Jag visste att mitt offer kanske skulle användas av biskopen och Hjälpföreningens president till att hjälpa någon i mitt grannskap. Min lilla offergåva kanske inte behövs där jag och min familj bor, men det lokala överskottet kan nå ända till Vanuatu.

Andra stormar och tragedier kommer att drabba världen och människor som Herren älskar och vars sorger han känner. En del av ditt och mitt fasteoffer används den här månaden för att hjälpa någon någonstans, vars lättnad Herren känner som om den var hans egen.

Ditt fasteoffer gör mer än att bara bidra till föda och kläder. Det helar och förändrar hjärtan. Frukten av ett frivilligt offer kan vara en önskan hos mottagaren att hjälpa andra i nöd. Det händer över hela världen.

Det hände syster Abie Turay, som bor i Sierra Leone. Ett inbördeskrig började 1991. Det rasade i landet i årtal. Sierra Leone var redan ett av världens fattigaste länder. "Under kriget var det oklart vem som styrde landet – banker ... stängde, statliga kontor bomrades igen, polisen [var maktlös mot rebellstyrkorna] ... och det rådde kaos, dödande och sorg. Tiotusentals människor miste livet och mer än två miljoner människor tvingades från sina hem för att undkomma slakten."⁶

Till och med under sådana tider växte Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

En av de första grenarna organiserades i staden där syster Turay bodde. Hennes man blev den förste grens-presidenten. Han var distrikts-president under inbördeskriget.

"När gäster besöker syster Turays hem [nuförtiden], älskar hon att visa

dem två [skatter] från kriget: en blå- och vitrandig skjorta som hon fick ur en packe med begagnade kläder som kyrkans medlemmar hade skänkt och en filt, som nu är sliten och full av hål."⁷

Hon säger: "Den här skjortan var det första klädesplagg jag fick. ... Jag använde den till jobbet – den var så bra. [Jag kände mig vacker i den.] Jag hade inga andra kläder.

Under kriget höll den här filten oss varma, mig och mina barn. När rebellerna kom för att attackera oss, var den det enda jag kunde rycka åt mig [när vi flydde ut och gömde oss i bushen]. Så vi tog filten med oss. Den höll oss varma och den höll myggen borta från oss."⁸

"Syster Turay talar om hennes tacksamhet för en missionspresident som tog sig in i det krigshärjade landet med [pengar] på fickan." Dessa medel, av fasteoffer från någon som du, gjorde att de heliga kunde köpa mat som de flesta i Sierra Leone inte hade råd att köpa.⁹

Syster Turay säger om dem som var generösa nog att donera så att de kunde överleva. "När jag tänker på de människor som gjorde det här ... tror jag att de var sända av Gud, eftersom vanliga människor gjorde denna vänliga gest mot oss."¹⁰

En besökare från Förenta staterna satt med Abie för inte så länge sedan. Under hans tid i hennes hem, "drogs hans blick till en uppsättning skrifter som låg på bordet". Han kunde se att de var en skatt, "med tydliga markerade anteckningar i spalterna. Sidorna var nötta; några var sönderrivna. Omslaget hade lossnat från boken."

Han höll skrifterna i "handen och vände varsamt blad. När han gjorde det hittade han en gul kopia av en tiondetalong. [Han] kunde se att, i ett

land där en dollar var värd sin vikt i guld, hade Abie Turay betalat en dollar i tionde, en dollar till missionärsfonden och en dollar i fasteoffer, till förmån för dem som var, med hennes ord, 'verkligt fattiga'."

Besökaren stängde syster Turays skrifter och tänkte, där han stod med denna trofasta afrikanska mor, att han stod på helig mark.¹¹

Precis som mottagandet av ditt och mitt fasteoffer kan förändra hjärtan, så kan fasta för någon annans skull också göra det. Till och med ett barn kan känna det.

Många barn, och en del vuxna, kan av personliga skäl uppleva en 24-timmarsfasta som svår. Det kan med Jesajas ord kännas som om fastan ödmjukar dem. Visa föräldrar inser den möjligheten, och är således noga med att följa president Joseph F. Smiths råd: "Det är bättre att lära dem principen och låta dem följa den när de är gamla nog att välja förnuftigt."¹²

Jag såg välsignelsen av det rådet nyligen. Ett av mina barnbarn har funnit att 24 timmars fasta är mer än han klarar av. Men hans kloka föräldrar

lade ändå principen i hans hjärta. En av hans skolkamrater förlorade nyligen en ung kusin i en dödsolycka. Mitt barnbarn frågade sin mamma på fastedagen, ungefär vid den tid då han alltid brukade känna att det var för svårt att fasta, om det skulle hjälpa hans sörjande vän att må bättre, om han fortsatte sin fasta.

Hans fråga var bekräftelsen på president Joseph F. Smiths råd. Mitt barnbarn hade kommit till den punkt där han inte bara förstod fastans princip, den slog också rot i hans hjärta. Han hade kommit att känna att hans fasta och böner kunde leda till en välsignelse från Gud för någon som behövde det. Om han lever efter principen tillräckligt ofta, får det den underbara verkan på hans liv som Herren har lovat. Han får den andliga välsignelsen av kraft till att ta emot inspiration och större förmåga att motstå frestelser.

Vi känner inte till alla anledningar till att Jesus Kristus gick ut i öknen för att fasta och be. Men vi känner åtminstone till en av följderna: Frälsaren stod fullständigt emot Satans frestelser att missbruka sina gudomliga krafter.

Den korta stund vi fastar varje månad och den lilla summa vi ger till de fattiga, kanske bara ger oss en liten del av förändringen i vår natur, till att inte längre ha någon önskan att göra ont. Men det finns ett stort löfte, i samma stund som vi gör allt vi rimligtvis kan för att be, fasta och ge till människor i nöd:

Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och Herrens härlighet följa i dina spår.

Då skall Herren svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: 'Se, här är jag.'¹³

Jag ber att vi ska göra anspråk på dessa mäktiga välsignelser för oss själva och för våra familjer.

Jag bär vittne om att Jesus är Kristus, att i hans kyrka inbjuds vi att hjälpa honom i hans omsorg om de fattiga i hans väg, och att han lovar att eviga välsignelser kommer genom att hjälpa honom. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 25:34–40.
2. Jes. 58:6–11.
3. Spencer W. Kimball, *Förlåtelsens under* (1976), s. 91.
4. Se Steve Almsy, Ben Brumfield och Laura Smith-Spark, "Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands", 15 mars 2015, edition.cnn.com.
5. Se Sean Morris, Steve Almsy och Laura Smith-Spark, "Unbelievable Destruction Reported in Tropical Cyclone Pam's Wake", 14 mars 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story", opublicerat manuskript.
7. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
8. Abie Turay, citerad i Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
9. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
10. Abie Turay, citerad i Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story".
11. Peter F. Evans, "Sister Abie Turay's Story"; en video om syster Turay, "We Did Not Stand Alone" finns på lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, "Editor's Table", *Improvement Era*, dec. 1903, s. 149.
13. Jes. 58:8–9.





President Boyd K. Packer
President för de tolv apostlarnas kворum

Lycksalighetsplanen

Målet för alla aktiviteter i kyrkan är att se till att en man och en kvinna tillsammans med sina barn är lyckliga hemma och beseglade för evigt.

För många år sedan, efter andra världskriget, gick jag på college. Där träffade jag Donna Smith. Jag hade läst att två viktiga ingredienser till ett framgångsrikt äktenskap är en kaka och en kyss. Jag tyckte att det var en ganska bra balans.

Jag gick på college på förmiddagen och åkte tillbaka till Brigham City för att arbeta i min fars bilverkstad på eftermiddagen. Donnas sista förmiddagskurs var hushållsekonomi. Jag stannade till vid hennes klassrum innan jag åkte. Dörren hade ett fönster med frostat glas, men om jag stod nära glaset kunde hon se min skugga utanför. Hon brukade slinka ut med en kaka och en kyss. Resten är historia. Vi vigdes i Logan-templet, och det var början på vårt livs stora äventyr.

Under årens lopp har jag ofta undervisat om en viktig princip: Målet för alla aktiviteter i kyrkan är att se till att en man och en kvinna tillsammans med sina barn är lyckliga hemma och beseglade för tid och all evighet.

I begynnelsen:

”Så gick Gudarna ned för att organisera människan till sin egen avbild, till Gudarnas avbild skulle de forma henne, till man och kvinna skulle de forma dem.

Och Gudarna sade: Vi skall välsigna dem. Och Gudarna sade: Vi skall låta

dem bli fruktsamma och föröka sig och uppfylla jorden och lägga den under sig” (Abraham 4:27–28).

Och så började det mänskliga livet på den här jorden, när ”Adam kände sin hustru och hon födde honom söner och döttrar, och de började att föröka sig och uppfylla jorden.

”Och ... Adams söner och döttrar [började] dela sig två och två i landet, ... och de födde också söner och döttrar” (Mose 5:2–3).



Budet att vi ska föröka oss och uppfylla jorden har aldrig upphävts. Det är viktigt för återlösningsplanen och är källan till mänsklig glädje. När vi använder den här förmågan på ett rättfärdigt sätt kan vi komma närmare vår Fader i himlen och uppleva glädjens fullhet, ja, gudaskap. Förmågan att skapa liv är ingen oväsentlig del av planen, den är lycksalighetsplanen, den är nyckeln till glädje.

Fortplantningsdriften hos människan är beständig och mycket stark. Vår lycka i jordelivet, vår glädje och upphöjelse är beroende av hur vi hanterar den här ihållande, starka fysiska driften. När förmågan att skapa liv mognar i ungdomsåren uppstår mycket personliga känslor på ett naturligt sätt, och liknar ingen annan fysisk upplevelse.

Idealt börjar det hela med romantik. Även om sederna varierar blommar den med alla sagolika känslor av spänning och förväntan, och ibland avvisande. Det är månsken och rosor, kärleksbrev, kärlekssånger och poesi, man går hand i hand och delar andra uttryck för tillgivenhet mellan en ung man och en ung kvinna. Världen försvinner runt de två och de känner glädje.

Och om ni tror att den unga romantiska kärlekens stora hänförelse är summan av de möjligheter som springer fram ur livets källa, så har ni ännu inte sett tillgivenheten och tryggheten i den långvariga äktenskapliga kärleken. Giftna par prövas av frestelser, missförstånd, ekonomiska problem, familjekriser och sjukdom – och hela tiden växer kärleken sig starkare. Den mogna kärleken ger en glädje som nygifta inte ens kan föreställa sig.

Sann kärlek kräver att vi väntar till efter vigseln med att dela den tillgivenhet som släpper loss de här heliga krafterna ur livets källa. Det innebär att man undviker situationer där den



fysiska åtrån kan ta över. Ren kärlek förutsätter att de här livgivande krafterna enligt Guds beslut ska förlösas i ett fullödigt uttryck för kärlek endast efter löfte om evig trohet, en lagligt gällande ceremoni, helst efter besegling i templet. Det här ska uteslutande och enbart upplevas med den som är din livskamrat för evigt.

Den här processen, när den ingås på ett värdigt sätt, sammanför de intensivaste och mest upphöjda fysiska, känslomässiga och andliga känslor som förbinds med ordet *kärlek*. Den delen av livet har ingen jämförelse, inget motstycke i hela den mänskliga upplevelsen. När förbund ingås och hålls, ska den delen vara för evigt, ”ty däri förlänas det heliga prästadömet's nycklar, så att ni kan ta emot ära och härlighet” (L&F 124:34), ”vars härlighet skall vara en fullhet och en fortsättning på avkomman i evigheters evighet” (L&F 132:19).

Men den romantiska kärleken är ofullständig. Den är bara början. Kärleken vårdas genom att barn, som kommer fram ur livets källa, anförtros äkta par. Befrukning sker i en äktenskaplig omfamning mellan man och hustru. En ytterst liten kropp bildas i ett magnifikt

komplext förlopp. Ett barn kommer fram genom förlossningens underverk, skapat i sin jordiska fars och mors avbild. I dess dödliga kropp finns en ande som kan känna och uppfatta andliga ting. Vilande i barnets dödliga kropp finns kraften att skapa avkomma i sin avbild.

”Anden och kroppen utgör människans själ” (L&F 88:15), och det finns andliga och fysiska lagar vi måste lyda för att vara lyckliga. Det finns eviga lagar, däribland lagar som gäller förmågan att skapa liv, ”oåterkalleligen [fastställda] i himlen före denna världs grundläggning, på [vilka] alla välsignelser är baserade” (L&F 130:20). Det är andliga lagar som fastställer den moraliska normen för människan (se JSÖ Rom. 7:14–15; 2 Nephi 2:5; L&F 29:34; 134:6). Det finns förbund som binder, beseglar, skyddar och utlovar eviga välsignelser.

Alma förmanade sin son Shiblon: ”Se ... till att du tyglar alla dina lidelser så att du kan fyllas med kärlek” (Alma 38:12). Tyglar används till att vägleda, styra och hålla tillbaka. Vår lidelse måste styras. När förmågan att skapa liv används på rätt sätt, välsignar och helgar den oss (se *Kyrkans*

presidenters lärdomar. Joseph F. Smith [1999], s. 159).

Det finns alltid frestelser. Eftersom motståndaren inte kan skapa liv är han avundsjuk på alla som har den gudomliga kraften. Han och de som följer honom kastades ut och gick miste om rätten till en dödlig kropp. ”Han strävar efter att göra alla människor lika olyckliga som han själv är” (2 Nephi 2:27). Han frestar oss om han kan, att degradera, förvränga och om möjligt förstöra, den här gåvan genom vilken vi, om vi är värdiga, kan få evig avkomma (se L&F 132:28–31).

Om vi förorenar vår källa till liv eller leder andra till överträdelse, blir straffdomarna mer ”intensiva” och ”svåra att uthärda” (L&F 19:15) än vad all fysisk njutning någonsin kan vara värd.

Alma sa till sin son Corianton: ”Vet du inte, min son, att sådant är avskräckande i Herrens ögon, ja, den mest avskräckande av alla synder förutom att utgjuta oskyldigt blod eller förneka den Helige Anden?” (Alma 39:5). Vi kan inte fly från följderna när vi överträder ett bud.

Det enda legitima, rättmätiga uttrycket för fortplantningsförmågan är mellan en man och hustru, en man och en kvinna som är lagligt gifta. Allt annat



så djup och tacksamheten så mäktigt att den är nästan omöjlig att uttrycka. Den största belöning vi har fått i det här livet, och i nästa liv, är våra barn och våra barnbarn. I slutet av våra jordiska dagar tillsammans är jag tacksam för varje ögonblick jag får med henne vid min sida, och för löftet Herren har gett att det inte finns något slut.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus och den levande Gudens Son. Han står i ledningen för kyrkan. Genom hans försoning och prästadörets makt kan familjer som påbörjas på jorden vara tillsammans i all evighet. Försoningen, som kan befria var och en av oss, efterlämnar inga ärr. Det innebär att vad vi än har gjort, var vi än har varit eller hur någonting hänt, har han lovat att återlösa oss om vi verkligen omvänder oss. Och när han utförde återlösningen fastställdes detta. Det är så många av oss som så att säga kastas omkring av skuldkänslor, utan att riktigt veta hur vi ska komma undan. Du gör dig fri genom att ta emot Kristi försoning, och all hjärtats sorg kan vändas till skönhet, kärlek och evighet.

Jag är så tacksam för Herrens Jesu Kristi välsignelser, för förmågan att skapa liv, för återlösningens kraft, för försoningen – försoningen som kan tvätta bort alla fläckar hur svåra de än är, hur varaktiga eller hur många gånger de upprepats. Försoningen kan göra dig fri så att du kan gå vidare, ren och värdig, längs stigen du valt i livet.

Jag vittnar om att Gud lever, att Jesus är Kristus, att försoningen inte är något allmänt som är till för hela kyrkan. Försoningen är personlig, och om något besvärar dig – kanske något som hände för så länge sedan att du knappt minns det – så låt försoningen verka. Då tar den hand om det, och varken du eller han kommer längre ihåg dina synder. I Jesu Kristi namn, amen. ■

strider mot Guds bud. Ge inte efter för motståndarens hemska frestelser, för varje överträdelseskuld måste betalas "till sista öret" (Matt. 5:26).

Ingenstans visas Guds frikostighet och nåd tydligare än i omvändelsen.

När våra fysiska kroppar skadas kan de läka sig själva, ibland med hjälp av en läkare. Men om skadan är omfattande blir ofta ett ärr kvar, som påminnelse om skadan.

Med våra andliga kroppar är det en annan sak. Våra andar skadas när vi gör misstag och begår synder. Men till skillnad från våra dödliga kroppar blir inga ärr kvar när omvändelseprocessen är fullbordad, tack vare Jesu Kristi försoning. Löftet är: "Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem" (L&F 58:42).

När vi talar om äktenskap och familjeliv, tänker vi oundvikligen på: "Men hur är det med undantagen?" Vissa föds med begränsningar och kan inte få barn. För en del oskyldiga går äktenskapet i kras på grund av makens otrohet. Andra gifter sig inte utan lever värdigt som ensamstående.

För tillfället kan jag ger er denna tröst: Gud är vår Fader! All den kärlek och generositet som finns hos den idealiske jordiske fadern finns hos vår Fader och vår Gud i så rikt mått att vi med våra dödliga sinnen inte kan förstå det. Hans domar är rättvisa, hans nåd utan gräns, hans makt att kompensera bortom all jordisk jämförelse. "Om vi i detta livet sätter vårt hopp endast till Kristus, ... då är vi de mest beklagansvärda av alla människor" (1 Kor. 15:19).

Vörndnadsfullt använder jag nu ordet *tempel*. Jag föreställer mig ett beseglingsrum och ett altare med ett ungt par som knäböjer där. Den här heliga tempelförrättningen är mycket mer än en vigsel, för det här äktenskapet kan beseglas av löftets Helige Ande, och skrifterna förkunnar att vi "skall ärva troner, riken, furstendömen och makter, herradömen" (L&F 132:19). Jag ser glädjen som väntar dem som tar emot den här gudomliga gåvan och använder den värdigt.

Syster Donna Smith Packer och jag har stått sida vid sida som gifta i nästan 70 år. När det gäller min hustru, modern till våra barn, saknar jag ord. Känslan är



Linda K. Burton
Hjälpföreningens generalpresident

Vi klättrar uppåt tillsammans

Som män och kvinnor som håller förbunden behöver vi lyfta varandra och hjälpa varandra att bli det folk som Herren vill att vi ska bli.

Utöver de inspirerande talen, musiken och bönerna som alltid rör våra hjärtan under generalkonferensen har många systrar berättat för mig att det som de älskar mest är att se när första presidentskapet och de tolv kворum lämnar podiet tillsammans med sina eviga livskamrater. Och visst tycker vi alla om att höra bröderna ömt uttrycka sin kärlek till dem?

När president Boyd K. Packer talade om sin hustru Donna, sa han: "På grund mitt ämbete har jag en högtidlig förpliktelse att tala sanning: Hon är fulländad."¹

"Hon är solen i mitt liv",² sa äldste Dieter F. Uchtdorf om sin hustru Harriet.

President Henry B. Eyring sa om sin hustru Kathleen: "Hon är en person som alltid har fått mig att vilja vara den bästa jag kan bli".³

Och President Thomas S. Monson sa om sin älskade Francis: "Hon var mitt livs kärlek, min trofasta rådgivare och min närmaste vän. Att säga att jag saknar henne uttrycker inte djupet av min känsla."⁴

Även jag vill uttrycka min kärlek till min älskade följeslagare Craig. Han

är en dyrbar skatt! Med tanke på min make: En älskad och helig fras i min patriarkaliska välsignelse lovar att mitt liv och mina barns liv kommer att "vara i hans goda förvar". Det står klart för mig att Craig är uppfyllelsen av det löftet. Med ord lånade av Mark Twain säger jag att ett liv utan [Craig] inte skulle vara något liv.⁵ Jag älskar honom, helt och fullt!

Gudomliga roller och ansvar

I dag vill jag hedra makar, fäder, bröder, söner och far- och morbröder



som vet vilka de är, och som gör sitt bästa för att fullgöra sina gudagivna roller så som de beskrivs i tillkännagivandet om familjen, genom att bland annat rättfärdigt presidera över, sörja för och beskydda sina familjer. Ni ska veta att jag är smärtsamt medveten om att ämnena faderskap, moderskap och äktenskap kan vara besvärande för många. Jag vet att några medlemmar i kyrkan känner att deras hem aldrig kommer att nå det som de uppfattar som idealet. Många lider på grund av försummelse, misshandel, missbruk samt falska traditioner och kultur. Jag har inte överseende med mäns eller kvinnors handlingar som avsiktligt eller oavsiktligt orsakar smärta, ångest eller förtvivlan i hemmet. Men i dag talar jag om något annat.

Jag är övertygad om att en make är som mest attraktiv för sin hustru när han tjänar i sina gudagivna roller som värdig prästadömsbärande – framförallt i hemmet. Jag älskar och tror på de här orden från president Packer till värdiga makar och fäder: "Ni får prästadömskraft direkt från Herren för att beskydda era hem. Det kommer tillfällen då det enda som står som en sköld mellan er familj och motståndarens angrepp är den kraften."⁶

Andliga ledare och lärare i hemmet

Tidigare i år var jag på en begravning av en ovanlig, vanlig man – min makes farbror Don. En av farbror Dons söner berättade om en upplevelse han hade som liten, kort efter att hans föräldrar hade köpt sitt första hem. Eftersom de hade fem små barn att föda och klä räckte inte pengarna till ett staket kring gården. Farbror Don tog allvarligt på sin gudomliga roll som familjens beskyddare, och slog ner några små träkäppar i marken, tog lite snöre och knöt snöret från käpp till



käpp runt hela gården. Sedan kallade han till sig sina barn. Han visade dem käpparna och snöret och förklarade för dem att om de stannade på insidan av det provisoriska staketet, skulle de vara i säkerhet.

Hemlärarna kunde inte tro sina ögon när de en dag närmade sig huset och såg fem små barn lydigt stå vid snöret och titta längtansfullt efter en boll som hade studsat utanför deras gräns och ut på gatan. Ett litet barn sprang och hämtade pappa, som genast gick och hämtade bollen.

Senare under begravningen sa den äldste sonen tårögt att hans största önskan i livet är att bli lik sin älskade far.

President Ezra Taft Benson sa:

”O, makar och fäder i Israel, ni kan göra så mycket för era familjs frälsning och upphöjelse! ...

Minns er heliga kallelse som fäder i Israel – er viktigaste kallelse i tid och evighet – en kallelse som ni aldrig blir avlösta från.

Ni måste hjälpa till att skapa ett hem där Herrens Ande kan vistas.”⁷

Så passande de här profetiska orden är i dag.

Det måste vara svårt, även i bästa fall, för förbundets män att leva i en värld som inte bara förringar deras gudomliga roller och ansvar, men som

dessutom sänder falska budskap om vad det innebär att vara en ”riktig man”. Ett falskt budskap är att ”allt handlar om mig”. I andra änden av skalan finns det förnedrande och hånfulla budskapet att makar och fäder inte längre behövs. Jag vädjar till er att inte lyssna på Satans lögn! Han har gått miste om den heliga förmånen att någonsin kunna bli make och far. Eftersom han är avundsjuk på dem som har de heliga roller som han aldrig kommer att få själv, är han inriktad på att göra ”alla människor lika olyckliga som han själv är!”⁸

Lyfta och hjälpa i våra kompletterande roller

Bröder och systrar, vi behöver varandra! Som män och kvinnor som håller förbunden behöver vi lyfta varandra och hjälpa varandra att bli det folk som Herren vill att vi ska bli. Och vi behöver arbeta tillsammans för att lyfta det uppväxande släktet och hjälpa dem att nå sin gudomliga potential som arvtagare till evigt liv. Vi kunde göra som äldste Robert D. Hales och hans hustru Mary har gjort, och följa ordspråket: ”Du lyfter mig och jag lyfter dig, så klättrar vi uppåt tillsammans.”⁹

Vi vet genom skrifterna att ”det är inte bra för mannen att vara ensam”. Det är därför vår himmelske Fader skapade ”en medhjälpare åt honom”.¹⁰

Uttrycket *medhjälpare* betyder ”en hjälpare som är passande för, värdig eller motsvarande honom”.¹¹ Till exempel liknar våra två händer varandra, men de är inte exakt likadana. Faktiskt är de varandras raka motsatser, men de kompletterar varandra och passar bra ihop. När de arbetar tillsammans är de starkare.¹²

I ett kapitel om familjen står det följande i kyrkans handbok: ”Det ligger i manliga och kvinnliga andars natur att de kompletterar varandra.”¹³ Lägg märke till att det inte står ”konkurrerar med varandra” utan ”kompletterar varandra”! Vi är här för att hjälpa, lyfta och glädjas med varandra i vår strävan att försöka bli vårt allra bästa jag. Syster Barbara B. Smith undervisade med klokhets: ”Vår lycka mångfaldigas när vi lär oss känna glädje över vår nästas framgångar och inte bara över våra egna.”¹⁴ När vi söker efter att ”komplettera” istället för att ”konkurrera” blir det så mycket enklare att uppmuntra varandra!

När jag var en ung mor med flera små barn och dagen hade fyllts av blöjbyten, disk och disciplinering, var det ingen som sjöng primärsången ”När ... pappa kommer hem blir jag alltid glad”¹⁵ med större känsla än jag. Men tyvärr måste jag erkänna att jag inte alltid var munter när Craig verkade

studsas in genom dörren efter en dags hårt arbete. Han hälsade oss alltid med en kram och en puss och han vände många svåra och ibland katastrofala dagar till härliga pappastunder. Jag önskar att jag hade varit lite mindre uppslukad av den ändlösa att-göra-listan och fokuserat mer, som han så klokt gjorde, på det som betydde mest. Då skulle jag ha stannat upp lite oftare och njutit av helig familjetid och jag skulle ha tackat honom oftare för att han välsignade våra liv!

Låt oss jämt tala gott till varandra

För inte så länge sedan berättade en syster i kyrkan för mig om en djup oro, som hon hade bett om ett tag. Hon bekymrade sig över några systrar i sin församling. Hon berättade hur det skar henne i hjärtat att se hur de ibland talade respektlöst till sina makar och om sina makar, till och med inför barnen. Sedan berättade hon hur hon som ung

kvinnor innerligt hade önskat och bett att hon skulle finna och gifta sig med en värdig prästadömsbärare och bygga ett lyckligt hem med honom. Hon hade vuxit upp i ett hem där hennes mor hade varit "herre på täppan" och hennes far hade hukat sig inför moderns krav för att behålla husfriden. Hon kände att det fanns ett bättre sätt. Hon hade inte sett det i hemmet hon vuxit upp i, men när hon intensivt bad om vägledning välsignade Herren henne så att hon såg hur hon kunde skapa ett hem med sin make där Anden var varmt välkomnad. Jag har varit i det hemmet och kan vittna om att det är en helig plats!

Systrar och bröder, hur ofta talar vi avsiktligt gott till varandra?¹⁶

Vi kan testa oss själva genom att ställa några frågor. Med en viss anpassning kan de här frågorna tillämpas på de flesta av oss, oavsett om vi är gifta eller ensamstående, vilken hemsituation vi än må ha.

1. När berömde jag min livskamrat senast, enskilt eller inför barnen?
2. När tackade jag senast, uttryckte kärlek till eller värdjade uppriktigt med tro i bön för honom eller henne?
3. När hindrade jag mig själv senast från att säga något som jag visste skulle kunna såra?
4. När bad jag om ursäkt och bad ödmjukt om förlåtelse senast – utan att lägga till orden "men om du bara hade" eller "om du bara inte hade"?
5. När valde jag senast att känna glädje istället för att kräva att ha "rätt"?

Ja, om någon av de här frågorna får dig att skruva på dig eller känna dig lite skyldig, minns då att äldste David A. Bednar lärde att "skuldkänslor är för vår ande vad smärta är för vår kropp – en varning för fara och ett skydd från ytterligare skada".¹⁷

Jag inbjuder var och en av oss att hörsamma äldste Jeffrey R. Hollands innerliga vädjan: "Bröder och systrar, i denna långvariga eviga strävan att bli mer lika vår Frälsare, må vi försöka vara 'en fullkomlig' man eller kvinna på åtminstone ett sätt redan nu – genom att inte tala kränkande ord, eller uttryckt på ett mer positivt sätt, genom att tala med en ny tunga, med änglars tunga."¹⁸

Under mina förberedelser inför det här tillfället i dag har Anden undervisat mig, och jag har bestämt mig för att tala vänliga ord oftare till min livskamrat och om honom, att lyfta männen i min familj och att uttrycka tacksamhet för deras sätt att fullgöra sina gudomliga och kompletterande roller. Och jag har bestämt mig för att följa ordspråket: "Du lyfter mig och jag lyfter dig, så klättrar vi uppåt tillsammans."

Vill du tillsammans med mig söka den Helige Andens hjälp i att lära





Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

oss hur vi på ett bättre sätt kan lyfta varandra, i våra kompletterande roller som förbundssöner och -döttrar till våra kärleksfulla himmelska föräldrar?

Jag vet att genom Jesu Kristi förlösningens möjliggörande kraft och vårt tro på honom, kan vi göra det. Jag ber att vi ska lita på att han hjälper var och en av oss att leva lyckligt och evigt när vi klättrar uppåt tillsammans, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, i "Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU", news.byu.edu/archive/12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, i Jeffrey R. Holland, "Äldste Dieter F. Uchtdorf: Mot nya horisonter", *Liahona*, mars 2005, s. 10.
3. Se Henry B. Eyring, i Gerald N. Lund, "Äldste Henry B. Eyring: Formad av 'positiva krafter'", *Nordstjärnan*, apr. 1996, s. 31.
4. Thomas S. Monson, "Jag skall inte lämna dig eller överge dig", *Liahona*, nov. 2013, s. 85.
5. Mark Twain, *Eve's Diary* (1905), s. 107.
6. Se Boyd K. Packer, "Prästadömetts kraft", *Liahona*, maj 2010, s. 9.
7. Ezra Taft Benson, "Till fäderna i Israel", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 50.
8. 2 Nephi 2:27.
9. Se Robert D. Hales, "Ett litet himmelrike på jorden", *Liahona*, sep. 2011, s. 25; se också LaRene Gaunt, "Äldste Robert D. Hales: 'Kom tillbaka med heder'", *Liahona*, apr. 1995, s. 31.
10. 1 Mos. 2:18.
11. 1 Mos. 2:18, fotnot b i kyrkans utgåva av Bibeln på engelska.
12. Se Bruce K. Satterfield, "The Family under Siege: The Role of Man and Woman" (presentation under utbildningsveckan på Ricks College, 7 juni 2001), s. 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.3.1.
14. Se Barbara B. Smith, "Med hjärtan så lika", *Nordstjärnan*, nov. 1982, s. 46.
15. "När pappa kommer hem", *Barnens sångbok*, s. 110.
16. Se "Låt oss jämt tala gott till varandra", *Psalmer*, nr 104.
17. David A. Bednar, "Vi tror på att vara kyska", *Liahona*, maj 2013, s. 44.
18. Jeffrey R. Holland, "Med änglars tunga", *Liahona*, maj 2007, s. 18.

Liknelsen om såningsmannen

Det är vars och ens ansvar att prioritera rätt och göra sådant som gör vår jord god och vår skörd rik.

Ämnena för generalkonferenstalen tilldelas inte av jordisk myndighet utan genom Andens maningar. Många ämnen kan handla om de jordiska omsorger vi alla delar. Men Jesus lärde inte hur de jordiska utmaningarna eller det politiska förtrycket på hans tid skulle övervinnas. Likaså inspirerar han oftast sina nutida tjänare att tala om vad vi måste göra för att förändra våra egna liv och förbereda oss för att återvända till vårt himmelska hem. Den här påskhelgen har jag känt mig manad att tala om de dyrbara och tidlösa lärdomarna i en av Jesu liknelser.

Liknelsen om såningsmannen är en av de få liknelser som finns i alla de tre synoptiska evangelierna. Det är också en av de ännu färre liknelser som Jesus förklarade för sina lärjungar. Fröet som såddes var "budskapet om riket" (Matt. 13:19), "ordet" (Mark. 4:14–15), eller "Guds ord" (Luk. 8:11) – Mästarens och hans lärjungars undervisning.

De olika slags jord som fröna föll på föreställer de olika sätt som människor tar emot och följer undervisningen. Därför har de frön som "föll ... vid vägen" (Mark. 4:4) inte hamnat

på sådan mark där de kunde växa. De är som undervisning som faller på ett förhärdat eller oförberett hjärta. Jag säger inget mer om dem. Mitt budskap gäller dem av oss som har beslutat att följa Kristus. Vad gör vi med Frälsarens lärdomar när vi lever våra liv?

Liknelsen om såningsmannen varnar oss för omständigheter och inställningar som kan hindra alla som har tagit emot evangeliebudskapets frö från att frambära god skörd.

I. Stenig mark, ingen rot

En del "föll på stenig mark där det inte fanns mycket jord, och det kom snart upp därför att det inte hade djup jord. Men när solen steg sveddes det, och eftersom det inte hade någon rot torkade det bort" (Mark. 4:5–6).

Jesus förklarade att det här beskriver dem som "genast tar emot ordet med glädje, när det hör det", men eftersom de "inte [har] någon rot i sig ... kommer de strax på fall ... [när] de sedan [möter] lidande eller förföljelse för ordets skull" (Mark. 4:16–17).

Vad är det som gör att vissa som hör inte har "någon rot i sig"? Det här är fallet med nya medlemmar som enbart



omvänt sig till missionärerna eller till kyrkans alla attraktiva egenskaper, eller till alla bra saker med medlemskap i kyrkan. Eftersom de inte är fast rotade i ordet kan de bli svedda och torka bort när motståndet kommer. Men också de som vuxit upp i kyrkan och är medlemmar sedan länge kan hamna i ett tillstånd där de inte har någon rot i sig. Jag har känt en del sådana – medlemmar utan en fast och varaktig omvändelse till Jesu Kristi evangelium. Om vi inte är rotade i evangeliets lärdomar eller följer dem regelbundet, kan vem

som helst utveckla ett stenigt hjärta, som är stenig mark för andliga frön.

Andlig föda är nödvändig för andlig överlevnad, särskilt i en värld som rör sig bort från tro på Gud och från regler om rätt och fel. I en tid som domineras av internet, som förstärker budskap som hotar tron, måste vi utsätta oss mer för andlig sanning för att stärka vår tro och förbli fast rotade i evangeliet.

Ni ungdomar, om den lärdomen känns alltför allmän, har jag ett exempel här. Om sakramentet delas ut och ni sms:ar eller viskar eller spelar

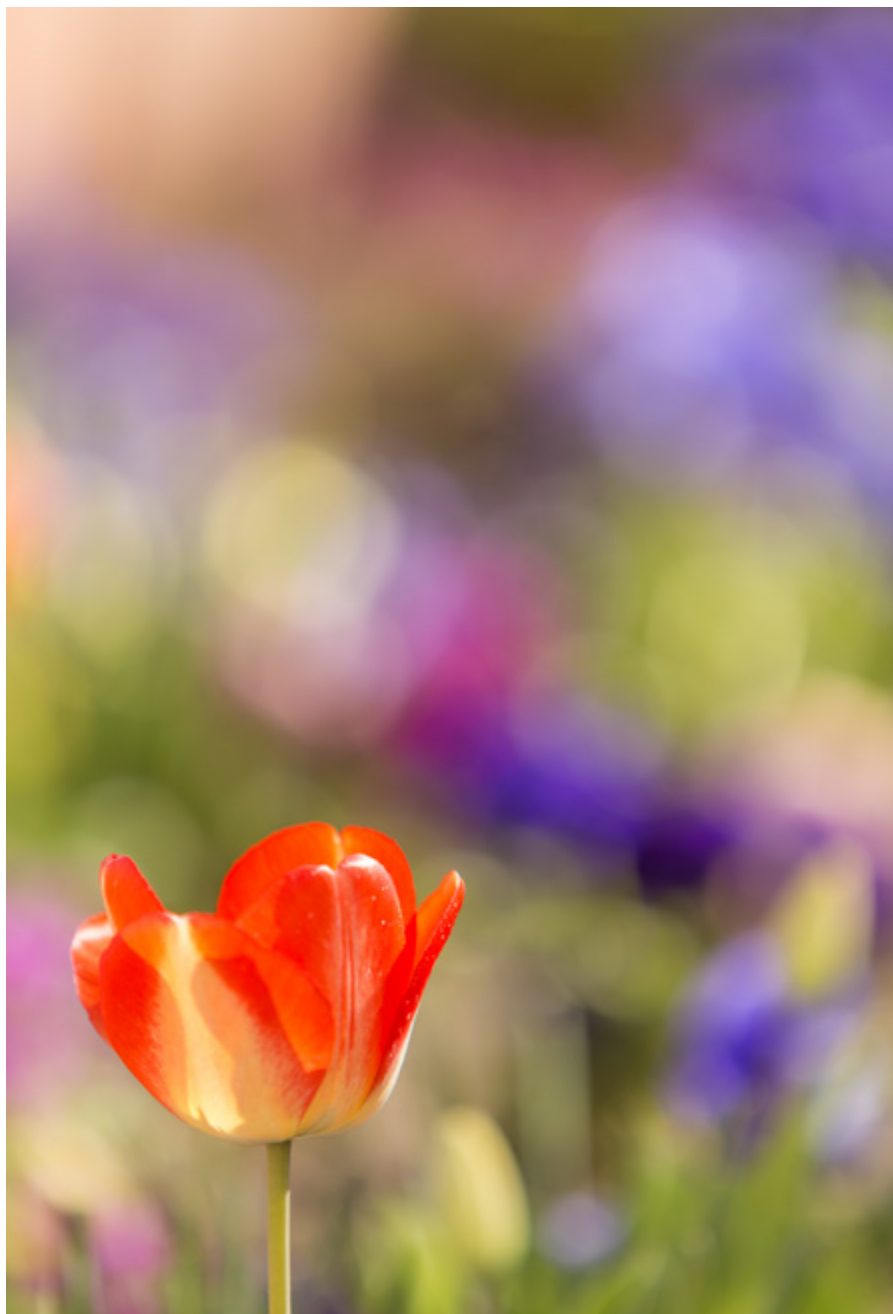
videospel eller gör något annat som hindrar att ni får viktig andlig föda, rycker ni upp era andliga rötter och är på väg mot stenig mark. Ni blir då mer benägna att förtorka när ni ställs inför sådana svårigheter som isolering, hot eller hån. Och det gäller vuxna också.

En annan sak som kan förstöra andliga rötter och som påskyndas av nutida teknik, men inte enbart av den, är en nyckelhålsvy av evangeliet eller kyrkan. Med det här begränsade synsättet fokuserar man på en viss lära eller sedvänja eller förmodad brist hos en ledare och ignorerar helheten av evangelieplanen och dess personliga och allmänna frukter. President Gordon B. Hinckley beskrev livfullt en aspekt av den här nyckelhålsvyn. Han berättade för BYU-åhörare om politiska kommentatorer som ”brann av förtrytelse” över en dåtida nyhetshändelse. ”Med utstuderad skicklighet öste de ut skällsordens och ilskans sura galla. ... Sannerligen”, sa han avslutningsvis, ”är det här de bittra okvädningsordens tidsålder”.¹ För att däremot vara fast rotade i evangeliet måste vi vara måttliga och återhållsamma i vår kritik och alltid försöka se helhetsbilden av Guds majestätiska verk.

II. Tistlar: Världslig omsorg och rikedomars bedräglighet

Jesus lärde att ”en del föll bland tistlar, och tistlarna växte upp och kvävde det, så att det inte gav någon skörd” (Mark. 4:7). Han förklarade att det här är de ”som har hört ordet, men världsliga bekymmer, bedräglig rikedom och begär efter allt annat kommer in och kväver ordet, så att det blir utan frukt” (Mark. 4:18–19). Det här är verkligen en varning vi alla borde ta till oss.

Jag vill först tala om rikedomars bedräglighet. Var vi än befinner oss på vår andliga resa – oavsett nivå av



omvändelse – frestas vi alla av detta. När vår inställning eller prioritering handlar om att skaffa, använda eller besitta ägodelar, kallar vi det materialism. Så mycket har sagts och skrivits om materialism att knappast något behöver tilläggas här.² De som tror på det som kallats framgångsteologi lider av rikedomens bedräglighet. Innehav av rikedomar eller hög lön är inga tecken på himmelsk ynnest och deras frånvaro är inte bevis på himmelsk onåd. När Jesus sa till en trofast efterföljare att

han kunde få evigt liv om han bara gav allt han hade till de fattiga (se Mark. 10:17–24), framhöll han inte det onda i att *ha* rikedomar utan det onda i efterföljarens *inställning* till dem. Som vi alla vet prisade Jesus den barmhärtige samariten, som använde pengar för att tjäna sin nästa liksom Judas använde pengar för att förråda sin Frälsare. Roten till allt ont är inte pengar utan *kärleken till pengar* (se 1 Tim. 6:10).

I Mormons bok berättas det om en tid när Guds kyrkas tillväxt hämmades

(se Alma 4:10) därför att ”kyrkans folk började ... fästa sina hjärtan vid rikedomar och vid världens fåfångligheter” (Alma 4:8). Den som har ett överflöd av materiella ägodelar riskerar att bli andligt ”bedövd” av rikedomar och annat som är världsligt.³ Det är en lämplig inledning till nästa lärdom från Frälsaren.

De mest utstuderade tistlarna som kväver verkan av evangeliets ord i våra liv är de världsliga krafter som Jesus kallade livets ”bekymmer, rikedom och njutningslystnad” (Luk. 8:14). De är för många för att räkna upp. Det räcker med några exempel.

Vid ett tillfälle tillrättavisade Jesus sin främste apostel Petrus och sa till honom: ”Du vill få mig på fall. Vad du tänker är inte Guds tankar utan människotankar” (Matt. 16:23; se också L&F 3:6–7; 58:39). Det innebär att man sätter världsliga omsorger före Gud i sina handlingar, prioriteter och tankar.

Vi faller till föga för ”njutningslystnad” 1) när vi är beroende, vilket hämmar Guds dyrbara gåva, handlingsfriheten; 2) när vi bedras av triviala distraktioner som tar oss bort från sådant som är av evig betydelse samt 3) när vi tycker oss ha rätt till det ena och det andra, vilket hämmar den personliga utveckling som är nödvändig för vår eviga bestämelse.

Vi överväldigas av världsliga omsorger när vi paralyseras av rädsla för framtiden, vilket hindrar oss från att gå framåt i tro, med tillit till Gud och hans löften. För tjugofem år sedan talade min högt uppskattade BYU-lärare Hugh W. Nibley om farorna med att ge efter för världsliga omsorger. Han tillfrågades i en intervju om världens tillstånd och vår plikt att sprida evangeliet gjorde att vi borde söka efter ett sätt att ”rätta oss efter världen i det vi gör i kyrkan”⁴.

Hans svar: "Så har det alltid varit för kyrkan, eller hur? Vi måste vara villiga att väcka anstöt, vi måste vara villiga att ta den risken. Det är just här som tron kommer in. ... Vår beslutsamhet ska vara ett prov, det ska vara svårt, det ska vara opraktiskt enligt världens synsätt."⁵

Den här evangelie-prioriteringen bekräftades vid BYU för bara några månader sedan av den framstående katolske ledaren Charles J. Chaput, ärkebiskop av Philadelphia. Han tog upp frågor där Jesu Kristi kyrka och katolska kyrkan har en samsyn, till exempel "äktenskapet och familjen, sexualitetens natur, det mänskliga livets helgd och religionsfriheten", och sa följande:

"Jag vill återigen betona vikten av att vi verkligen lever efter det som vi hävdar att vi tror på. Det här bör prioriteras – inte bara i våra egna liv och familjelivet utan också i våra kyrkor, i våra politiska val, i våra affärer, i vår behandling av fattiga. Med andra ord, i allt vi gör.

Här är orsaken till att det är viktigt", fortsatte han. "Lär av katolikernas erfarenhet. Vi katoliker anser att vår uppgift är att vara en surdeg i samhället. Men skillnaden är hårfin mellan att vara en surdeg i samhället och att uppslukas av samhället."⁶

Frälsarens varning att världens bekymmer kan kväva Guds ord i våra liv manar oss verkligen att hålla våra prioriteter på plats, med våra hjärtan fästa vid Guds bud och hans kyrkas ledare.

Frälsarens exempel kan få oss att tro att den här liknelsen handlar om olika jordmån. Jordens lämplighet beror på hjärtat hos var och en som upplever evangeliets frö. I fråga om mottaglighet för andlig undervisning är vissa hjärtan förhårdade och oförberedda, vissa hjärtan är steniga av för lite användning och vissa hjärtan är fästa vid världsliga ting.



III. Föll i god jord och bar frukt

Liknelsen om såningsmannen avslutas med Frälsarens beskrivning av fröet som "föll i god jord och bar frukt" i olika mängd (Matt. 13:8). Hur kan vi förbereda oss att vara den goda jorden och få den goda skörden?

Jesus förklarade att "god jord är de som har hört ordet och behåller det i ett uppriktigt och gott hjärta och bär frukt och är uthålliga" (Luk. 8:15). Vi har fröet som är evangeliets ord. Det är vars och ens ansvar att prioritera rätt och göra sådant som gör vår jord god och vår skörd rik. Vi måste sträva efter att vara fast rotade i och omvända till Jesu Kristi evangelium (se Kol. 2:6–7). Vi åstadkommer den omvändelsen genom bön, genom skriftstudier, genom tjänande och genom att regelbundet ta del av saker för att alltid ha hans ande hos oss. Vi måste också sträva efter en mäktig förändring i hjärtat (se Alma 5:12–14) som ersätter orättfärdiga önskningar och själviskhet med kärlek till Gud och en önskan att tjäna honom och hans barn.

Jag vittnar om att detta är sant, och jag vittnar om vår Frälsare Jesus Kristus,

vars lärdomar visar vägen och vars försoning gör allt detta möjligt, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Gordon B. Hinckley, "Let Not Your Heart Be Troubled" (andakt vid Brigham Young University, 29 okt. 1974), s. 1; speeches.byu.edu.
2. Se till exempel Dallin H. Oaks, "Materialism", kapitel 5 i *Pure in Heart* (1988), s. 73–87.
3. Jag står i tacksamhetsskuld till äldste Neal A. Maxwell för den här minnesvärda bilden; se "Det här är er tidsålder", *Liahona*, nov. 2004.
4. James P. Bell i "Hugh Nibley, in Black and White", *BYU Today*, maj 1990, s. 37.
5. Hugh Nibley i "Hugh Nibley, in Black and White", s. 37–38.
6. Charles J. Chaput, "The Great Charter at 800: Why It Still Matters", *First Things*, 23 jan. 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; se också Tad Walch, "At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People," *Deseret News*, 23 jan. 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Ärkebiskop Chaput sa också att "några av våra bästa katolska institutioner antingen förlorat eller starkt uppmjukat sin religiösa identitet. ... BYU är ett enastående universitet ... för det är ett kunskapscenter berikat av sin religiösa identitet. Tappa aldrig det" ("The Great Charter at 800").



Äldste L. Whitney Clayton
i presidentskapet för de sjuttio

Välj att tro

Frälsaren gav världen sitt evangelium så att dess ljus kan vägleda dem som väljer att tro på och följa honom.

I januari förra året flög sjuåriga Sailor Gutzler och hennes familj från Florida till Illinois i ett privatplan. Sailors far satt vid spakarna. Strax efter mörkrets inbrott fick planet motorproblem och kraschade i Kentuckys becksvarta kullar, upp- och nedvänt i mycket svår terräng. Alla utom Sailor dog i olyckan. Hon bröt handleden vid kraschen. Hon fick skärsår och skrubbsår och hade tappat skorna. Det var bara tre grader varmt – en kall och regnig vinterkväll i Kentucky – och Sailor hade bara på sig shorts, t-shirt och en strumpa.

Hon ropade på sin mamma och pappa men fick inget svar. Hon samlade varje smula mod hon hade och gav sig av barfota ut i naturen för att söka efter hjälp. Hon vadade över bäckar, korsade diken och kämpade sig igenom björnbärssnår. Från toppen av en liten kulle fick Sailor syn på ett ljus långt borta, ett par kilometer bort. Hon snubblade fram genom mörkret och vegetationen mot det ljuset och kom till slut till ett hem som tillhörde en vänlig man som hon aldrig hade träffat. Han skyndade till hennes undsättning. Sailor var i säkerhet. Hon togs till sjukhus och fick hjälp att återhämta sig.¹

Sailor överlevde eftersom hon såg ett avlägset ljus och kämpade sig fram till det – trots vildmarken, den svåra

tragedin som hade drabbat henne och de skador hon fått. Det är svårt att föreställa sig hur Sailor klarade av att göra det hon gjorde den natten. Men det vi vet är att hon i ljuset från det avlägsna huset såg en chans till räddning. Det fanns hopp. Hon fann mod i vissheten om att hur allvarlig situationen än var, skulle hon finna räddning i det ljuset.

Få av oss kommer att uppleva någonting lika fruktansvärt som det Sailor gick igenom. Men vi behöver alla någon gång kämpa oss igenom



vår egen andliga vildmark och göra egna svåra känslomässiga resor. I de ögonblicken, hur mörka och hopplösa de än tycks vara, kommer det, om vi söker efter det, *alltid* att finnas ett andligt ljus som kallar på oss och ger oss hopp om räddning och undsättning. Det ljuset lyser från hela människosläktets Frälsare, som är världens ljus.

Att uppfatta andligt ljus är inte samma sak som att se fysiskt ljus. För att känna igen Frälsarens andliga ljus måste vi först vara villiga att tro. Gud fordrar att vi till en början åtminstone har en önskan att tro. ”Men se, om ni vaknar upp och väcker era själsförmågor ... och utövar en *smula* tro”, lär profeten Alma, ”ja, även om ni inte kan göra mer än *önska* att tro, så låt denna önskan verka i er till dess ni tror så mycket att ni kan ge plats i hjärtat för en del av [Frälsarens] ord”.²

Almas uppmaning att vi ska önska att tro och ”ge plats” i hjärtat för Frälsarens ord, påminner oss om att tro kräver personligt val och handling. Vi måste ”vakna upp och väcka våra själsförmågor”. Vi ber innan vi får. Vi söker innan vi finner. Vi bultar innan det öppnas för oss. Då får vi det här löftet: ”Ty var och en som ber han får, och den som söker han finner, och för den som bultar skall det öppnas.”³

Ingen har mer innerligt vädjat om att vi ska tro än Frälsaren själv under sin jordiska verksamhet, när han vädjade till sina tvivlande åhörare:

”Om jag inte gör min Faders gärningar, så tro mig inte.

Men om jag gör dem, så tro på gärningarna, om ni inte kan tro på mig. Då skall ni inse och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern.”⁴

Varje dag står vi alla inför ett prov. Det är livets stora prov: Ska vi välja att tro på honom och låta ljuset i hans evangelium växa inom oss, eller ska vi



vägra att tro och envisas med att själva ta oss fram genom mörkret? Frälsaren gav världen sitt evangelium så att dess ljus kan vägleda dem som väljer att tro på och följa honom.

Efter kraschen hade Sailor ett val. Hon kunde ha stannat vid flygplanet, ensam och rädd i mörkret. Men en lång natt väntade och det skulle bara ha blivit kallare. Hon valde en annan väg. Sailor klättrade upp för en kulle, och där skymtade hon ljuset vid horisonten.

Gradvis, allteftersom hon tog sig fram genom natten mot ljuset, växte det sig starkare. Men det måste ha funnits

stunder när hon inte kunde se det. Kanske försvann det ur sikte när hon befann sig i en ravin eller bakom träd eller buskar, men hon kämpade vidare. Varje gång ljuset syntes kunde Sailor se att hon var på rätt väg. Hon visste inte ännu exakt vad ljuset ledde till, men hon fortsatte att gå mot det på grund av det hon visste. Hon litade och hoppades på att hon skulle se det igen, om hon fortsatte gå åt rätt håll. Det kanske räddade hennes liv.

Så kan det också vara för oss. Det kan finnas tillfällen när vi har ont, när vi är trötta och när allt verkar mörkt



och kallt. Det kan finnas tillfällen när vi inte kan se ljuset vid horisonten och vi kanske vill ge upp. Om vi är villiga att tro, om vi har en önskan att tro, om vi väljer att tro, så kommer Frälsarens lärdomar och exempel att visa oss vägen.

Välj att tro

Precis som Sailor behövde tro på att hon skulle finna trygghet i det avlägsna ljuset, så måste också vi välja att öppna hjärtat för Frälsarens gudomliga verklighet – för hans eviga ljus och helande nåd. Profeter har i alla tider uppmanat oss, och till och med vädjat till oss, att tro på Kristus. Deras förmaningar återspeglar ett grundläggande faktum: Gud tvingar oss inte att tro. Istället inbjuder han oss att tro genom att sända levande profeter och apostlar för att undervisa oss, genom att ge oss helig skrift och genom att kalla på oss genom sin Ande. Det är vi som måste välja att ta emot dessa andliga inbjudningar, och välja att med våra inre ögon se det andliga ljuset som han kallar på oss med. Valet att tro är det viktigaste beslutet vi någonsin fattar. Det formar alla våra andra val.

Gud tvingar oss inte att tro, liksom han inte tvingar oss att hålla några bud, trots sin fullkomliga önskan att välsigna oss. Men hans uppmaning till oss att tro på honom, att utöva den där smulan tro och ge plats i hjärtat för hans ord, gäller än i dag. Som Frälsaren sa: ”Jag vittnar om att Fadern befäller alla människor överallt att omvända sig och tro på mig.”⁵

Tro och vittnesbörd är inga passiva principer. De kommer inte av sig själva. Tro är något vi väljer. Vi hoppas på den, arbetar på den och uppoffrar oss för den. Vi börjar inte oavsiktligt tro på Frälsaren och hans evangelium, liksom vi inte oavsiktligt ber eller betalar tionde. Vi väljer aktivt att tro, precis som vi väljer att hålla andra bud.

Omsätt tro i handling

Sailor kunde först inte veta om det hon gjorde när hon kämpade sig genom snåren faktiskt skulle fungera. Hon var vilsen och skadad. Det var mörkt och kallt. Men hon lämnade olycksplatsen och gav sig iväg i hopp om räddning. Hon kröp och hasade sig

framåt tills hon såg ett avlägset ljus. När hon sett det gjorde hon sitt bästa för att röra sig mot det. Hon mindes vad hon hade sett.

Vi måste på samma sätt ge plats för hoppet om att vi kan finna andligt ljus genom att gripa tag i tron istället för att välja att tvivla. Våra handlingar är bevisen för vår tro och blir sedan dess substans. Vi väljer att tro när vi ber och när vi läser skrifterna. Vi väljer att tro när vi fastar, när vi helgar sabbatsdagen och när vi tillber i templet. Vi väljer att tro när vi döps och när vi tar del av sakramentet. Vi väljer att tro när vi omvänder oss och söker gudomlig förlåtelse och helande kärlek.

Ge aldrig upp

Ibland kan tillväxten i andliga ting verka långsam eller oregelbunden. Ibland kan det kännas som om vi har tappat mark, att vi har gjort fel, eller att våra största ansträngningar att komma närmare Frälsaren inte fungerar. Om det känns så för dig: Ge inte upp – någonsin. Fortsätt att tro på honom, på hans evangelium och på hans kyrka.

Låt dina handlingar spegla den tron. Då, när din tros ljus har dämpats, låt ditt hopp om Frälsarens kärlek och nåd, som finns i hans evangelium och hans kyrka, övervinna dina tvivel. Jag lovar att han står redo att ta emot dig. Med tiden ser du att du fattade det bästa möjliga beslutet. Ditt modiga beslut att tro på honom kommer att välsigna dig övermåttan och för alltid.

Trons välsignelser

Jag har känt Frälsarens barmhärtiga kärlek. Jag har sökt honom i mina egna mörka stunder, och han har hjälpt mig med sitt helande ljus. Ett av mitt livs största glädjeämnen har varit att resa med min hustru Kathy för att träffa kyrkans medlemmar i många delar av världen. Dessa underbara möten undervisade mig och oss om Guds kärlek till sina barn. De har visat mig den obegränsade möjligheten till glädje som välsignar dem som väljer att följa Herren Jesu Kristi lärdomar. Jag har lärt mig att tron på honom och på hans återlösande kraft är den sanna vägen till "frid i den här världen och evigt liv i den kommande världen".⁶

Jag vittnar om att Jesus Kristus är källan till ljus och hopp för oss alla. Jag ber att vi alla ska välja att tro på Honom. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Lindsey Bever, "How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash", *Washington Post*, 5 jan. 2015, washingtonpost.com; "Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family 'Was Just Sleeping'", 4 jan. 2015, myfox8.com; "Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives", 4 jan. 2015, news.com.au; Associated Press, "Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash", 3 jan. 2015, jems.com.
2. Se Alma 32:27; kursivering tillagd.
3. 3 Nephi 14:8; se också v. 7.
4. Joh. 10:37-38.
5. 3 Nephi 11:32.
6. L&F 59:23.



Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

Varför äktenskapet och familjen betyder något – överallt i världen

Familjen är det centrala i livet och nyckeln till evig glädje.

november förra året blev jag inbjuden – tillsammans med president Henry B. Eyring och biskop Gérald Caussé – att delta i ett symposium om äktenskapet och familjen i Vatikanen i Rom. Dit kom representanter från 14 olika tros-samfund från sex av de sju världsdelarna, och vi hade alla ombetts ge vår

syn på det som händer med familjen i världen i dag.

Påve Franciskus inledde första sessionen med följande uttalande: "Vi lever i dag i en kultur där det tillfälliga råder, där fler och fler helt enkelt inte längre anser att äktenskapet är ett offentligt åtagande. Denna revolution av seder och moral har ofta skett under frihetens flagga, men faktum är att den har lett till andlig och fysisk förödelse hos otaliga människor, särskilt bland de fattigaste och mest sårbara. ... Det är alltid de som lider mest i denna kris."¹

Han talade om det uppväxande släktet och sa att det är viktigt att de "inte ger sig hän åt det tillfälligas giftiga [mentalitet], utan att de istället är revolutionärer som modigt söker efter sann och varaktig kärlek och därigenom bryter det vanliga mönstret"; detta måste ske.²

Sedan följde tre dagar med presentationer av och samtal med religionsledare om äktenskapet mellan en man och en kvinna. När jag lyssnade på denna breda samling religionsledare från hela världen, hörde jag hur de var





Symposium om äktenskapet och familjen, Vatikanstaten

helt överens med varandra och stödde varandras syn på äktenskapets heliga institution och familjens viktiga roll som samhällets grundläggande enhet. Jag kände en mäktig samhörighet och enighet med dem.

Många kände och uttryckte denna enighet och de gjorde det på olika sätt. Bland det jag tyckte bäst om var när en muslimsk forskare från Iran ordagrant citerade två stycken från vårt eget tillkännagivande om familjen.

Under symposiet lade jag märke till att när olika trosåskådningar och kyrkosamfund och religioner enas i synen på äktenskapet och familjen, enas de också om de värderingar och den lojalitet och hängivenhet som på ett naturligt sätt hör familjen till. Det var anmärkningsvärt att se hur prioriteringar kring äktenskapet och familjen sträckte sig över och fick företräde framför politiska, ekonomiska och religiösa skillnader. I frågan om kärleken till man eller hustru och vårt hopp, vår oro och våra drömmar för barnen, är vi alla lika.

Det var underbart att sitta i möte med presentatörer från hela världen när de alla beskrev sin syn på vikten av äktenskapet mellan en man och kvinna. Varje presentation följdes av andra religiösa ledares vittnesbörd. President Henry B. Eyring gav sitt vittnesbörd som avslutning på symposiet. Han bar mäktigt vittnesbörd om hur underbart ett hängivet äktenskap är och om vår tro på den eviga familjens utlovade välsignelse.

President Eyrings vittnesbörd var en passande avslutning på de tre speciella dagarna.

Nu kanske du frågar: "Om majoriteten hade samma prioriteringar i fråga



om familjen och tron, om alla dessa trossamfund och religioner i stort sett hade samma syn på äktenskapet, och om alla insåg vikten av hemmet och familjerelationerna, vad är det då som skiljer oss åt? Hur utmärker och skiljer sig Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från resten av världen?"

Jag svarar: Det var underbart att se och känna att vi har så mycket gemensamt med resten av världen när det gäller familjen, men endast vi har det återställda evangeliets eviga perspektiv.

Det som det återställda evangeliet ger i debatten om äktenskapet och familjen är så omfattande och så relevant att det inte nog betonas: Vi gör ämnet evigt! Vi för upp åtagandet

och äktenskapets helgd till en högre nivå genom vår tro på och insikt om att familjen går tillbaka till tiden innan jorden fanns och att den kan fortsätta i all evighet.

Den här läran framställs så enkelt, kraftfullt och vackert i Ruth Gardners text till primärsången "Familjer kan vara tillsammans för evigt". Stanna upp ett ögonblick och tänk på primärbarn från hela världen sjungande de orden på sina egna språk, så högt de kan, med en entusiasm som bara kärleken till familjen kan framkalla:

*Att vår familj hör samman för evigt,
det är vår Faders plan.
I templet vi beseglas till var släkting kär,
om vi gör vårt allra bästa här."³*

Hela vårt återställda evangeliums teologi kretsar kring familjen och det nya och eviga äktenskapsförbundet. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga tror vi på en förtullvaro, där vi alla levde som bokstavliga andebarn till Gud, vår himmelske Fader. Vi tror att vi var och fortfarande är medlemmar i hans familj.

Vi tror att äktenskapet och familjebanden kan fortsätta bortom graven – att vigslar som utförs av dem som har rätt myndighet i Guds tempel fortsätter att gälla i den kommande världen. Våra vigselceremonier ersätter orden ”tills döden skiljer oss åt” med ”för tid och all evighet”.

Vi tror också att en stark traditionell familj inte bara är den grundläggande enheten i ett stabilt samhälle, en stabil ekonomi och en stabil kultur med värderingar. Den är också den grundläggande enheten i evigheten och i Guds rike och styrelsesätt.

Vi tror att himlens organisation och styrelsesätt kommer att byggas kring familjen och släktingar.

Det är på grund av vår tro på att äktenskapet och familjen är evig som vi, som kyrka, vill vara ledande i och delta i en världsomfattande rörelse för att stärka dem. Vi vet att det inte bara är de som är aktivt religiösa som delar gemensamma värderingar och prioriter om bestående äktenskap och starka familjerelationer. Många icke troende har kommit fram till att en livsstil med ett hängivet äktenskap och familj är det förnuftigaste, det mest ekonomiska och det lyckligaste sättet att leva.

Ingen har någonsin kommit på ett bättre sätt att fostra nästa generation än ett hushåll med gifta föräldrar med barn.

Varför spelar äktenskapet och familjen roll – överallt? Allmänna



opinionsundersökningar visar att äktenskapet fortfarande är idealet och hoppet bland majoriteten i varje åldersgrupp – även bland millenniegenerationen, där vi hör så mycket om att välja att vara singel, personlig frihet och samboskap i stället för äktenskap. Faktum är att starka majoriteter världen över fortfarande vill ha barn och skapa starka familjer.

När vi väl är gifta och vi har fått barn, blir den sanna samhörigheten bland alla människor ännu tydligare. Som ”familjemänniskor”, var vi än bor eller vad vi än tror, möter vi samma problem och samma anpassningar, och vi har samma hopp, oro och drömmar för våra barn.

Som *New York Times* krönikör David Brooks sa: ”Man mår inte bättre genom maximal personlig frihet att göra vad man vill. Man mår bättre när man är omgiven av åtaganden som går före personliga val: åtaganden mot familj, Gud, yrke och fosterland.”⁴

Ett problem är att mycket i världens medier och underhållning inte återspeglar majoritetens prioriter och värderingar. Av någon anledning utgör alltför mycket inom tv, film, musik och internet ett klassiskt exempel på en minoritet som uppträder som en majoritet. Omoral och icke moral, allt från grovt våld till sex för nöjes skull, framställs som normalt och kan leda till att den som har traditionella värderingar känner sig omodern eller föråldrad. Världen domineras så av media och internet att det är svårare än någonsin att fostra ansvarsfulla barn och hålla ihop äktenskapet och familjen.

Trots det som många medier och underhållningsbranschen lyfter fram, och trots den mycket verkliga nedgången för äktenskapet och familjen hos vissa, anser en stor majoritet bland jordens befolkning fortfarande att äktenskapet ska ingås mellan en man och en kvinna. De tror på trohet inom äktenskapet, och de tror på



äktenskapslöftena "i nöd och lust" och "tills döden skiljer oss åt".

Vi behöver påminna oss själva då och då, som jag påmindes i Rom, om det underbart betryggande och tröstande faktum att äktenskapet och familjen fortfarande är den högsta strävan och idealet hos de flesta och att vi inte är ensamma om den tron. Det har aldrig varit en större utmaning att hitta en praktisk balans mellan arbete, familj och personliga behov än i vår tid. Som kyrka vill vi bidra av all vår kraft

till att skapa och stödja starka äktenskap och familjer.

Det är därför kyrkan aktivt deltar i och ger ledning till olika koalitioner och ekumeniska program för att stärka familjen. Det är därför vi sprider våra familjeinriktade värderingar i media och på sociala media. Det är därför vi delar våra släkthistoriska uppteckningar med alla nationer.

Vi höjer vår röst för att stå emot alla falska och alternativa livsstilar som försöker ersätta familjeorganisationen

som Gud själv upprättat. Vi vill också att våra röster ska höras till stöd för den glädje och tillfredsställelse som den traditionella familjen skänker. Vi måste fortsätta göra vår röst hörd över hela världen och förklara varför äktenskapet och familjen är så viktiga, varför äktenskapet och familjen faktiskt betyder något och varför de alltid kommer att göra det.

Mina bröder och systrar, det återställda evangeliet har sitt centrum i äktenskapet och familjen. Det är också i fråga om äktenskapet och familjen som vi är mest eniga med andra religioner. Det är kring äktenskapet och familjen vi finner vår största enighet med resten av världen. Det är kring äktenskapet och familjen som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har den största möjligheten att vara ett ljus på ett berg.

Jag vill avsluta med att vittna om (och mina nittio år här på jorden ger mig rätt att säga detta) att ju äldre man blir, desto mer inser man att familjen är det centrala i livet och nyckeln till evig glädje.

Jag är tacksam för min hustru, mina barn, mina barnbarn och barnbarnsbarn, och för alla kusiner och ingifta och släktingar som gör mitt liv så rikt och, ja, evigt. Om denna eviga sanning bär jag mitt starkaste och heligaste vittnesbörd, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Påve Franciskus, tal under Humanum: An International Interreligious Colloquium on the Complementarity of Man and Woman, 17 nov. 2014, humanum.it/en/videos; se också zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Påve Franciskus, Colloquium on the Complementarity of Man and Woman.
3. "Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Psalmer*, nr 208.
4. David Brooks, "The Age of Possibility", *New York Times*, 16 nov. 2012, s. A35; nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.



Framlagd av president Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Bröder och systrar, det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av det kворumet: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Tack. Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi avlöser följande som områdessjuttio från och med den 1 maj 2015: Juan C. Avila, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Samuel W. Clark, Rogério G. R. Cruz, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian H. Fingerle, Craig G. Fisher, Jerryl L. Garns, M. Keith Giddens, Allen D. Haynie, Jui Chang Juan, George M. Keele, Von G. Keetch, Katsumi Kusume, German Laboriel, J. Christopher Lansing, Gustavo Lopez, Dmitrij V. Martjenko, Peter F. Meurs, T. Jackson Mkhabela, Hugo Montoya, Valentín F. Nuñez, Hee Keun Oh, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Norbert K. Ounleu, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne,





Mark P. Durham, James E. Evanson, Paschoal F. Fortunato, Patricio M. Giuffra, Daniel P. Hall, Toru Hayashi, Paul F. Hintze, J. K. Chukwuemeka Igwe, Seung Hoon Koo, Ming-Shun Kuan, Johnny L. Leota, Carlo M. Lezano, Joel Martinez, J. Vaun McArthur, Kyle S. McKay, Helamán Montejo, A. Fabio Moscoso, Michael R. Murray, Norman R. Nemrow, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Jairus C. Perez, Steven M. Petersen, Wolfgang Pilz, Jay D. Pimentel, John C. Pingree Jr., Edvaldo B. Pinto Jr., Evan A. Schmutz, K. David Scott, Paul H. Sinclair, Benjamin T. Sinjoux, Rulon F. Stacey, David L. Stapleton, Karl M. Tilleman, William R. Titera, Seiji Tokuzawa, Carlos R. Toledo, Cesar E. Villar, Juan Pablo Villar, David T. Warner, Gary K. Wilde och Robert K. William.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stödjer Cheryl A. Esplin att nu verka som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap och Mary R. Durham som andra rådgivare.

Det är också föreslaget att vi stödjer broder Stephen W. Owen som Unga mäns generalpresident, med Douglas Dee Holmes som förste rådgivare och Monte Joseph Brough som andre rådgivare.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

President Monson, röstningen har noterats. Vi ber dem som är emot något av förslagen att kontakta sina stavspre-sidenter. Mina kära bröder och systrar, vi tackar er för er tro och era böner för kyrkans ledare.

Vi ber de nya generalauktoriteterna och de nya medlemmarna i biorganisationernas generalpresidentskap att nu inta sina platser på förhöjningen. ■

Cesar A. Perez Jr., Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Walter C. Selden, Mozart B. Soares, Carlos Solis, Norland Souza, Vern P. Stanfill, T. Marama Tarati, Kouzou Tashiro, Ruben D. Torres, Omar Villalobos, Jack D. Ward, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm och Jim L. Wright.

De som med oss vill visa sin uppskattning för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser med vår djupa uppskattning bröderna David L. Beck, Larry M. Gibson och Randall L. Ridd som Unga mäns generalpresidentskap. Vi avlöser också alla medlemmar av Unga mäns generalkommitté.

Vi vill också avlösa syster Jean A. Stevens som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap och syster Cheryl A. Esplin som

andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap.

Alla som vill instämma i vårt tack till dessa bröder och systrar för deras utmärkta tjänande och hängivenhet, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya medlemmar i de sjuttios första kворum: Kim B. Clark, Von G. Keetch, Allen D. Haynie, Hugo Montoya och Vern P. Stanfill.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio: Nelson Ardila, Jose M. Batalla, Lawrence P. Blunck, Bradford C. Bowen, Mark A. Bragg, Sergio Luis Carboni, Armando Carreón, S. Marc Clay Jr., Z. Dominique Dekaye, Osvaldo R. Dias, Michael M. Dudley,

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2014

Framlagd av Kevin R. Jergensen

Verkställande direktör, kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder! Så som föreskrivs genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning, vilket utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet. Kyrkans enheter fördelar medel enligt godkända budgetar, riktlinjer och praxis.

Kyrkans revisionsavdelning, som består av auktoriserade yrkesmän och är fristående från alla andra avdelningar i kyrkan, har ansvaret att utföra revisioner för att uppnå rimlig säkerhet beträffande

inkomna bidrag, gjorda utbetalningar och skyddande av kyrkans medel.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för år 2014 i allt väsentligt har upptecknats och förvaltats enligt godkända budgetar och kyrkans riktlinjer och föreskrifter och revisionspraxis. Kyrkan följer själv de råd som ges till medlemmar om att leva inom sina tillgångar, undvika skulder och spara för framtida behov.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Kevin R. Jergensen
Verkställande direktör ■

Statistisk rapport för år 2014

Framlagd av Brook P. Hales

Sekreterare till första presidentskapet

Första presidentskapet har utfärdat följande statistiska rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2014.

Enheter i kyrkan

Stavar.....	3 114
Missioner	406
Distrikt.....	561
Församlingar och grenar.....	29 621

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt.....	15 372 337
Nyttillkomna barn med matrikelkort	116 409
Döpta nyomvända	296 803

Missionärer

Heltidsmissionärer	85 147
Servicemissionärer.....	30 404

Tempel

Tempel invigda under 2014 (Fort Lauderdale, Florida; Gilbert, Arizona; och Phoenix, Arizona).....	3
Återinvigda tempel (Ogden, Utah).....	1
Tempel i verksamhet vid årets slut....	144





Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kvorum

Därför stillade de sin fruktan

Till skillnad från världslig fruktan som skapar oro och ängslan, är gudsfruktan en källa till frid, trygghet och självförtroende.

Jag minns tydligt en upplevelse jag hade som liten pojke. En dag när jag lekte med mina vänner, råkade jag krossa en fönsterruta till en affär nära vårt hem. När glaset splittrades och larmet skrällde paralyserades hjärta och sinne. Jag insåg genast att jag var dömd att tillbringa resten av mitt liv i fängelse. Mina föräldrar lirkade till sist fram mig från mitt gömställe under sängen och hjälpte mig gottgöra butikägaren. Lyckligtvis omvandlades mitt fängelsestraff.

Rädslan jag kände den dagen var överväldigande och verklig. Ni har säkert upplevt mycket starkare känslor av fruktan efter besked om hälsoproblem, över att se en familjemedlem utsatt för svårighet eller fara eller av att observera skrämmande världshändelser. Vid sådana tillfällen uppstår en förlamande rädsla på grund av hotande fara, osäkerhet eller smärta, och genom upplevelser som är oväntade, ibland plötsliga, och som troligen får ett negativt resultat.

I våra dagliga liv kan ständiga reportage om kriminalitet och våld, svält, krig, korruption, terrorism,

sjunkande värderingar, sjukdom och förgörande naturkrafter, skapa rädsla och ängslan. Vi lever verkligen i den tid som Herren förutsade: "Och på den dagen skall ... hela jorden ... vara i uppror, och människornas hjärtan skall svika dem" (L&F 45:26).

Min avsikt är att beskriva hur fruktan kan jagas bort genom rätt kunskap om och tro på Herren Jesus Kristus. Jag ber innerligt att den Helige Anden ska välsigna oss alla medan vi talar om det här viktiga ämnet.

Dödlig rädsla

När Adam och Eva hörde Guds röst efter att de ätit av den förbjudna frukten, gömde de sig i Edens lustgård. Gud kallade på Adam och frågade: "Var är du? [Adam] svarade: 'Jag hörde ljudet av dig ... och blev förskräckt'" (1 Mos. 3:9–10). Vi märker att en av fallets första följder för Adam och Eva var att uppleva rädsla. Denna starka känsla är en viktig del av vår jordiska tillvaro.

Ett exempel ur Mormons bok belyser kraften i hur kunskap om Herren (se 2 Petr. 1:2–8; Alma 23:5–6) kan förjaga rädsla och ge frid, även när att vi ställs inför stora svårigheter.

I Helams land skrämdes Almas folk av en framryckande lamanitisk här.

"Men Alma trädde fram och stod bland dem och uppmanade dem att inte vara förskräckta utan komma ihåg Herren sin Gud, så skulle han befria dem.

Därför stillade de sin fruktan" (Mosiah 23:27–28).

Märk att Alma inte stillade folkets fruktan. I stället rådde Alma de troende att minnas Herren och den räddning bara han kunde ge (se 2 Nephi 2:8). Och vetskapen att Frälsaren vakade





över och beskyddade dem gjorde att folket kunde stilla sin fruktan.

En rätt kunskap om och tro på Herren gör att vi kan stilla vår rädsla eftersom Jesus Kristus är den enda källan till bestående frid. Han förkunnade: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes ödmjukhet, och du skall ha frid i mig" (L&F 19:23).

Mästaren förklarade också: "Den som gör rättfärdighetens gärningar skall få sin lön, ja, frid i den här världen och evigt liv i den kommande världen" (L&F 59:23).

Tillit till och förtroende för Kristus och att villigt lita till hans förtjänster, barmhärtighet och nåd leder till hopp genom hans försoning i uppståndelse och evigt liv (se Moroni 7:41). Sådan tro och sådant hopp inbjuder till vårt liv den ljuva samvetsfrid som vi alla längtar efter. Försoningens kraft möjliggör omvändelse och utsläcker den förtvivlan som orsakas av synden.

Den stärker oss också till att se och göra gott och bli goda på sätt som vi inte kan förstå eller åstadkomma med vår begränsade förmåga i dödligheten. Ja, en av de stora välsignelser som kommer till en sann lärjunge är "Guds frid, som övergår allt förstånd" (Fil. 4:7).

Den frid Kristus ger låter oss se dödligheten i evighetens perspektiv och skänker andligt lugn (se Kol. 1:23) som hjälper oss att ständigt ha vår himmelska bestämmelse i fokus. Så kan vi välsignas till att stilla vår fruktan eftersom hans lära ger mål och mening till alla delar av våra liv. Hans förrättningar och förbund styrker och tröstar i både goda och dåliga tider. Och hans prästadöme ger försäkran om att det som betyder mest kan bestå i både tid och evighet.

Men kan vi stilla den fruktan som så lätt och ofta ansätter oss i vår tid i världen? Svaret på den frågan är ett

entydigt ja. Tre grundprinciper är av vikt för att kunna ta emot den här välsignelsen i våra liv: 1) fäst blicken på Kristus, 2) bygg på Kristi grundval och 3) gå framåt med tro på Kristus.

Fäst blicken på Kristus

Det råd Alma gav sin son Helaman gäller på samma sätt oss alla i dag: "Ja, se till att du fäster blicken på Gud och får leva. (Alma 37:47). Vi bör fästa blicken på och ha Frälsaren i fokus alltid och överallt.

Minns hur Herrens apostlar var i en båt som kastades kring mitt i sjön. Jesus gick till dem, gående på vattnet. Men de kände inte igen honom och ropade till av rädsla.

"Jesus [sade] till dem: 'Var lugna. Det är jag. Var inte rädda.'

Petrus sade: 'Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet.'

Jesus sade: 'Kom!'" (Matt. 14:27–29).
Då gick Petrus på vattnet till Jesus.



Men när han såg hur häftigt vinden låg på, blev han rädd och började sjunka. Då ropade han: ”Herre, hjälp mig!”

Genast räckte Jesus ut handen och grep tag i honom och sade: ’Så lite tro du har! Varför tvivlade du?’ (Matt. 14:30–31).

Jag tänker mig att Petrus genast och ivrigt följde Frälsarens inbjudan. Med blicken fäst på Jesus steg han ur båten och gick genom ett underverk på vattnet. Men när hans blick avleddes av vind och vågor blev han rädd och började sjunka.

Vi kan bli välsignade till att besegra vår rädsla och stärka vår tro när vi följer Herrens befallning: ”Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte” (L&F 6:36).

Bygg på Kristi grundval

Helaman lärde sina söner Nephi och Lehi: ”Och kom ihåg ... kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans

hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippan som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla” (Helaman 5:12).

Förrättningar och förbund är byggestenarna vi använder för att bygga våra liv på Kristi och hans försonings grundval. Vi är fast förankrade till och med Frälsaren när vi värdigt tar emot förrättningar och ingår förbund, troget minns och hedrar dessa heliga löften och gör vårt bästa för att leva efter de förpliktelser vi tagit på oss. Och det bandet är källan till andlig styrka och förmåga i livets alla skiften.

Vi kan välsignas till att stilla vår fruktan när vi fast grundar våra önskningar och handlingar på Frälsarens säkra grund genom våra förrättningar och förbund.

Gå framåt med tro på Kristus

Nephi förkunnade: ”Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp

och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv” (2 Nephi 31:20).

Den fasta uthållighet som beskrivs i den här versen är resultatet av andlig insikt och vision, uthållighet, tålmod och Guds nåd. Att utöva tro på Jesus Kristus, ödmjukt underkasta oss hans vilja och tidsplan i livet och ödmjukt erkänna hans hand i allt ger oss de fridgivande tingerna i Guds rike som ger glädje och evigt liv (se L&F 42:61). Även när vi möter svårigheter och ställs inför framtidens ovisshet kan vi med glädje uthärda och leva ”ett lugnt och stilla liv på allt sätt gudfruktigt och värdigt” (1 Tim. 2:2).

Vi kan välsignas till att stilla vår fruktan när vi tar emot den styrka som kommer av att lära oss och leva efter evangeliets principer och beslutsamt sträva framåt på förbundets väg.

Herrens fruktan

Skild från men besläktad med den fruktan vi ofta känner är ”gudsfruktan” (Hebr. 12:28) eller ”Herrens fruktan” (Job 28:28; Ords. 16:6; Jes. 11:2–3). Till skillnad från världslig fruktan som skapar oro och ängslan, är gudsfruktan en källa till frid, trygghet och självförtroende.

Men hur kan något som förbinds med rädsla vara uppbyggligt eller till andlig nytta?

Den rättfärdiga fruktan jag försöker beskriva innefattar en djup känsla av vördnad gentemot Herren Jesus Kristus (se Ps. 33:8; 96:4), lydighet mot hans bud (se 5 Mos. 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Ps. 112:1), och förväntan om en slutlig dom och rättvisa ur hans hand. Så gudsfruktan kommer av en rätt förståelse av Herrens Jesu Kristi gudomliga natur och mission, en

villighet att underkasta sig hans vilja samt kunskapen att varje människa kommer att stå ansvarig för sina egna synder på domens dag (se L&F 101:78; Trosartiklarna 1:2).

Som skrifterna betygar är fruktan för Herren ”början till kunskap” (Ords. 1:7), den ”fostrar till vishet” (Ords. 15:33), är ”ett tryggt fäste” (Ords. 14:26) och en källa till liv” (Ords. 14:27).

Lägg märke till att gudsfruktan är oupplösligt förenad med tron på den yttersta domen och vårt personliga ansvar för våra önsknings, tankar, ord och handlingar (se Mosiah 4:30). Herrens fruktan är inte en motvillig ängslan över att komma i hans närhet för att dömas. Jag tror inte vi alla kommer att vara rädda för honom. Snarare är det utsikten att i hans närhet se tingen som de verkligen är i fråga om oss själva och att ha ”fullkomlig kunskap” (2 Nephi 9:14; se också Alma 11:43) om alla våra bortförklaringar,

undanflykter och självbedrägerier. Till sist står vi utan ursäkter.

Var och en som levt eller kommer att leva på jorden ”skall ställas inför Guds skrank för att dömas av honom enligt sina gärningar, vare sig de är goda eller onda” (Mosiah 16:10). Om våra önsknings har varit rättfärdiga och våra gärningar goda, så blir hans skrank behagligt (se Jakobs bok 6:13; Enos 1:27; Moroni 10:34). Och på den yttersta dagen ska vi belönas med rättfärdighet” (Alma 41:6).

Och omvänt: Om våra gärningar är onda och våra handlingar ogudaktiga, blir domarskranket en orsak till förfäran. Vi kommer ”inte att våga se uppåt mot vår Gud, och vi skulle vara glada om vi kunde befalla klipporna och bergen att falla över oss och dölja oss för hans åsyn” (Alma 12:14). Och på den yttersta dagen kommer vi att ”lönas med ont” (Alma 41:5).

Som Predikaren sammanfattar saken:

”Frukta Gud och håll hans bud, det hör alla människor till.

Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont” (Pred. 12:13–14).

Mina kära bröder och systrar, gudsfruktan förjagar all dödlig fruktan. Den förtar till och med vår oro för att vi aldrig kan vara goda nog, andligt sett, och aldrig kan uppfylla Herrens krav och förväntningar. Nej, vi kan faktiskt inte vara goda nog eller fylla måttet enbart av egen kraft eller förmåga. Våra gärningar och önsknings i sig frälsar oss inte och kan heller inte göra det. ”Sedan vi har gjort allt vi kan göra” (2 Nephi 25:23), helas vi endast genom den nåd som ges oss enbart genom Frälsarens oändliga och eviga försoningsoffer (se Alma 34:10, 14). ”Vi tror [verkligen] att hela människosläktet kan fräslas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar” (Trosartiklarna 1:3).

Gudsfruktan är att älska och lita på honom. När vi fruktar Gud mer, älskar vi honom mer fullkomligt. Och ”fullkomlig kärlek driver ut all fruktan” (Moroni 8:16). Jag lovar att gudsfruktans klara ljus driver bort dödsfruktans mörka skuggor (se L&F 50:25) när vi ser upp mot Frälsaren, bygger på honom som vår grundval och strävar framåt på hans förbundsstig med helgad hängivenhet.

Vittnesbörd och löfte

Jag älskar och vördar Herren. Hans makt och frid är verkliga. Han är vår Återlösare och jag vittnar om att han lever. Och tack vare honom behöver våra hjärtan inte vara oroliga eller modlösa (se Joh. 14:27), och vi kommer att bli välsignade till att stilla vår fruktan. Det vittnar jag om i Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen. ■





Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Varför gifta sig? Varför bilda familj?

En familj byggd på äktenskapet mellan en man och en kvinna ger den bästa omgivningen för att Guds plan ska kunna lyckas.

Ovanför den stora västra porten till den berömda Westminster Abbey i London, England, står 10 statyer av kristna martyrer från 1900-talet. En av dem är Dietrich Bonhoeffer, en högt begåvad tysk teolog, född 1906.¹ Bonhoeffer blev en frispråkig kritiker av nazistdiktaturen och dess behandling av judar och andra. Han sattes i fängelse för sitt aktiva motstånd och avrättades slutligen i ett koncentrationsläger. Bonhoeffer var en produktiv författare och några av hans mest välkända verk är brev

som välvilliga vakter hjälpte honom smuggla ut från fängelset och som senare publicerades i *Motstånd och underkastelse: brev och anteckningar från fängelset*.

Ett av breven var till hans brorsdotter inför hennes bröllop. Det innehåller bland annat dessa viktiga insikter: "Äktenskap är mer än kärlek till varandra. ... I er kärlek ser ni bara era egna jag i världen, men i äktenskapet är ni en länk i generationskedjan, som Gud låter föras vidare till hans härlighet, och som han kallar till sitt rike. I er kärlek ser ni bara er egen lyckas himmel, men i äktenskapet har ni fått ett ansvar gentemot världen och mänskligheten. Er kärlek är er egen privata egendom, men äktenskapet är långt mer än något personligt – det är en ställning, en institution. Liksom det är kronan och inte bara viljan att regera som gör kungen till den han är, så är det äktenskapet, och inte bara er kärlek till varandra, som förenar er i Guds och människors ögon. ... Så kärleken kommer från er, men äktenskapet kommer ovanifrån, från Gud."²

På vilka sätt är äktenskapet mellan en man och en kvinna mer än deras

kärlek till varandra och deras egen lycka så att det blir "ett ansvar gentemot världen och mänskligheten"? I vilken mening kommer det "ovanifrån, från Gud"? För att förstå måste vi gå tillbaka till början.

Profeter har uppenbarat att vi först fanns till som intelligenser, och att vi skapades av Gud med andekroppar, och på så sätt blev hans andebarn – söner och döttrar till himmelska föräldrar.³ Det kom en tid i denna andarnas förjordiska existens när vår himmelske Fader, för att främja sin önskan att ge oss "tillfälle att gå framåt liksom han själv"⁴, beredde en möjliggörande plan. I skrifterna har den fått många olika namn, bland andra "Frälsningsplanen"⁵, "den stora lycksalighetsplanen"⁶ och "återlösningsplanen"⁷. De två viktigaste syftena med planen förklarades för Abraham med dessa ord:

"Och det stod en bland dem som var Gud lik, och han sade till dem som var med honom: Vi skall gå ned, ty det finns plats där, och vi skall ta av dessa beståndsdelar och vi skall göra en jord på vilken dessa kan bo.

Och vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befäller dem.

Och de som håller sitt första tillstånd skall få mera, ... Och de som håller sitt andra tillstånd skall tilldelas härlighet på sina huvuden i evigheters evighet."⁸

Tack vare vår himmelske Fader hade vi redan blivit andevarelser. Nu erbjöd han oss en väg till att fullända och fullkomna denna varelse. Denna fysiska kropp är nödvändig för vi ska kunna uppnå den härlighet som Gud själv har. Om vi medan vi var hos Gud i föruttilvaron gick med på att skulle vilja delta i hans plan – eller med andra ord "hålla vårt första tillstånd" – skulle vi "tilldelas" en fysisk kropp när vi kom för att bo på den jord som han skapat för oss.



Om vi sedan, under den jordiska prövotiden, väljer att göra "allt vad Herren [vår] Gud befäller [oss]", har vi hållit vårt "andra tillstånd". Det innebär att vi genom våra val visar Gud (och oss själva) vår hängivenhet och vår förmåga att leva efter hans himmelska lag även utan hans närvaro och i en fysisk kropp med alla dess krafter, passioner och begär. Skulle vi kunna tygla köttet så att det blir ett redskap för och inte herre över anden? Skulle vi kunna anförtros gudalika krafter i både tid och evighet, däribland förmågan att skapa liv? Skulle vi som individer kunna övervinna det onda? De som gjorde det skulle "tilldelas härlighet på sina huvuden i evigheters evighet" – en mycket viktig aspekt av denna härlighet är att uppstå, bli odödlig och få en förhärligad fysisk kropp.⁹ Inte undra på att vi "ropade av glädje" över dessa storslagna möjligheter och löften.¹⁰

Det krävs minst fyra saker för att lyckas med denna gudomliga plan.

För det första skapades jorden för att vi skulle bo där. Hur skapelsen gick till vet vi inte, men vi vet att den inte var någon tillfällighet, utan skapelsen leddes av Gud Fadern och genomfördes av Jesus Kristus. "Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till."¹¹

Det andra är jordelivets villkor. Adam och Eva handlade för alla som valt att delta i Faderns underbara lyckalighetsplan.¹² Deras fall skapade de villkor som krävdes för vår fysiska födelse och för jordiska upplevelser och lärande borta från Guds närhet. Med fallet kom ett medvetande om gott och ont och den gudagivna förmågan att välja.¹³ Fallet förde till sist med sig den fysiska död som behövdes för att göra vår tid i dödligheten tillfällig, så att vi inte skulle leva för evigt i våra synder.¹⁴



För det tredje återlösningen från fallet. Vi ser den roll som döden spelar i vår himmelske Faders plan, men den planen vore meningslös om det inte fanns något sätt att övervinna döden till slut, både den fysiska och den andliga. Därför led och dog en Frälsare, Guds Enfödde Son, Jesus Kristus, för att sona Adams och Evas överträdelse, och gjorde därigenom uppståndelsen och odödligheten möjlig för alla människor. Och eftersom ingen av oss kommer att ha varit fullkomligt lydiga mot evangeliets lag, återlöser hans försoning oss också från våra synder på villkor att vi omvänder oss. Med Frälsarens försonande nåd blev det möjligt att få våra synder förlåtna och själen helgad. Vi kan bli andligt pånyttfödda och förlikas med Gud. Vår andliga död – skilsmässan från Gud – kommer att upphöra.¹⁵

För det fjärde och sista behövs vår fysiska födelse och därpå följande andliga pånyttfödelse in i Guds rike. För att utföra hans verk att "[upphöja oss] tillsammans med honom"¹⁶ befallde Gud att män och kvinnor skulle gifta sig och föda barn och på så sätt, i kompanjonskap med Gud, skapa de fysiska kroppar som behövs för provet här på jorden och som är nödvändigt för

att få evig härlighet hos honom. Han befalldes också att föräldrar skulle bilda familj och fostra sina barn i ljus och sanning,¹⁷ och leda dem till ett hopp i Kristus. Fadern befalldes oss:

"Undervisa [oförbehållsamt] dina barn om detta och säg:

... eftersom ni föddes in i världen genom vatten och blod och anden som jag har skapat och på så sätt av stoftet blev en levande själ, så måste även ni födas på nytt in i himmelriket av vatten och av [den Helige] Anden och bli renade genom blod, ja, min Enföddes blod, så att ni kan bli heliggjorda från all synd och åtnjuta det eviga livets ord i den här världen och evigt liv i den kommande världen, ja, odödlig härlighet."¹⁸

När vi vet varför vi lämnade vår himmelske Faders närhet och vad som krävs för att återvända och bli upphöjd hos honom, framgår det mycket tydligt att ingenting i samband med vår tid på jorden kan vara viktigare än att ha fötts fysiskt och ha blivit andligt pånyttfödd, de två förutsättningarna för evigt liv. Detta är, för att använda Dietrich Bonhoeffers ord, äktenskapets "institution", det "ansvar gentemot ... mänskligheten" som denna gudomliga

institution ”ovanifrån, från Gud” har. Det är ”länken i generationskedjan” både här och härefter – det vill säga himlens ordning.

En familj byggd på äktenskapet mellan en man och en kvinna ger den bästa omgivningen för att Guds plan ska kunna lyckas – en omgivning där barn kan födas, barn som kommer rena och oskyldiga från Gud och en omgivning där de kan lära och förberedas för det som behövs för ett lyckosamt jordeliv och evigt liv i den kommande världen. Ett tillräckligt antal familjer byggda på sådana äktenskap är livsviktigt för att samhällen ska kunna överleva och blomstra. Det är därför samhällen och nationer i allmänhet har uppmuntrat och skyddat äktenskapet och familjen som gynnade institutioner. Det har aldrig handlat bara om kärleken och de vuxnas lycka.

De samhällsvetenskapliga argumenten som talar för äktenskap och för familjer som leds av en gift man och kvinna är övertygande.¹⁹ Så ”vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter”.²⁰ Men våra krav på äktenskapets och familjens roll vilar inte på samhällsvetenskap utan på sanningen att de är Guds skapelser. Det är han som i begynnelsen skapade Adam och Eva i sin avbild, till man och kvinna och förenade dem som man och hustru för att bli ”ett kött” och föröka sig och uppfylla jorden.²¹ Var och en bär den gudomliga avbilden, men det är inom den äktenskapliga föreningen av man och kvinna till ett kött som vi får den kanske mest fullständiga innebörden av att vi skapats i Guds avbild – som man och kvinna. Varken vi eller någon annan dödlig kan förändra äktenskapets gudomliga ordning.

Den är inte ett mänskligt påhitt. Ett sådant äktenskap kommer verkligen ”ovanifrån, från Gud” och är lika mycket en del av lycksalighetsplanen som fallet och försoningen.

I den förjordiska världen gjorde Lucifer uppror mot Gud och Guds plan, och hans motstånd bara växer. Han kämpar för att avskräcka från äktenskap och familjebildning, och där äktenskap och familjer skapas gör han vad han kan för att förstöra dem. Han angriper allt som är heligt med människans sexualitet, river det ur äktenskapets sammanhang med som det verkar oändligt många olika slags omoraliska tankar och gärningar. Han försöker övertala män och kvinnor att äktenskapet och familjens prioriteter kan ignoreras eller överges, eller åtminstone ges lägre vikt än karriär, andra prestationer och kampen för självförverkligande och egen frihet. Motståndaren är förstås nöjd när föräldrar underlåter att undervisa och lära sina barn att tro på Kristus och bli andligt födda på nytt. Bröder och systrar, många saker är bra och många är viktiga, men det finns bara några få som är livsviktiga.

Att tillkännage grundläggande sanningar om äktenskapet och familjen är inte att förbise eller förringa uppoffringars och framgångars betydelse för dem som i dag inte lever så. Några av er förnekas äktenskapets välsignelse på grund av till exempel brist på värdiga kandidater, dragning till samma kön, fysiska eller mentala funktionshinder eller helt enkelt rädslan att misslyckas som, åtminstone för stunden, överskuggar tron. Eller ni har kanske gift er, men äktenskapet tog slut och ni lämnades ensamma att klara av vad två knappt klarar tillsammans. Några av er som är gifta kan inte få barn trots överväldigande önskan och vädjande böner.

Trots allt har alla gåvor. Alla har talanger, alla kan bidra till att utveckla den gudomliga planen i varje generation. Mycket som är bra och viktigt – ja, ibland till och med allt som behövs just nu – kan uppnås under mindre idealiska omständigheter. Så många av er gör ert allra bästa. Och när ni som bär de tyngsta bördorna här på jorden står upp och försvarar Guds plan att upphöja sina barn, är vi alla redo att stödja er. Vi vittnar med tillförsikt om att Jesu Kristi försoning har förutsetts och till slut ska uppväga alla försakelser och förluster för dem som vänder sig till honom. Ingen är förutbestämd att få mindre än allt vad Fadern har för sina barn.

En ung mor anförtror mig nyligen att hon var orolig för att inte klara av denna den högsta av kallelser. Jag kände att frågan som hon oroade sig för inte var någon stor sak och att hon inte behövde oro sig. Hon klarade sig bra. Men jag visste att hon bara vill behaga Gud och att hedra hans förtroende. Jag sa några ord till tröst, och i mitt hjärta vädjade jag om att Gud, hennes himmelske Fader, skulle lyfta henne med sin kärlek och att han hade behag i hennes sätt att utföra hans verk.



Det är min bön för oss alla i dag. Må var och en få bekräftelse på att Gud är nöjd med oss. Må äktenskapet och familjerna blomstra, och vare sig det är vår lott att ha fått fullheten av dessa välsignelser eller ej, må Herrens nåd ge oss glädje nu och tro på säkra kommande löften. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Kevin Rudd, "Faith in Politics", *The Monthly*, okt. 2006, themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Dietrich Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison*, sammanst. av Eberhard Bethge (1953), s. 42–43; se också Motstånd och underkastelse: brev och anteckningar från fängelset.
3. Se till exempel Ps. 82:6; Apg. 17:29; Hebr. 12:9; L&F 93:29, 33; Mose 6:51; Abraham 3:22. Profeten Joseph Smith lärde detaljerat: "De första principerna angående människan är att hon är självexisterande med Gud. Gud själv, som befann sig mitt ibland andar [eller intelligenser] och härlighet, insåg det lämpliga i att instifta lagar, då han var intelligentare, varigenom de övriga kunde ha tillfälle att gå framåt liksom han själv. ... Han har makt att instifta lagar till att instruera de svagare intelligenserna, så att de kan nå en härlighet tillsammans med honom" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, [2007] s. 208).
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 208.
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; se också v. 26–33.
8. Abraham 3:24–26.
9. Profeten Joseph Smith gav denna sammanfattning: "Guds avsikt före världens grundläggning var att vi skulle ta på oss tabernakel [kroppar], att vi genom trofasthet skulle övervinna världen och därigenom vinna uppståndelse från de döda och på detta sätt uppnå härlighet, ära, makt och herravälde." Profeten sa också: "Vi kom till denna jord för att få en kropp och ställa den ren inför Gud i det celestialet riket. Lyckans stora princip består i att ha en kropp. Djävulen har ingen kropp och häri ligger hans straff. Det behagar honom när han kan få en mänsklig kropp, och när han drevs ut av Frälsaren bad han om att få gå in i svinjorden, vilket visar att han föredrar att ha ett svins kropp framför att inte ha någon alls. Alla väsen som har kroppar har makt över dem som inte har



- det" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 209).
10. Job 38:7.
 11. Joh. 1:3; se också L&F 76:23–24.
 12. Se 1 Kor. 15:21–22; 2 Nephi 2:25.
 13. Se 2 Nephi 2:15–18; Alma 12:24; L&F 29:39; Mose 4:3. Joseph Smith sa: "Varje människa är berättigad till sin handlingsfrihet, för Gud har så förordnat. Han har förordnat människan hennes handlingsfrihet, gett henne förmåga att välja gott eller ont; att söka efter det som är gott genom att följa helighetens stig i detta liv, vilket medför sinnesfrid och glädje i den Helige Anden här och en fullhet av glädje och lycka på hans högra sida i livet härefter, eller följa en ond inriktning, framhärda i synd och i uppror mot Gud, och därigenom dra på sig fördömmelse för sin själ i denna värld och evig förlust i den kommande världen." Profeten sa också: "Satan kan inte förföra oss genom sina lockelser såvida vi inte i våra hjärtan samtycker och ger efter. Vår natur är sådan att vi kan motstå den onde. Om vi inte vore skapta så, skulle vi inte ha någon handlingsfrihet" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 211).
 14. Se 1 Mos. 3:22–24; Alma 42:2–6; Mose 4:28–31.
 15. Även de som inte omvänder sig är återlösta från andlig död genom försoningen i den meningen att de kommer till Guds närhet inför den slutliga domen (se Helaman 14:17; 3 Nephi 27:14–15).
 16. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 208.
 17. Se L&F 93:36–40.
 18. Mose 6:58–59.
 19. Människor kan vara lojala mot varandra i utomäktenskapliga relationer, och barn kan födas och uppfostras, ibland mycket framgångsrikt, i andra omgivningar än i familjer där två föräldrar är gifta. Men i regel och i de flesta fall är bevisen på sociala fördelar i äktenskap och de jämförelsevis överlägsna följderna för barn i familjer som leds av en gift man och kvinna omfattande. Dessutom väger de sociala och ekonomiska kostnaderna för vad en kommentator kallar "den globala flykten från familjen" tungt i samhället. Nicholas Eberstadt katalogiserar de världsomspännande nedgångarna i fråga om äktenskap och barnafödande och trenderna med faderlösa hem och skilsmässor och påpekar: "Den skadliga inverkan på det knappast obetydliga antal barn som missgynnas av flykten från familjen är redan tydlig nog. Samma sak gäller den skada som skilsmässor och utomäktenskapliga födslar orsakar genom att förvärpa inkomstskillnader och ojämlikhet – för samhället som helhet, men speciellt för barnen. Ja, barn har lätt för att återhämta sig och allt detta. Men flykten från familjen blir med högsta säkerhet på de sårbara ungas bekostnad. Samma flykt får obehagliga följder för de sårbara äldre" (se "The Global Flight from the Family", *Wall Street Journal*, 21 feb. 2015, wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179).
 20. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
 21. Se 1 Mos. 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Mose 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.



Äldste Wilford W. Andersen
i de sjuttios kvorum

Evangeliets musik

Evangeliets musik är den lyckliga, andliga känsla som kommer från den Helige Anden. Den ger en hjärtats förändring.

För många år sedan lyssnade jag på en radiointervju med en ung läkare som arbetade på ett sjukhus i Navajo-reservatet. Han berättade om en upplevelse han haft en gång när en gammal indian med långt, flätat hår kom in på akutmottagningen. Den unge läkaren tog sin skrivplatta, närmade sig mannen och sa: "Hur kan jag hjälpa dig?" Den gamle mannen tittade rakt fram och sa ingenting. Läkaren som kände sig lite otålig försökte igen. "Jag kan inte hjälpa dig om du inte talar med mig", sa han. "Berätta varför du har kommit till sjukhuset."

Den gamle mannen tittade på honom och sa: "Dansar du?" Medan den unge läkaren funderade på denna märkliga fråga slog det honom att hans patient kanske var en medicinman som enligt stammens gamla sedvänjor försökte hela de sjuka genom sång och dans i stället för att ordinera medicin.

"Nej", sa läkaren, "jag kan inte dansa. Dansar du?" Den gamle mannen nickade ja. Då frågade läkaren: "Kan du lära mig dansa?"

Den gamle mannens svar har i flera år orsakat mig en hel del funderande. "Jag kan lära dig dansa", sa han, "men du måste höra musiken."

I våra hem lär vi ibland framgångsrikt ut dansstegen, men lyckas inte lika

bra med att hjälpa familjemedlemmarna höra musiken. Och som den gamle medicinmannen så väl visste, så är det svårt att dansa utan musik. Att dansa utan musik är pinsamt och meningslöst – till och med genant. Har du någonsin provat det?

I kapitel 8 i Läran och förbunden undervisade Herren Joseph Smith och Oliver Cowdery: "Ja se, jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta

genom den Helige Anden, som skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta" (v. 2). Vi lär oss dansstegen med förståndet, men vi hör musiken med hjärtat. Evangeliets danssteg är det vi gör. Evangeliets musik är den lyckliga, andliga känsla som kommer från den helige Anden. Den ger en hjärtats förändring och är källan till alla rättfärdiga önskningar. Dansstegen kräver disciplin, men dansens glädje kan upplevas först när vi lär oss höra musiken.

Det finns de som gör narr av kyrkans medlemmar för sådant vi gör. Det är förståeligt. När vi dansar ser det ofta konstigt och pinsamt ut eller, för att använda bibelns ord, "egendomligt" (se 1 Petr. 2:9 [eng. bibeln]) för dem som inte hör musiken. Har du någonsin stannat bilen vid rött ljus bredvid en bil där föraren dansar och sjunger för full hals – men du hör inte ett ljud eftersom dina fönster är stängda? Såg inte han lite egendomlig ut? Om våra barn lär sig dansstegen utan att lära sig att höra



och känna evangeliets vackra musik, blir de med tiden obekväma med dansen och slutar antingen att dansa eller, nästan lika illa, fortsätter dansa bara på grund av pressen de känner från andra som dansar omkring dem.

Utmaningen för oss alla som försöker undervisa om evangeliet är att utvidga studiekursen till mer än bara dansstegen. Våra barns lycka beror på deras förmåga att höra och älska evangeliets vackra musik. Hur gör vi det?

För det första måste vi hålla våra liv inställda på rätt andlig våglängd. I gamla dagar, före den digitala tidsåldern, hittade vi den radiostation vi ville höra genom att vrida på radions ratt tills den tog in stationens frekvens. När vi närmade oss rätt frekvens hörde vi bara brus. Men när vi äntligen hittade den exakta frekvensen kunde vi höra vår favoritmusik tydligt. I våra liv måste vi anpassa oss till den rätta frekvensen för att kunna höra Andens musik.

När vi får den Helige Andens gåva efter dopet fylls vi av den himmelska musik som följer på omvändelse. Våra hjärtan förändras och "vi har inte längre någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott" (se Mosiah 5:2). Men Anden kan inte tåla ovänlighet eller stolthet eller avundsjuka. Om vi förlorar detta subtila inflytande i vårt liv, kan evangeliets rika harmonier snabbt bli missljudande och kanske slutligen tystnar. Alma ställde den inträngande frågan: "Om ni har känt er manade att sjunga sången om den återlösande kärleken, så vill jag fråga: Har ni den känslan nu?" (Alma 5:26).

Föräldrar, om våra liv inte är harmoni med evangeliets musik, behöver vi stämma om dem. Som president Thomas S. Monson lärde i oktober förra året, måste vi tänka på var vår fot går fram (se "Tänk på var din fot går fram", *Liahona*, nov. 2014, s. 86–88). Vi vet



hur vi ska göra det. Vi måste gå samma väg som vi gick när vi först hörde evangeliets musiks himmelska toner. Vi utövar tro på Kristus, omvänder oss och tar sakramentet. Vi känner den Helige Andens inflytande starkare, och evangeliets musik börjar spela igen i våra liv.

Därnäst, när vi kan höra musiken själva, måste vi försöka framföra den i våra hem. Det är inte något som kan tvingas eller drivas fram. "Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet" – eller för att man är pappa eller mamma eller störst eller högljuddast – "utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet, ... genom uppriktig kärlek, [och] genom välvilja" (L&F 121:41–42).

Varför leder de här egenskaperna till ökad makt och inflytande i ett hem? Eftersom det är de egenskaperna som inbjuder den Helige Anden. Det är egenskaperna som stämmer våra hjärtan till evangeliets musik. När de är närvarande, utförs dansstegen mer naturligt och glädjefullt av alla dansare i familjen, utan hot, skrämsel eller tvång.

När våra barn är små kan vi sjunga den uppriktiga kärlekens vaggvisa för dem, och när de är obstinata

och vägrar somna på kvällen, kan vi behöva sjunga tålmodets vaggvisa. När de är tonåringar kan vi slå dövörat till kakofonin av gräl och hot och istället framföra den vackra övertalningens musik – och kanske sjunga andra versen på tålmodets vaggvisa. Föräldrar kan spela de besläktade egenskaperna mildhet och ödmjukhet i perfekt harmoni. Vi kan inbjuda våra barn att sjunga unisont med oss när vi utövar välvilja mot en behövande granne.

Allt händer inte på en gång. Som varje välutbildad musiker vet, krävs flitig övning för att kunna framföra vacker musik. Om de första försöken att skapa musik verkar missljudande och disharmoniska, så kom ihåg att dissonans inte kan rättas till genom kritik. Dissonans i hemmet är som mörkret i ett rum. Det hjälper knappast att skälla på mörkret. Vi måste *skingra mörkret* genom att föra in ljus.

Så om basarna i familjens kör låter för högt och övermodigt, eller om stråksektionen i familjens orkester är lite gäll eller lite för vass, eller om de där impulsiva piccolorna är ostämda eller inte går att hålla ordning på, ha tålmod. Om du inte hör evangeliets musik i ditt hem kan du väl komma ihåg de här två orden: *fortsätt öva*. Med Guds hjälp kommer dagen när

evangeliets musik fyller ditt hem med obeskrivlig glädje.

Även när vi spelar bra, löser musiken inte alla våra problem. Det blir fortfarande crescendo och decrescendo i våra liv, staccato och legato. Sådant är livet på planeten jorden.

Men när vi tillför musik till dansstegen rör sig de ibland komplicerade rytmerna av äktenskap och familjeliv mot en harmonisk balans. Till och med våra allra svåraste prövningar tillför rika, vemodiga toner och teman som berör. Läran om prästadömet börjar då att falla över själen som himlens dagg. Den Helige Anden ska vara vår ständige ledsagare och vår spira – en tydlig referens till makt och inflytande – en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira, Och vårt herradöme ska vara ett evigt herradöme. Och det ska utan tvångsmedel strömma till oss i evigheters evighet” (se L&F 121:45–46).

Må det bli så, i vars och ens liv och i vars och ens hem, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■



Äldste Dale G. Renlund
i de sjuttios kvorum

Sista dagars heliga ger inte upp

När vi försöker, håller ut och hjälper andra göra detsamma, är vi sanna sista dagars heliga.

Mina kära syskon, i december 2013 sörjde världen Nelson Mandelas död. Efter 27 år i fängelse för sin roll i kampen mot apartheid blev Mandela Sydafrikas förste demokratiskt valde president. Att han förlät dem som hållit honom fängslad var enastående. Han fick hyllningar från alla håll.¹ Mandela avvärdade ofta hyllningarna med orden: ”Jag är inget

helgon – om du inte menar att ett helgon är en syndare som inte ger upp.”²

Konstaterandet – ”ett helgon är en syndare som inte ger upp” – borde lugna och uppmuntra kyrkans medlemmar. Även om vi kallas ”sista dagars heliga”, kan vi ibland rygga inför benämningen. Termen *helig* används vanligen för att beskriva den som uppnått ett upphöjt stadium av helighet eller rent av fullkomlighet. Och vi vet mycket väl att vi inte är fullkomliga.

Men vår teologi lär oss att vi kan bli mer fullkomliga genom att ständigt förlita oss på Kristi lära och utöva tro på honom genom att omvända oss, ta del av sakramentet för att förnya dopets förbund och välsignelser samt få den Helige Anden som ständig vägledare i större mått. När vi gör det blir vi mer lika Kristus och håller ut till änden, med allt som det innebär.³ Mindre formellt: Gud bryr sig mycket mer om vilka vi är och vilka vi är på väg att bli, än om vilka vi en gång var.⁴ Han vill att vi ska fortsätta försöka.

Komedin *Som ni behagar* av den engelske dramatikern William Shakespeare, berättar om en dramatisk förändring i en människas liv. En äldre





bror försöker få sin yngre bror dödad. Trots att den yngre brodern vet detta räddar han sin ondskefulle bror från en säker död. När den äldre brodern märker det oförtjänta medlidandet omvänder han sig helt och för alltid och genomgår en "förändring". Senare närmar sig flera kvinnor den äldre brodern och frågar: "Och var det ni, som efterstod [er broders] liv?"

Den äldre brodern svarar: "Jag var, jag är det ej; jag blyges ej mer att säga vem jag varit, när min bättring så ljuv mig synes, se'n jag är förändrad."⁵

Tack vare Guds barmhärtighet och Jesu Kristi försoning, är en sådan förändring inte bara en litterär fiktion. Genom Hesekiel sa Herren:

"Den ogudaktige skall inte komma på fall genom sin ogudaktighet, när han vänder om från sin ogudaktighet. ...

Om ... den ogudaktige ... vänder om från sin synd och gör vad som är rätt och rättfärdigt, ...

så att han ... ersätter vad han har stulit och vandrar efter livets stadgar, så att han inte gör det som är orätt, då skall han förvisso få leva och inte dö.

Man skall inte komma ihåg några av de synder han har begått. Eftersom han har gjort vad som är rätt och rättfärdigt, skall han förvisso få leva."⁶

I sin barmhärtighet lovar Gud att han förlåter oss när vi omvänder oss och vänder oss bort från det

orättfärdiga – till den grad att våra synder inte ens blir omnämnda. Tack vare Kristi försoning och vår omvändelse kan vi se tillbaka på våra tidigare gärningar och säga: "Jag var, jag är det ej." Hur orättfärdiga vi än var, kan vi säga: "Det var sådan jag var då. Men den ogudaktige som jag var då, är jag inte i dag."⁷

President Thomas S. Monson har sagt: "En av de största gåvor Gud gett oss är glädjen att försöka igen, för inget misslyckande behöver vara slutgiltigt."⁸ Även om vi medvetet och avsiktligt valt att synda eller upprepade gånger har upplevt misslyckanden och besvikelser, kan Kristi försoning hjälpa oss i samma stund som vi bestämmer oss för att inte ge upp. Och vi ska minnas att det inte är den Helige Anden som säger att vi har gått för långt och lika gärna kan ge upp.

Guds önskan är att sista dagars heliga fortsätter göra mer än att bara övervinna synden. Vare sig vi lider på grund av svåra relationer, ekonomiska utmaningar, sjukdomar eller följderna av någon annans synder, så kan Frälsarens oändliga försoning hela även – och kanske speciellt – dem som har lidit oskyldigt. Han förstår precis hur det känns att lida oskyldigt på grund av andras överträdelser. Enligt profetiorna ska Frälsaren "förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, ...

[ge] huvudprydnad i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovprisningens klädnad i stället för en modfälld ande."⁹ Vad det än är, vill Gud att sista dagars heliga, med hans hjälp, inte ska ge upp.

Liksom Gud gläder sig när vi håller ut, blir han besviken om vi inte inser att andra också försöker. Vår kära vän Thoba berättade hur hon lärt sig denna läxa av sin mor, Julia. Julia och Thoba tillhörde de första svarta omvända i Sydafrika. Efter apartheidregimens fall tilläts svarta och vita medlemmar i kyrkan att gå i kyrkan tillsammans. För många var det en ny och svår upplevelse att umgås oberoende av ras. En gång när Julia och Thoba kom till kyrkan upplevde de att de inte behandlades med vänlighet av en del vita medlemmar. När de gick därifrån klagade Thoba bittert inför sin mor. Julia lyssnade lugnt tills Thoba hade släppt fram sin frustration. Sedan sa Julia: "Men Thoba, kyrkan är som ett stort sjukhus och vi är alla sjuka på vårt eget sätt. Vi kommer till kyrkan för att få hjälp."

Julias kommentar speglar en värdefull insikt. Vi måste inte bara vara toleranta medan andra arbetar på sin egen sjukdom, utan vi måste också vara vänliga, tålmodiga, stödjande och förstående. Gud uppmuntrar oss att fortsätta att inte ge upp. Han förväntar sig att vi



2. Se till exempel Nelson Mandelas tal vid Rice University Baker Institute 26 okt. 1999, bakerinstitute.org/events/1221. Han syftade troligen på det välkända uttalandet som tillskrivits Robert Louis Stevenson: "De heliga är syndare som fortsätter försöka." Under årens lopp har många uttryckt liknande tankar. Konfucius lär till exempel ha sagt: "Vår främsta ära ligger inte i att aldrig falla ... utan att resa oss varje gång vi faller."
3. Se till exempel 2 Nephi 31:2–21; 3 Nephi 11:23–31; 27:13–21; Moroni 6:6; L&F 20:77, 79; 59:8–9; *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.1.2.
4. Att säga att Gud bryr sig mycket mer om vilka vi är och vilka vi är på väg att bli, än om vilka vi en gång var innebär inte att Frälsaren avfärdar konsekvenserna av en enskilds synd mot andra. Faktum är att Frälsaren bryr sig oändligt mycket om dem som lider skada, smärta och sorg på grund av andras överträdelser. Frälsaren ska "ta på sig [sitt folks] skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet ... så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter" (Alma 7:12).
5. William Shakespeare, *Som ni behagar*, akt 4, scen 3, rad 134–138, översättning Carl August Hagberg.
6. Hes. 33:12, 14–16.
7. Det är vanligt att både imperfekt och presensform används på verben i många skriftställen som handlar om den slutliga domen. Se till exempel 2 Nephi 9:16; Mormon 9:14; L&F 58:42–43.
8. Thomas S. Monson, "Den inre viljan", *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 61.
9. Jes. 61:1–3; se också Luk. 4:16–21.
10. *Hycklare* som ordet används i Nya testamentet kan översättas med det latinska ordet "simulant". Det latinska ordet betyder "en som spelar teater" eller en som låtsas, uppträder dramatiskt eller överdrivet" (se Matthew 6:2, fotnot a i kyrkans engelska utgåva av Bibeln). Om vi inte ger andra möjlighet att ändra sig i sin egen takt, låtsas vi bara att vi är sista dagars heliga.
11. Se fotnot 4 ovan.
12. Det är slående hur ofta detta budskap finns med i första presidentskapets och de tolv predikningar. President Dieter F. Uchtdorf uttryckte detta när han sa: "Av alla principer som profeterna har undervisat om under århundradena är det en som har betonats om och om igen, och det är det hoppfulla och värmande budskapet att man kan omvända sig, ändra kurs och återvända till lärjungekapets sanna väg" ("Du kan göra det nu!" *Liahona*, nov. 2013, s. 56).

gör detsamma för andra och låter dem gå i sin egen takt. Försoningen kommer in i våra liv i ännu större mått. Vi inser då att oavsett de skillnader vi upptäckt, är vi alla i behov av samma oändliga försoning.

För några år sedan kallades en fin ung man som hette Curtis som missionär. Han var det slags missionär som alla missionspresidenter önskar sig. Han var fokuserad och arbetade hårt. Vid ett tillfälle fick han en missionärskamrat som var omogen, svår att umgås med och inte särskilt entusiastisk över arbetet.

En dag när de cyklade såg sig Curtis om och såg att hans kamrat hade stigit av cykeln och gick. Curtis uttryckte tyst sin frustration inför Gud: hur jobbigt det var att ha en kamrat som han måste släpa runt för att åstadkomma något. Lite senare fick Curtis en stark känsla. Det var som om Gud talade till honom: "Vet du vad Curtis, jämfört med mig är ni två inte så olika." Curtis lärde sig att han behövde ha tålmod med en ofullständig kamrat som ändå försökte på sitt sätt.

Min inbjudan till oss alla är att omvärdera våra liv, omvända oss och

fortsätta försöka. Om vi inte försöker är vi bara sista dagars syndare. Om vi inte håller ut är vi sista dagars svikare, och om vi inte låter andra försöka är vi bara sista dagars hycklare.¹⁰ När vi försöker, håller ut och hjälper andra göra det, är vi sanna sista dagars heliga. Om vi ändrar oss ska vi finna att Gud verkligen bryr sig mycket mer om vilka vi är och vilka vi blir, än om vilka vi en gång var.¹¹

Jag är djupt tacksam för Frälsaren, för hans oändliga försoning och för nutida profeter som uppmuntrar oss att vara sista dagars heliga, som inte ger upp.¹² Jag vittnar om Frälsarens levande verklighet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Nelson Rolihlahla Mandela, *Long Walk to Freedom* (1994); "Biography of Nelson Mandela", nelsonmandela.org/content/page/biography; och president Barack Obamas minnestal om Nelson Mandela den 10 dec. 2013, whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president-. Mandela fick vitt skilda utmärkelser: Nobels fredspris, Förenata staternas presidents frihetsmedalj och Sovjetunionens Leninorden.



Äldste Michael T. Ringwood
i de sjuttios kvorum

Verkligt goda och utan svek

*Jesu Kristi evangeliums glada budskap är att vårt hjärtas
önskan kan förändras och våra motiv kan förädlas och förfinas.*

Tyvär fanns det en tid i mitt liv när jag motiverades av titlar och auktoritet. Det började helt oskyldigt. När jag förberedde mig för heltidsmission blev min äldre bror zonledare i sin mission. Jag hörde så många positiva saker sägas om honom att jag inte kunde låta bli att önska att sådana saker skulle sägas om mig. Jag hoppades på, och kanske också bad om, en liknande ställning.

Tack och lov lärde jag mig en viktig läxa på min mission. Under förra konferensen påmindes jag om det jag hade lärt mig.

I oktober sa president Dieter F. Uchtdorf: "Jag har i mitt liv fått umgås med några av de kunnigaste och intelligentaste männen och kvinnorna i världen. När jag var yngre imponerades jag av dem som var välutbildade, framgångsrika och hyllade av världen. Men under årens lopp har jag insett att jag imponeras än mer av de underbara och välsignade själar som är *verkligt goda och utan svek*."¹

Min Mormons bok-hjälte är ett perfekt exempel på en underbar och välsignad själ, som var verkligt god och

utan svek. Shiblon var en av Alma den yngres söner. Vi är mer bekanta med hans bröder Helaman – som efterträdde sin far som upptecknare och Guds profet – och Corianton – som blev närmast ökad för att vara en missionär som behövde en del råd av sin far. Till Helaman skrev Alma 77 verser (se Alma 36–37). Åt Corianton ägnade Alma 91 verser (se Alma 39–42). Till mellansonen Shiblon skrev Alma bara 15 verser (se Alma 38). Men hans ord i de 15 verserna är mäktiga och lärorika.

"Och nu, min son, tror jag att jag skall få stor glädje av dig tack vare din ståndaktighet och din trofasthet mot Gud. Ja, eftersom du i din ungdom har börjat söka efter Herren, din Gud, hoppas jag att du skall fortsätta med att hålla hans bud, ty välsignad är den som håller ut intill änden.

Jag säger dig, min son, att jag redan har haft stor glädje av dig tack vare din trofasthet och din noggrannhet och ditt tålmod och din långmodighet bland folket." (Alma 38:2–3).

Utöver att tala *till* Shiblon, talade Alma även *om* honom till Corianton. Alma sa: "Har du inte lagt märke till din brors ståndaktighet, hans trofasthet och hans noggrannhet i att hålla Guds bud? Se, har han inte varit ett gott föredöme för dig?" (Alma 39:1).²

Det verkar som om Shiblon var en son som ville behaga sin far och som gick omkring och gjorde det rätta för att det var rätt, snarare än för att få beröm, ställning, makt, hyllningar eller auktoritet. Helaman måste ha känt till och respekterat detta hos sin bror, eftersom han gav Shiblon vård om de heliga uppteckningarna, som han hade fått av sin far. Säkerligen litade Helaman på Shiblon eftersom "han var en rättfärdig man som vandrade rättrådigt inför Gud och han strävade efter att ständigt göra gott och att hålla





Woodbury, Minnesota, USA

Herrens, sin Guds, bud” (Alma 63:2). Något som verkar vara utmärkande för Shiblön är att det inte finns mycket upptecknat om honom från tiden då han övertog de heliga uppteckningarna till dess han gav dem till Helamans son Helaman (se Alma 63:11).

Shiblön var verkligen god och utan svek. Han var en man som offrade tid, talanger och ansträngningar för att hjälpa och lyfta andra, på grund av kärlek till Gud och sina medmänniskor (se Alma 48:17–19; 49:30). Han beskrivs perfekt med president Spencer W. Kimballs ord: ”Stora kvinnor och män är alltid mer angelägna att tjäna än att dominera.”³

I en värld där beröm, ställning, makt, hyllning och auktoritet eftersträvas på alla sätt, ärar jag dessa underbara och välsignade själar som är verkligen goda och utan svek, som motiveras av sin kärlek till Gud och sin nästa, dessa stora kvinnor och män som är ”mer angelägna att tjäna än att dominera”.

I dag finns det människor som vill få oss att tro att vår önskan att betyda något bara kan tillfredsställas genom att uppnå ställning och makt. Men tack



och lov är det många som inte låter sig påverkas av det perspektivet. De finner betydelse i att sträva efter att vara verkligen goda och utan svek. Jag har funnit dem i livets alla skeden och inom många trosåskådningar. Och jag finner dem i stort antal bland uppriktigt omvända Kristi efterföljare.⁴

Jag hedrar dem som osjälviskt tjänar varje vecka i församlingar och grenar runtom i världen, genom arbete långt utöver vad ämbetet kräver. Men ämbeten kommer och går. Jag är ännu mer imponerad av alla dem som, utan formell kallelse, finner sätt att ständigt tjäna och lyfta andra. En broder kommer tidigt till kyrkan för att sätta fram stolar och stannar efteråt för att ställa i ordning kapellet. En syster väljer medvetet en

plats nära en blind syster i församlingen, inte bara för att kunna hälsa på henne, utan även för att sjunga psalmerna tillräckligt högt för att den blinda system ska kunna höra orden och sjunga med. Om du ser efter noga i din församling eller gren hittar du liknande exempel. Det finns alltid medlemmar som verkar veta vem som behöver hjälp och när de ska erbjuda den.

Kanske fick jag min första lärdom om verkligt goda heliga, utan svek, när jag var en ung missionär. Jag flyttade till ett område med en äldste som jag inte kände. Jag hade hört andra missionärer tala om att han aldrig hade fått några ledaruppdrag och att han hade svårt med det koreanska språket trots att han varit i landet länge. Men när jag lärde känna den här äldsten fann jag att han var en av de mest lydiga och trofasta missionärer jag träffat. Han studerade när det var dags att studera, han arbetade när det var dags att arbeta. Han lämnade lägenheten i tid och återvände i tid. Han var flitig i att studera koreanska, även om språket var mycket svårt för honom.

När jag insåg att det jag hört inte var sant, kände jag att den här missionären var felaktigt bedömd som misslyckad. Jag ville berätta för hela missionen vad jag hade upptäckt om den här äldsten. Jag berättade för min missionspresident om min önskan att rätta till denna missuppfattning. Han svarade: ”Vår Himmelske Fader vet att den här unge mannen är en framgångsrik missionär, och det vet jag också.” Han tillade: ”Och nu vet du det också, så spelar någon annan någon roll?” Den här kloke missionspresidenten lärde mig vad som var viktigt i tjänande, och det var inte beröm, ställning, ära eller auktoritet. Det var en stor lärdom för en ung missionär som var alltför fokuserad på titlar.



Med denna lärdom i tankarna började jag se tillbaks på mitt liv och se hur ofta jag hade blivit påverkad av män och kvinnor, som vid den tiden hade varken viktig titel eller ställning. En av dem som liknade Shiblon var min seminarielärare under mitt näst sista år på high school. Den här gode mannen undervisade seminariet i bara två eller tre år, men han öppnade mitt hjärta på ett sätt som hjälpte mig att få ett vittnesbörd. Han kanske inte var den mest populära läraren på skolan, men han var alltid förberedd och hans inflytande på mig var mäktigt och bestående. En av de få gånger jag mötte den här mannen, under de 40 år som gått sedan han undervisade mig, var när han kom för att träffa mig på min fars begravning. Det var verkligen en handling som inte drevs av titel eller makt.

Jag hedrar den hängivna läraren och många som liksom han är verkligt goda och utan svek. Jag hedrar söndagsskolläraren som inte bara undervisar sina elever på söndagens klass, utan som även undervisar och påverkar samma elever genom att bjuda dem på frukost med sin familj. Jag hedrar ungdomsledare som deltar i sport och kulturella aktiviteter med de unga männen och kvinnorna i församlingen. Jag hedrar mannen som skriver uppmuntrande meddelanden till grannarna och

kvinnan som inte bara skickar julkort utan själv delar ut dem till släktingar och vänner som behöver ett besök. Jag hedrar brodern som regelbundet tog sin granne på en åktur under dennes mörka dagar av Alzheimers – vilket gav både grannen och hans hustru en välbehövlig paus i vardagen.

De här sakerna görs inte för att få beröm och lovord. Dessa män och kvinnor motiveras inte av möjligheten till att få titlar eller auktoritet. De är Kristi lärjungar, som går omkring och som ständigt gör gott och som liksom Shiblon försöker behaga sin himmelske Fader.

Jag blir ledsen när jag hör om någon som slutar tjäna eller till och med slutar komma till kyrkan för att de blivit avlösta från ett ämbete eller känner sig förbisedda för en ställning eller titel. Jag hoppas att de en dag får lära det som jag lärde som ung missionär – att det tjänande som räknas mest är det som ofta endast Gud uppmärksammar. I vår strävan efter mig och mitt, har vi glömt bort Gud och det som hör honom till?

Någon kanske säger, "Men jag har så långt kvar för att kunna bli som dem du beskriver". Jesu Kristi evangeliums glada budskap är att vårt hjärtas önskan kan förändras och våra motiv kan utvecklas och förädlas. När vi döps in i Guds sanna färahus påbörjar vi processen att

bli nya skapelser (se 2 Kor. 5:17; Mosiah 27:26). Varje gång vi förnyar vårt dopförbund genom att ta del av sakramentet är vi ett steg närmare det slutliga målet.⁵ När vi håller ut i det förbundet får vi kraft till att sörja med dem som sörjer och trösta dem som behöver tröst (se Mosiah 18:9). I det förbundet finner vi nåden som gör att vi kan tjäna Gud och hålla hans bud samt älska Gud av allt vårt hjärta och älska vår nästa som oss själva.⁶ I det förbundet hjälper Gud och Kristus oss, så att vi kan hjälpa dem som behöver vår hjälp (se Mosiah 4:16; se också v. 11–15).

Det enda jag verkligen vill i livet är att behaga mina fäder – både min jordiske och min himmelske – och att bli mer lik Shiblon.⁷

Jag tackar min himmelske Fader för personer som är som Shiblon, vars exempel ger mig – och oss alla – hopp. I deras liv ser vi ett vittne om en kärleksfull himmelsk Fader och en omtänksam och barmhärtig Frälsare. Jag lägger mitt vittnesbörd till deras, med ett löfte om att försöka bli mer lik dem, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Inte är det väl jag, Herre?", *Liahona*, nov. 2014, s. 56; kursivering tillagd.
2. Helaman begav sig inte för att undervisa zoramiterna, så vi vet att Alma talar om Shiblon när han säger "din broder" (se Alma 31:7; 39:2).

3. Spencer W. Kimball, "Rättfärdiga kvinnors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 154.
4. "Herren lärde oss att när vi är verkligt omvända till hans evangelium vänder sig hjärtat bort från själviska omsorger och vänder sig mot att tjäna andra genom att lyfta dem under deras strävan att uppnå evigt liv. För att uppnå en sådan omvändelse kan vi be och arbeta i tro för att bli en ny människa genom Jesu Kristi försoning. Vi kan börja genom att be om tro så att vi kan omvända oss från själviskheten och om gåvan att bry oss mer om andra än oss själva. Vi kan be om kraft att lägga bort stolthet och avundsjuka" (Henry B. Eyring, "Vittnesbörd och omvändelse", *Liahona*, feb. 2015, s. 4–5).
5. "[Gud] är odödlig och fullkomlig. Vi är dödliga och ofullkomliga. Trots det söker vi här i jordelivet efter hur vi kan förenas med honom andligen. Genom att göra det får vi tillgång till både nåden och hans krafts majestät. Dessa speciella stunder är då vi ... döper och konfirmerar ... och tar emot Herrens nattvards emblem och så vidare" (Jeffrey R. Holland, *To My Friends* [2014], s. 80).
6. "Sista dagars heliga som ser sig själva som Guds barn i allt de gör, ägnar sig helt naturligt åt att ingå och hålla löften. Frälsningsplanen präglas av förbund. Vi lovar att lyda buden. I gengäld utlovar Gud välsignelser i det här livet och i evigheten. Han är noggrann med vad han fordrar och han är fullkomlig i att hålla sitt ord. Eftersom han älskar oss och eftersom syftet med planen är att bli lik honom, fordrar han noggrannhet av oss. Och de löften han ger oss inkluderar alltid kraften att tillväxa i förmågan att hålla förbund. Han gör det möjligt för oss att känna till hans regler. När vi av hela vårt hjärta försöker uppfylla hans normer, ger han oss den helige Andens sällskap. Det i sin tur både ökar vår förmåga att hålla löften och att urskilja vad som är gott och sant. Och det är kraften att kunna lära, både i våra timliga studier och i lärandet av det vi behöver för evigheten" (Henry B. Eyring, "A Child of God" [andakt vid Brigham Young University, 21 okt. 1997], s. 4–5; speeches.byu.edu). Se också David A. Bednar, "Bära sina bördor med lätthet", *Liahona*, maj 2014, s. 87–90.
7. Så långt tillbaka jag kan minnas har jag velat behaga min far. När jag växte upp och fick ett vittnesbörd, fick jag också en önskan att behaga min himmelske Fader. Senare i livet lärde jag mig om Shiblön och lade det till mina livsmål, att bli mer lik honom.



Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Herren är mitt ljus

Vår förmåga att stå fasta och sanna och följa Frälsaren trots livets växlande skeden, stärks storligen av rättfärdiga familjer och eniga församlingar och grenar med Kristus i centrum.

Under den här påskhögtiden begrundar och gläder vi oss åt den återlösning som vår Frälsare Jesus Kristus genomförde.¹

Tumultet som genljuder över hela jorden på grund av den världsliga ogudaktigheten gör oss sårbara. Med nutidens kommunikation påverkas vi av ogudaktighet, orättvisor och oförrätter vilket gör att livet känns orättvist för många. Fastän dessa prövningar är mycket verkliga får de inte hindra oss från att glädjas över och fira Kristi gudomliga medling för oss. Frälsaren vann bokstavligen "seger över döden". Med barmhärtighet och kärlek tog han på sig vår orättfärdighet och våra överträdelse. Således återlöste han oss och tillfredsställde rättvisans krav för alla som omvänder sig och tror på hans namn.²

Han storslagna försoningsoffer är av enastående betydelse, bortom vårt jordiska förstånd. Den handlingen av nåd ger oss den frid som övergår allt förstånd.³

Hur handskas vi då med den hårda verkligheten som omger oss?

Min hustru Mary har alltid älskat solrosor. Hon blir glad när hon ser dem växa på helt oväntade platser vid vägkanten. Det finns en grusväg fram



till huset där mina farföräldrar bodde. När vi åkte utmed den vägen brukade Mary ofta utropa: "Tror du vi får se de där underbara solrosorna i dag?" Vi förvånades över att solrosorna trivdes på den mark där lantbruksmaskiner och snöplogar gått fram, och där en massa skräp samlats. Ingen idealisk jordmån för vilda blommor att växa i.

En anmärkningsvärd egenskap hos nya vilda solrosor, förutom att de växer i jord som inte är gästvänlig, är att den unga blomman följer solen på dess väg



En anmärkningsvärd egenskap hos nya vilda solrosor är att den nya blomman följer solen på dess väg över himlen.

över himlen. När den gör det hämtar den livsuppehållande energi för att sedan spricka ut i sin härliga gula färg.

Liksom solrosorna blomstrar vi när vi följer världens Frälsare, Guds Son. Vi lyser trots alla de förfärliga omständigheter som omger oss. Han är verkligen vårt ljus och liv.

I liknelsen om vetet och ogräset förklarade Frälsaren för sina lärjungar att alla som förorättar andra och gör det som är ont ska samlas ihop och föras *bort* ur hans rike.⁴ Men om de trofasta sa han: "Då skall de rättfärdiga lysa som solen, i sin Faders rike."⁵

Som enskilda Kristi lärjungar lever vi i en fientlig värld som bokstavligen befinner sig i kaos, men vi kan växa och blomma ut om vi är förankrade i Frälsarens kärlek och ödmjukt följer hans lära.

Vår förmåga att stå fasta och sanna och följa Frälsaren trots livets växlande skeden, stärks storligen av rättfärdiga familjer och eniga församlingar och grenar med Kristus i centrum.⁶

Rätt tid hemma

Familjens roll i Guds plan är att oss glädje, "att hjälpa oss att lära oss

rätta principer i en kärleksfull atmosfär och ... att förbereda oss för evigt liv".⁷ De vackra religiösa traditionerna i hemmet behöver vara inpräntade i våra barns hjärtan.

Min morbror Vaughn Roberts Kimball var en flitig elev och en lovande författare, och han var quarterback för Brigham Young Universitys lag i amerikansk fotboll. Den 8 december 1941, dagen efter attacken på Pearl Harbor, tog han värvning vid amerikanska flottan. Medan han var på rekryteringsuppdrag i Albany i New York, skickade han in en kort artikel till *Reader's Digest*. Tidningen betalade honom 200 dollar och publicerade hans bidrag som hette "Rätt tid hemma" i majnumret 1944.

Hans bidrag till *Reader's Digest*, där han själv var sjömannen i berättelsen, lyder i utdrag:

"Rätt tid hemma:

En kväll i Albany, New York frågade jag en sjöman hur mycket klockan var. Han drog fram ett stort fickur och svarade: 'Den är 19:20.' Jag visste att klockan var mer än så. 'Din klocka har stannat, eller hur?' sa jag.

'Nej', svarade han, 'den är på Utah-tid. Jag kommer från södra Utah. När jag tog värvning i flottan, gav pappa mig sitt fickur. Han sa att den skulle hjälpa mig att minnas hemmet.

När min klocka är fem på morgonen vet jag att pappa stiger upp för att mjölka korna. Och på kvällarna när klockan är 19:30 vet jag att hela familjen sitter runt ett rikligt middagsbord och att pappa tackar Gud för maten och ber honom vaka över mig', avslutade han. 'Att ta reda på hur mycket klockan är där jag är, är lätt. Det jag vill veta är hur mycket klockan är i Utah.'⁸

Kort efter att han skickat in artikeln, beordrades Vaughn till sjöss i Stillahavsområdet. Den 11 maj 1945, medan han



befann sig på fartyget USS *Bunker Hill* nära Okinawa, bombades fartyget av två självmordsplan.⁹ Nära 400 besättningsmän omkom, däribland min morbror Vaughn.

Äldste Spencer W. Kimball framförde sin djupa sympati till Vaughns far, och underströk Vaughns värdighet och Herrens försäkran om att "de som dör i mig skall inte smaka döden, ty den skall vara ljuvlig för dem".¹⁰ Vaughns far sa milt att fastän Vaughn begravdes till sjöss, förde Gud Vaughn till hans himmelska hem.¹¹

Tjugoåtta år senare talade president Spencer W. Kimball om Vaughn på en generalkonferens. Han sa bland annat: "Jag kände familjen mycket väl. Jag har knäböjt i mäktig bön tillsammans med [dem] ... Övningen i hemmet har resulterat i eviga välsignelser för den här stora familjen." President Kimball uppmanade alla familjer "att knäböja ... och be för sina söner och döttrar två gånger om dagen".¹²

Bröder och systrar, om vi trofast har familjebön, skriftstudier, hemafton och prästadörets välsignelser, och vi helgar sabbatsdagen, så vet våra barn hur mycket klockan är hemma. De är då förberedda för ett evigt hem i himlen, vad som än händer dem i den svåra världen. Det är synnerligen viktigt att våra barn vet att de är älskade och trygga i hemmet.

Män och hustrur är likvärdiga makar.¹³ De har olika men kompletterande ansvar. Hustrun kan föda barn, vilket välsignar hela familjen. Mannen kan ta emot prästadömet, vilket välsignar hela familjen. Men i ett familjeråd fattar män och hustrur, som likvärdiga makar, de viktigaste besluten. De beslutar hur barnen ska undervisas och disciplineras, hur pengar ska användas, var de ska bo, och många andra familjebeslut. Dessa beslut fattar de tillsammans, efter att ha sökt vägledning från Herren. Målsättningen är en evig familj.

Kristi ljus inpräntar familjens eviga natur i hjärtat hos alla Guds barn. En av mina favoritförfattare, som inte delar vår tro, uttryckte det så här: "Så mycket i livet är ovidkommande, [men] ... familjen är det verkliga, det konkreta, det eviga, det som vi behöver vaka över och ta hand om och vara lojala mot."¹⁴

Kyrkan hjälper oss fokusera på Frälsaren som en enig familj.

Förutom familjen har kyrkan också en betydelsefull roll. "Kyrkan tillhandahåller organisationen och medlen som krävs för att undervisa alla Guds barn om Jesu Kristi evangelium. Den ger prästadörets myndighet till att utföra frälsningens och upphöjelsens förrättningar åt alla som är värdiga och villiga att ta emot dem."¹⁵

I världen finner vi otyglad fientlighet, ogudaktighet och en kraftig betoning på avvikande kulturer och ojämlikhet. I kyrkan, med undantag

av språk-enheter, är församlingar och grenar geografiska. Vi delas inte upp efter klass eller rang.¹⁶ Vi gläder oss åt det faktum att alla raser och kulturer blandas i en rättfärdig församling. Vår församlingsfamilj är viktig för vår framgång, lycka och personliga strävan efter att bli mer kristuslika.

Kulturer skiljer ofta människor åt och är ibland en källa till våld och diskriminering.¹⁷ I Mormons bok används några av de starkaste orden för att beskriva ogudaktiga fäders traditioner som ledde till våld, krig, onda gärningar och till och med människors och nationers undergång.¹⁸

Det finns ingen bättre utgångspunkt i skrifterna än 4 Nephi för att beskriva den kyrkans kultur som är så viktig för oss alla. I vers 2 står det: "Folket blev omvänt till Herren i hela landet, både nephiter och lamaniter, och det fanns inga stridigheter eller ordstrider bland dem, och alla behandlade varandra rättvist." I vers 16 läser vi: "Och det kunde förvisso inte finnas något lyckligare folk bland alla de folk som skapats av Guds hand." Det faktum att det inte fanns några stridigheter berodde på "Guds kärlek som bodde i folkets

hjärtan."¹⁹ Det är en sådan kultur vi vill uppnå.

De djupa kulturella värderingarna och trosuppfattningarna visar vilka vi är. Traditioner av uppoffringar, tacksamhet, tro och rättfärdighet bör vårdas och bevaras. Familjen måste uppskatta och skydda de traditioner som bygger tro.²⁰

En av de viktigaste delarna av en kultur är dess språk. I San Francisco i Kalifornien där jag bodde, hade kyrkan sju enheter med olika språk. Vår lära om språk förklaras i kapitel 90, vers 11 i Läran och förbunden: "Ty på den dagen skall det ske att var och en skall höra evangeliets fullhet på sitt eget tungomål och på sitt eget språk."

När Guds barn ber till honom på sitt eget språk, är det deras hjärtas språk. Det är tydligt att hjärtats språk är dyrbart för alla människor.

Min äldre bror Joseph är läkare och praktiserade i många år i San Francisco-området. En äldre samoansk medlem kom till hans kontor som ny patient. Han led av en stark och förlamande smärta. Det fastslogs att han hade njursten, och han behandlades för det. Den trofaste medlemmen sa

att hans främsta avsikt var att få veta vad som var fel så att han kunde be på samoanska till sin himmelske Fader om sitt hälsoproblem.

Det är viktigt att medlemmarna förstår evangeliet på sitt hjärtas språk så att de kan be och handla efter evangeliets principer.²¹

Trots många olika språk och vackra upplyftande traditioner, måste våra hjärtan vara sammanbundna i enighet och i kärlek.²² Herren har eftertryckligt förkunnat: "Låt var och en högakta sin broder som sig själv. ... Var ett, om ni inte är ett är ni inte mina."²³ Medan vi värdesätter goda kulturella skillnader, är vår målsättning att på alla sätt vara eniga i Jesu Kristi evangeliums kultur, sedvänjor och traditioner.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är starkare än någonsin

Vi inser att en del medlemmar har frågor och bekymmer när de försöker stärka sin tro och sina vittnesbörd. Vi måste vara försiktiga så att vi inte kritiserar eller dömer dem som har bekymmer – stora eller små. Samtidigt bör de som har bekymmer göra allt de kan för att bygga upp sin tro och sitt vittnesbörd. Att tålmodigt och ödmjukt studera, begrunda, be, följa evangeliets principer och rådgöra med rätt ledare är de bästa sätten att lösa sådana frågor eller bekymmer.

Somliga har sagt att fler medlemmar lämnar kyrkan i dag och att det finns mer tvivel och vantrö än tidigare. Det är helt enkelt inte sant. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har aldrig varit starkare. Antalet medlemmar som tar bort sina namn från kyrkans uppteckningar har alltid varit litet och är betydligt mindre på senare tid än det var förr.²⁴ Ökningen av tydligt mätbara kategorier som medlemmar med en gällande tempelrekommendation,



vuxna som betalar fullt tionde, och de som verkar som missionärer, har varit dramatisk. Låt mig säga det igen: Kyrkan har aldrig varit starkare. Men ”kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon”.²⁵ Vi vill nå ut till alla.

Om de svårigheter ni står inför just nu verkar mörka och tunga och nästan outhärdliga, kom då ihåg att i Getsemanes hjärtslitande mörker och under Golgatas ofattbara tortyr och smärta, genomförde Frälsaren försoningen, som frigör oss från de allra värsta bördor som kan drabba oss i det här livet. Han gjorde det för er och han gjorde det för mig. Han gjorde det för att han älskar oss och för att han lyder och älskar sin Fader. Vi räddas från döden, ja, från havets djup.

Vårt beskydd i det här livet och i all evighet kommer av den enskildes och familjens rättfärdighet, kyrkans

förrättningar, och av att vi följer Frälsaren. Det här är vårt skydd undan stormen. Ni som känner er ensamma kan resolut stå rättfärdiga, med insikt om att försoningen skyddar och välsignar er bortom er förmåga att helt förstå.

Vi bör minnas Frälsaren, hålla våra förbund och följa Guds Son, som solrosorna följer solskenet. Att följa Frälsarens ljus och exempel ger oss glädje, lycka och frid. Som Psaltaren 27 och en favoritpsalm båda förkunnar: ”Herren är mitt ljus och min frälsning.”²⁶

Den här påskhögtiden bär jag, som en av Frälsarens apostlar, mitt högtidliga vittnesbörd om Jesu Kristi uppståndelse. Jag vet att han lever. Jag känner igen hans röst. Jag vittnar om hans gudomlighet och att hans försoning är verklig, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 9:20–22.
2. Se Mosiah 15:8–9.
3. Se Fil. 4:7.
4. Se Matt. 13:41.
5. Matt. 13:43.
6. Se L&F 115:5–6.
7. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, ”The Right Time at Home”, *Reader's Digest*, maj 1944, s. 43.
9. Se brev från kapten G. A. Seitz, amerikanska flottan, USS *Bunker Hill*, daterat den 25 maj 1945, till Vaughn Kimballs far, Crozier Kimball, Draper, Utah.
10. Se brev från Spencer W. Kimball, daterat den 2 juni 1945, till Crozier Kimball; L&F 42:46.
11. Se Crozier Kimball, i *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995), av Marva Jeanne Kimball Pedersen, s. 53.
12. Spencer W. Kimball, ”The Family Influence”, *Ensign*, juli 1973, s. 17. Spencer W. Kimball var då president för de tolv apostlarnas kворum.
13. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. Carla Carlisle, ”Pray, Love, Remember”, *Country Life*, 29 sep. 2010, s. 120.
15. *Handbok 2*, 1.1.5.
16. Se 4 Nephi 1:26.
17. Kultur diskuteras mycket i dagens värld. För året 2014 utnämndes ordet *kultur* till och med som årets ord av Merriam-Webster.com.
18. Se Alma 9; Helaman 5.
19. 4 Nephi 1:15.
20. Den tyske filosofen Goethe skrev följande berömda ord: ”Det som kommer från din fars arv, förtjäna det på nytt och gör det till ditt!” (Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, [1912], 1:28).
21. Det är en anledning till att kyrkan undervisar om evangeliet på 50 språk och översätter Mormons bok till 110 språk. Men en av utmaningarna i världen är att lära sig landets språk där man bor. Som föräldrar måste vi göra uppoffringar för att hjälpa det uppväxande släktet att lära sig landets språk där de nu bor. Hjälpt dem göra det språket till sitt hjärtas språk.
22. Se Mosiah 18:21.
23. L&F 38:25, 27.
24. Under de senaste 25 åren har antalet medlemmar som lämnat kyrkan minskat och kyrkan har nästan fördubblats i storlek. Procenttalet vuxna som lämnar kyrkan har minskat avsevärt.
25. L&F 8:10.
26. Ps. 27:1; se också ”Min Gud är mitt ljus”, *Psalmer*, nr 51.





Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Den bästa generationen unga vuxna

Vad vi behöver nu är den bästa generationen unga vuxna i kyrkans historia. Vi behöver hela ert hjärta och er själ.

Ett av de stora glädjeämnena med att resa runt i världen är fallet att träffa och hälsa på våra missionärer. Dessa fantastiska äldster och systrar utstrålar Kristi ljus, och jag inspireras alltid av deras kärlek till Herren Jesus Kristus och av hur hängivet de tjänar honom. Varje gång jag skakar hand med dem och känner deras enastående ande och tro säger jag till mig själv: "Dessa våra underbara söner och döttrar är verkligen ett mirakel."

Under generalkonferensens prästadömsmöte i oktober 2002 utmanade jag biskopar, föräldrar och blivande missionärer att "höja ribban" för heltidsmissionärer.

Jag sa då: "Vad vi nu behöver är den bästa generationen missionärer i kyrkans historia. Vi behöver värdiga, kvalificerade, andligt starka missionärer. ...

Vi behöver hela ert hjärta och er själ. Vi behöver livfulla, tänkande, ivriga missionärer som vet hur man lyssnar till och följer den Helige Andens viskningar."¹

På många sätt möter vi större utmaningar i världen i dag än vi gjorde

för 13 år sedan. Våra unga män och kvinnor har fler sidospår som kan avleda dem i förberedelserna för både en mission och ett framtida lyckligt liv. Tekniken har utvecklats och nästan alla har tillgång till mobila enheter som kan fånga Guds mänskliga familjs uppmärksamhet på både gott och ont.

I kväll talar jag till nuvarande, framtida och återvända missionärer, och till

alla unga ensamstående män i kyrkan. Jag ber att ni ska förstå och noga beakta det jag har att säga er under er färd genom de här spännande och krävande åren i era liv.

Under kyrkans tidiga dagar intervjuades missionärer av en generalauktoritet innan de for på mission. I dag intervjuas ni inför en mission av er biskop och er stavspresident, och de flesta av er går genom hela livet utan att bli intervjuade av en generalauktoritet. Det här speglar helt enkelt verkligheten i en global kyrka med mer än 15 miljoner medlemmar. Jag vet att jag talar för mina bröder när jag säger att jag önskar att det var möjligt för oss att känna er alla personligen och kunna tala om för er att vi älskar och att vi stöder er.

Som väl är har Herren gett oss sätt att nå ut till er. Det är till exempel en medlem av de tolv kворum som tilldelar varje missionär hans eller hennes mission. Även om det görs utan en traditionell intervju ansikte mot ansikte, så gör kombinationen av teknik och



uppenbarelse att det blir en upplevelse som är både nära och personlig. Låt mig berätta hur det går till.

Ditt foto kommer upp på en dataskärm tillsammans med viktig information från din biskop och stavs-president. När din bild visas ser vi dig i ögonen och går igenom dina svar på frågorna i missionärsrekommendationen. I det korta ögonblicket känns det som om du är där och svarar oss direkt.

När vi ser på din bild litrar vi på att du på alla sätt har tagit dig över den "höjda ribban" som krävs i dag för att bli en trofast, framgångsrik missionär. Sedan tilldelar vi dig, med Guds andes kraft och under President Thomas S. Monsons ledning, en av kyrkans 406 missioner världen över.

Nej, det är inte detsamma som en personlig intervju ansikte mot ansikte. Men nästan.

Videokonferenser är ett annat sätt att nå ut till kyrkans ledare och

medlemmar som bor långt från kyrkans huvudkontor.

Med tanke på det vill jag att de av er som förbereder sig för mission, de som är hemvända och alla ni unga vuxna, ska tillbringa några få minuter med mig som om vi hade ett personligt videosamtal just nu. Se på mig ett par minuter som om du och jag var de enda i rummet, var du än är i kväll.

Jag för min del tänker mig att jag ser in i dina ögon och lyssnar noga på hur du besvarar några frågor som jag tror ska berätta mycket om djupet av ditt vittnesbörd och din hängivenhet mot Gud. Om jag får omformulera vad jag sa till missionärer för 13 år sedan: Vad vi nu behöver är den bästa generationen unga vuxna i kyrkans historia. Vi behöver hela ert hjärta och er själ. Vi behöver livfulla, tänkande, ivriga unga vuxna som vet hur man lyssnar till och följer den Helige Andens viskningar när ni möter de dagliga prövningar och frestelser som

det innebär att vara en ung sista dagars helig i dag.

Med andra ord är det dags att vi höjer ribban, inte bara för missionärer utan också för hemvända missionärer och för hela er generation. Vill du därför i ditt hjärta begrunda svaren på följande frågor:

1. Forskar du i skrifterna regelbundet?
2. Knäböjer du och talar med din himmelske Fader i bön varje morgon och kväll?
3. Fostar du och ger fasteoffer varje månad, även om du är en fattig, kämpande student som inte har råd att ge så mycket?
4. Tänker du djupt på Frälsaren och hans försoningsoffer för dig när du ombes förbereda, välsigna, dela ut och ta del av sakramentet?
5. Deltar du i dina möten och strävar efter att helga sabbatsdagen?
6. Är du ärlig hemma, i skolan, i kyrkan och på jobbet?
7. Är du mentalt och andligt ren? Undviker du att titta på pornografi eller hemsidor, tidningar, filmer och appar, som t.ex. bilder på Tinder eller Snapchat som det vore genant om dina föräldrar, kyrkans ledare eller Frälsaren själv såg?
8. Är du aktsam om din tid genom att undvika olämplig teknik och sociala media, inklusive tv-spel, som kan avtrubba din andliga känslighet?
9. Finns det något i ditt liv som du behöver ändra och rätta till från och med i kväll?

Tack för det här korta personliga samtalet. Jag hoppas du besvarade alla frågorna ärligt och eftertänksamt. Om du märker att du brister i någon av de här enkla principerna, uppmanar jag dig att modigt omvända dig och ändra ditt liv så att det



stämmer med en rättfärdig lärjunges evangeliennormer.

Nu mina bröder vill jag ge er fler råd som kan hjälpa er få ett vittnesbörd om evangeliet djupt i ert hjärta och er själ.

Jag vill påminna hemvända missionärer om att era förberedelser för livet och för en familj bör pågå ständigt. ”Hemvänd missionär” betyder inte ”pensionerad mormon”! Som hemvänd missionär borde du ”verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och åstadkomma mycket rättfärdighet”.²

Använd de färdigheter du lärt dig på missionen för att välsigna människor omkring dig varje dag. Byt inte fokus från att tjäna andra till att enbart fokusera på skola, arbete eller sociala aktiviteter. Hitta istället en balans i livet med andliga upplevelser som påminner om och förbereder dig för att dagligen hjälpa andra.

Under missionen lärde ni er om vikten av att besöka människor i deras hem. Jag hoppas att alla våra unga vuxna, oavsett om ni har varit heltidsmissionärer eller inte, förstår vikten av att besöka de ensamma, sjuka eller modlösa, inte bara som ett uppdrag utan också på grund av uppriktig kärlek till er himmelske Fader och hans barn.

De av er som förbereder sig för en mission uppmanar jag att delta i och ta examen från seminariet. Ni unga vuxna bör skriva in er i institutet³ Om ni går i en av kyrkans skolor, ta då kontinuerligt en religionskurs varje termin. Under det här viktiga skedet av missionsförberedelser eller förberedelser för ett evigt äktenskap och vuxenlivet, måste ni fortsätta finna vägar att lära och utvecklas och ta emot inspiration och vägledning genom den helige Anden. Om ni noggrant och under bön studerar evangeliet genom seminariet, institutet



eller religionsundervisning, kan det hjälpa er nå det målet.

Om ni går i en av kyrkans skolor, eller på universitetet eller inte, tro inte att ni är för upptagna för att studera evangeliet. Seminariet, institutet och religionskurser skänker balans i livet och bidrar till er världsliga utbildning genom att ge er ännu en möjlighet att studera skrifterna och profeternas och apostlarnas lärdomar. Det finns fyra enastående nya kurser som jag vill uppmana alla unga vuxna att utforska och delta i.⁴

Och glöm inte bort att kurser och aktiviteter som erbjuds i ert lokala institut eller församling eller stav för unga vuxna också kan vara en möjlighet för er att umgås med andra unga män och unga kvinnor, och att lyfta och inspirera varandra när ni lär er, växer andligen och umgås tillsammans. Bröder, om ni vill lägga undan era mobiltelefoner och faktiskt se er omkring lite, kanske ni till

och med hittar er framtida livskamrat på institutet.

Vilket leder mig till ett annat litet råd som ni säkert visste skulle komma: Ni unga vuxna behöver dejta och gifta er. Sluta skjuta upp det! Jag vet att vissa av er är rädda för att bilda familj. Men om ni gifter er med rätt person vid rätt tillfälle och på rätt plats, är det inget att vara rädd för. Faktum är att många problem ni möter kan undvikas om ni ”verkar med iver” för att rättfärdigt dejta, uppvakta och gifta er. Skicka inte sms till henne! Använd er egen röst för att presentera er för Guds rättfärdiga döttrar som finns runt omkring er. Att hon faktiskt hör en mänsklig röst kommer att chocka henne – kanske så mycket att hon säger ja.

Nu, bröder, vittnar jag för er att Herren Jesus Kristus kan hjälpa oss rätta till allt som behöver rättas till i våra liv genom sitt försoningsoffer.



Äldste Ulisses Soares
i presidentskapet för de sjuttio

I kväll, när vi förbereder oss för att fira påsksöndagen, ber jag er att tillsammans med mig stanna upp och minnas Kristi försoningsgåva. Kom ihåg att vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus känner er bäst och älskar er mest av alla.

Genom försoningen tog Återlösaren på sig våra bekymmer, smärtor och synder. Världens Frälsare kom att förstå oss alla personligen när han upplevde våra krossade drömmar, utmaningar och tragedier genom sitt lidande i Getsemane och på korset.⁵ Han dog som en sista kärleksgärning för vår skull och lades i en ny grav på den ödesdigra natten.

På söndagsmorgonen uppstod Jesus från de döda och lovade nytt liv för var och en av oss. Den uppståndne Herren gav sina lärjungar i uppdrag att lära alla att ha tro på Kristus, omvända sig från synd, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och hålla ut till slutet. Bröder, vi vet att Gud vår Fader och hans älskade Son visade sig för profeten Joseph Smith och genom honom återställde Jesu Kristi eviga evangeliums fullhet.

Var starka, bröder. Håll Guds bud. Herren Jesus Kristus lovar att allt vi önskar i rättfärdighet, ska bli vårt. Kyrkans ledare räknar med er. Vi vill att var och en av er unga vuxna ska förbereda sig för att gifta sig, tjäna och leda i de dagar som kommer. Jag ber ödmjukt om det i Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. M. Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liahona*, nov. 2002, s. 47.
2. L&F 58:27.
3. Se Brev från första presidentskapet, 21 apr. 2011.
4. Se "New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion", lds.org/topics/education/new-religion-classes.
5. Se Mosiah 3:5–13.

Ja, vi kan och ska vinna!

Vi måste hålla ännu hårdare fast vid vårt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium. Då vinner vi de dagliga striderna mot ondskan

Kära bröder jag känner mig ödmjuk inför förmånen att få tala till er, Guds prästadömsbärare över hela kyrkan i dag.

President Thomas S. Monson har sagt:

"Världen kan ibland vara en skrämmande plats att leva i. Samhällets moraliska väv tycks rämna med skrämmande hastighet. Ingen – ung eller gammal eller mittemellan – slipper undan påverkan av sådant som kan dra oss neråt och förgöra oss. ...

men vi behöver inte förtvivla. ... Vi utkämpar ett krig mot synden ... Det är ett krig vi kan och ska vinna. Vår Fader i himlen har gett oss de redskap vi behöver för att göra detta."¹

Var och en av oss, ung och gammal, märker dagligen av det krig som president Monson nämnde. Motståndaren och hans änglar försöker leda oss vilse. Deras avsikt är att få oss att avvika från de förbund vi ingått med Herren, så att vi förlorar vår eviga arvedel ur sikte. De känner väl till vår himmelske Faders plan för sina barn, för de var tillsammans med oss vid det stora rådet i himlen när allt lades fram. De försöker utnyttja våra svagheter och brister och bedrar oss med "mörkrets dimmor ... som förblindar ögonen och förhårdar människobarnens hjärtan och

leder dem bort på breda vägar så att de förgås och går förlorade".²

Trots det motstånd vi möter är detta, som president Monson har sagt, ett krig som vi kan och ska vinna. Herren litar på vår förmåga och beslutsamhet att göra det.

Skrifterna innehåller oräkneliga exempel på människor som har vunnit sina krig, även i mycket svåra situationer. En av dessa exempel är befälhavare Moroni i Mormons bok. Denne märklige unge man hade modet att försvara sanningen i en tid när det fanns många tvister och krig, som riskerade hela den nephitiska nationens överlevnad. Trots att Moroni klarade sina förpliktelser på ett lysande sätt, förblev han ödmjuk. Denna och andra egenskaper gjorde honom till ett kraftfullt redskap i Guds hand vid den tiden. Almas bok förklarar att om alla män hade varit som Moroni "då skulle själva helvetets krafter ha skakats för evigt [och] djävulen skulle aldrig få makt över människobarnens hjärtan".³ Alla Moronis kännetecken hade sitt ursprung i hans stora tro på Gud och på Herren Jesus Kristus,⁴ samt hans fasta beslutsamhet att följa Guds och hans profeters röst.⁵

Vi behöver alla bildligt talat förvandla oss till nutida överbefälhavare



Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET



Henry B. Eyring
förste rådgivare



Thomas S. Monson
president



Dieter F. Uchtdorf
andré rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM



Boyd K. Pecker



L. Tom Perry



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Richard G. Scott



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



David A. Bednar



Quentin L. Cook



D. Todd Christofferson



Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIOSS KVORUM



Ronald A. Rasband



L. Whitney Clayton



Donald L. Hallstrom



Richard J. Maynes



Craig C. Christensen



Ulisses Soares



Lynn G. Robbins

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

(i alfabetisk ordning)



Marcos A. Aloukanis



Jose L. Alonso



Ian S. Ardern



Mervyn B. Arnold



David S. Baxter



Shayne M. Bowen



Craig A. Candon



Yoon Hwan Choi



Kim B. Clark



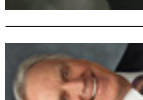
Don R. Clarke



Carl B. Cook



Lawrence E. Cobridge



Wilford W. Andersen



Koichi Aogagi



Randall K. Bennett



Bruce A. Carlson



Claudio R. M. Costa



LeGrand R. Curtis Jr



Benjamin De Hoyos



Edward Dube



Kevin R. Durcan



Larry J. Echo Hawk



Stanley G. Ellis



David F. Evans



Enrique R. Falabella



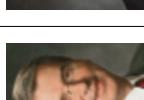
Eduardo Gavaret



Robert C. Gay



Carlos A. Godoy



J. Dean Comishi



Timothy J. Dydles



Bradley D. Foster



Randy D. Turk



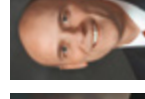
Christoffer Golden



Genit W. Gong



Walter F. González



C. Scott Grow



James J. Hamub



Allen D. Haynie



Daniel L. Johnson



Paul W. Johnson



Patrick Keanon



Von G. Keetich



Jung Kleibingat



Erich W. Kopschke



O. Vincent Haleck



Kevin S. Hamilton



Larry S. Kacher



Larry R. Lawrence



Hugo Montoya



Marcus B. Nash



S. Gifford Nielsen



Brent H. Nielson



Allan F. Packler



Kevin W. Pearson



Anthony D. Perkins



Paul B. Pieper



Rafael E. Pino



Bruce D. Porter



Dale G. Rehlund



Michael T. Ringwood



Per G. Malm



Hugo E. Martinez



James B. Mattino



Jairo Mazzagardi



Joseph W. Slati



Steven E. Snow



Ven P. Stanfill



Michael John U. Teh



Jose A. Teixeira



Juan A. Uceda



Amilfo Valenzuela



Francisco J. Vinas



W. Christopher Waddell



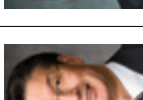
Scott D. Whiting



Chi Hong (Sam) Wong



Kazuhiko Yamashita



Adrian Ochoa



Kent E. Richards



Gregory A. Schwizer



Terence M. Vinson

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET



Gerald Causse
förste rådgivare



Gay E. Stevenson
presiderande biskop



Dean M. Dawes
andre rådgivare



Joseph W. Wilson

SÖNDAGSSKOLAN



John S. Jamner
förste rådgivare



Tad R. Callister
president



Devin C. Durrant
andre rådgivare

UNGA KVINNOR



Carol F. McCorkle
första rådgivare



Bonnie L. O'Carson
president



Nell F. Marriott
andra rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN



Carole M. Stephens
första rådgivare



Linda K. Burton
president



Linda S. Reeves
andra rådgivare

PRIMÄR



Cheryl A. Espin
första rådgivare



Rosemary M. Wixom
president



Mary K. Dufham
andra rådgivare

UNGA MÄN



Douglas D. Holmes
förste rådgivare



Stephen W. Owen
president



M. Joseph Brough
andre rådgivare

GENERALÄMBETSMÄN



Larry Y. Wilson



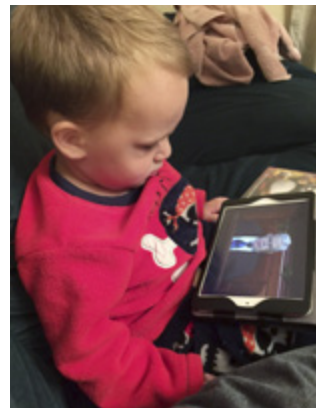
Jorge F. Zeballos



W. Craig Zwick



Claudio D. Zivic



Medurs längst upp från vänster: Medlemmar och missionärer i McMinnville, Oregon, USA; San Martín de Los Andes, Neuquén, Argentina; Johannesburg, Sydafrika; Helsingfors; Natal, Rio Grande do Norte, Brasilien; Ciudad del Carmen, Campeche, Mexiko; Perpignan, Frankrike; Montreal, Quebec, Kanada; London.



Moroni för att vinna kampen mot det onda. Jag känner en mycket trofast ung diakon som förvandlade sig till en nutida överbefälhavare Moroni. Eftersom han försökt följa de råd han fått av sina föräldrar och ledare i kyrkan har hans tro och beslutsamheten prövats varje dag, redan i ungdomen. Han berättar att han en dag överraskades av en mycket besvärlig och obekväms situation – hans vänner tittade på porrbilder på sina mobiler. I det ögonblicket måste den här unge mannen bestämma sig för vad som var viktigast, hans popularitet eller hans rättfärdighet. Under de få sekunder som följde fylldes han med mod och berättade för sina vänner att det de gjorde inte var rätt. Han sa dessutom till dem att de borde sluta med det, annars skulle de bli beroende. De flesta av hans klasskamrater förlöjligade hans råd. De sa att det var en del av livet och att det inte var något fel. Men det fanns en ibland dem som lyssnade till den unge mannen och bestämde sig för att sluta med det han höll på med.

Denne diakons exempel hade positiv inverkan på åtminstone en av hans klasskamrater. Han och hans vän fick säkert möta hån och förföljelse på grund av det beslutet. Å andra sidan hade de följt Almas förmaning till sitt folk när han sa: "Gå ut från de ogudaktiga och skilj er från dem, och rör inte vid deras orena ting."⁶

Broschyren *Vägledning för de unga*, godkänd av första presidentskapet för kyrkans ungdomar, innehåller följande råd: "Du bär ansvaret för de val du gör Gud tänker på dig och hjälper dig att göra bra val, även om din familj och vänner använder sin valfrihet på fel sätt. Ha det moraliska modet att ståndaktigt lyda Guds vilja, även om du måste stå ensam. När du gör det blir du ett föredöme som andra kan följa."⁷



Det godas krig mot det onda fortsätter genom hela vårt liv eftersom motståndarens avsikt är att göra alla människor lika olyckliga som han är. Satan och hans änglar försöker fördunkla våra tankar och utöva kontroll genom att fresta oss att synda. Om de kan, förstör de allt som är gott. Men det är viktigt att förstå att de har makt över oss bara om vi tillåter det.

Skrifterna innehåller också exempel på sådana som gav efter för motståndaren och därför blev förvirrade och till och med fördärvade såsom Nehor, Korihor och Sherem. Vi måste vara på vakt mot denna fara. Vi kan inte tillåta oss själva att förvirras av populära budskap som enkelt accepteras av världen men som motsäger läran och de sanna principerna i Jesu Kristi evangelium. Många av deras världsliga budskap är inget annat än samhällets försök att rättfärdiga synden. Vi måste komma ihåg att i slutändan ska vi alla stå inför Kristus "för att dömas för [våra] gärningar, vare sig de är goda eller de

är onda"⁸ När vi möter dessa världsliga budskap krävs det stort mod och gedigen kunskap om vår himmelske Faders plan för att välja det rätta.

Vi kan alla få styrka att välja det rätta om vi söker Herren och sätter all vår tillit och tro till honom. Men som skrifterna lär måste vi ha "ett uppriktigt hjärta och ett ärligt uppsåt". Då uppenbarar Herren i sin oändliga barmhärtighet "sanningen för [oss] genom den Helige Andens kraft. Och genom den Helige Andens kraft kan [vi] få veta sanningen om allting."⁹

Den kunskapen som vi får genom den Helige Anden är inget annat än vårt vittnesbörd som främjar vår tro och beslutsamhet att följa det återställda evangeliets lära i dessa sista dagar oavsett vilka populära budskap vi får från världen. Vårt vittnesbörd blir till en sköld som skyddar oss från motståndarens brinnande pilar i hans försök att angripa oss.¹⁰ Det leder oss tryggt genom det mörker och den förvirring som råder i världen i dag.¹¹



Jag lärde mig den principen när jag var en ung missionär. Min kamrat och jag tjänade i en mycket liten och avlägsen gren av kyrkan. Vi försökte tala med alla som bodde i staden. Vi blev varmt mottagna men de tyckte om att debattera om skrifterna och ville ha konkreta bevis på att det vi lärde var sant.

Jag minns att varje gång min kamrat och jag försökte bevisa någonting för människorna så lämnade Guds ande oss och vi kände oss helt vilsna och villrådig. Vi kände att våra vittnesbörd behövde bli ännu mer i harmoni med evangeliets sanningar som vi undervisade om. Från den tiden minns jag att när vi bar vårt vittnesbörd av hela

vårt hjärta, fylldes rummet av en stilla och bekräftande kraft som kom från den Helige Anden, och det fanns inget utrymme för förvirring eller diskussioner. Jag insåg att inga onda makter fanns som förmår förvirra, bedra eller underminera kraften i ett uppriktigt vittnesbörd från en sann lärjunge till Jesus Kristus.

Som Frälsaren själv lärde vill motståndaren sålla oss som vet så att vi förlorar förmågan att utöva gott inflytande på världen.¹²

Mina kära bröder: På grund av den våg av förvirring och tvivel som sprids genom världen i dag måste vi hålla ännu hårdare i vårt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium. Då ökar vår förmåga att försvara sanningen och rättvisan avsevärt. Vi vinner då kampen mot ondskan, och i stället för att falla på livets slagfält samlar vi andra kring Mästarens normer.

Jag inbjuder alla att finna trygghet i lärdomarna i skrifterna. Överbefälhavare Moroni förband sin tro på Gud och sitt vittnesbörd om sanningen med kunskapen och visdomen som finns i skrifterna. På det sättet litade han på att han skulle få ta emot Herrens välsignelser och uppnå många segrar, vilket också skedde.

Jag inbjuder alla att finna trygghet i våra nuvarande profeters kloka ord. President Thomas S. Monson har sagt: ”Vi som har ordinerats till Guds prästadöme kan göra skillnad. När vi bevarar vår personliga renhet och ärar prästadömet blir vi rättfärdiga föredömen som andra kan följa ... [och vi kan] hjälpa till att lysa upp en allt mörkare värld.”¹³

Jag inbjuder alla att lita på Jesu Kristi försonings förtjänster. Genom hans försoningsoffer kan vi få mod att vinna alla vår tids strider även mitt i våra svårigheter, utmaningar och frestelser.



Larry M. Gibson

nyligen avlöst som förste rådgivare
i Unga mäns generalpresidentskap

Låt oss lita på hans kärlek och makt att frälsa oss. Kristus själv sa:

”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.”¹⁴

”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.”¹⁵

”Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen.”¹⁶

Jag vittnar om dessa sanningar i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Se tillbaka och gå framåt”, *Liahona*, maj 2008, s. 90.
2. 1 Nephi 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Se Alma 48:13.
5. Se Alma 43:23–24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *Vägledning för de unga* (broschyr, 2011), s. 2.
8. Se 3 Nephi 27:14.
9. Moroni 10:4–5.
10. Se Ef. 6:16; L&F 27:17.
11. Se Upp. 12:11.
12. Se Luk. 22:31–32.
13. Thomas S. Monson, ”Hemåt med säker ledning”, *Liahona*, nov. 2014, s. 68.
14. Joh. 14:6.
15. Joh. 8:12.
16. Joh. 16:33.

Faderskap – Vår eviga bestämmelse

Må vi alla få del av fullheten av Faderns välsignelser i detta liv och uppfyllandet av hans verk och hans härlighet genom att bli fäder för våra familjer i evigheten.

Min far lärde mig något viktigt när jag var ung. Han kände att jag började bli alltför förtjust i timliga saker. När jag hade pengar gjorde jag av med dem genast – nästan alltid på mig själv.

En eftermiddag tog han med mig för att köpa nya skor. På andra våningen i varuhuset bad han mig titta ut genom fönstret tillsammans med honom.

”Vad ser du?” frågade han.

”Hus, himmel, människor”, blev mitt svar.

”Hur många?”

”Massor!”

Han tog sedan upp det här myntet ur sin ficka. När han gav det till mig, frågade han: ”Vad är det här?”

Jag visste direkt: ”En silverdollar!”

Utifrån sin kunskap om kemi, sa han: ”Om du skulle smälta ner den här silverdollarn och blanda den med rätt ingredienser så skulle du få silverniträt. Om vi täcker det här fönstret med silverniträtlösning, vad ser du då?”

Jag hade ingen aning, så han tog mig till en stor spegel och frågade:

”Vad ser du nu?”

”Jag ser mig själv.”

”Nej”, svarade han. ”Det du ser är silvrets spegling av dig. Om du fokuserar på silvret, ser du bara dig själv, och som en slöja hindrar det dig från att tydligt se den eviga bestämmelse som vår himmelske Fader har berett för just dig.”

”Om du fokuserar på silvret”, sa pappa, ”ser du bara dig själv, och det hindrar dig från att tydligt se den eviga bestämmelse som vår himmelske Fader har berett för just dig.”



”Larry”, fortsatte han, ”sök inte efter det som hör den här världen till, utan sök först Guds rike och att upprätta *hans* rättfärdighet, så ska allt detta tillfalla dig” (se JSÖ Matt. 6:38).

Han sa åt mig att spara myntet och aldrig tappa bort det. Varje gång jag tittade på myntet skulle jag tänka på den eviga bestämmelse som min himmelske Fader har för mig.

Jag älskade min far och hans undervisning. Jag ville bli som han. Han gav mig en inre önskan att bli en bra far, och min stora förhoppning är att jag lever upp till hans exempel.

Vår älskade profet president Thomas S. Monson har ofta sagt att våra beslut avgör vår bestämmelse och har eviga följder (se ”Våra beslut avgör vår bestämmelse” [KUV:s brasafton, 6 nov. 2005], s. 2, lds.org/broadcasts).

Borde vi då inte utveckla en tydlig vision av vår *eviga bestämmelse*, särskilt den vår himmelske Fader vill att vi ska uppnå – evigt faderskap? Låt vår *eviga bestämmelse* styra *alla* våra beslut. Oavsett hur svåra de besluten kan vara, stöder vår Fader oss.

Jag lärde mig om kraften i en sådan vision när jag gick med mina 12 och 13 år gamla söner i en 8/20-tävling. En 8/20-tävling innebär att man går 8 mil på mindre än 20 timmar. Vi började klockan nio på kvällen och gick hela den natten och större delen av nästa dag. Det var plågsamma 19 timmar, men vi klarade det.

När vi kom hem bokstavligen kröp vi in i vårt hem där en underbar fru och mamma hade förberett en härlig middag som vi inte ens rörde. Min yngre son kollapsade, totalt utmattad,

på soffan medan min äldre son kröp ner för trappan till sitt sovrum.

Efter en stunds smärtsam vila för egen del gick jag till min yngre son för att kolla om han fortfarande levde.

”Hur är det?” frågade jag.

”Pappa, det var det svåraste jag någonsin gjort, och jag vill aldrig göra om det.”

Jag tänkte inte tala om för honom att jag heller aldrig tänkte göra om det. Istället berättade jag hur stolt jag var över att han hade klarat av något så svårt. Jag visste att det skulle förbereda honom för andra svåra saker som han skulle möta i framtiden. Med tanke på det sa jag: ”Min son, jag ska lova dig en sak. När du åker på mission, kommer du aldrig att behöva gå 8 mil på en och samma dag.”

”Bra, pappa! Då ska jag åka.”

De enkla orden fyllde min själ med tacksamhet och glädje.

Sedan gick jag ner till min äldste son. Jag låg bredvid honom och rörde sedan vid honom. ”Hur är det, pojken?”

”Pappa, det var det svåraste jag någonsin gjort i mitt liv, och jag kommer aldrig någonsin att göra det igen.” Han blundade, och sedan tittade han upp och sa: ”Om inte min son vill det.”

Tårarna kom när jag talade om hur tacksam jag var för honom. Jag sa att jag visste att han skulle bli en mycket bättre far än jag. Mitt hjärta var fullt eftersom han så ung redan hade insett att en av hans heligaste prästadömsplikter var att bli far. Han kände ingen rädsla för den rollen och titeln – samma titel som Gud själv vill att vi använder när vi talar med honom. Jag visste att jag hade ansvaret att vårda det spirande faderskap som brann inom min son.

Dessa ord från Frälsaren fick en mycket djupare innebörd för mig som far:



”Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra. Ty vad Fadern gör, det gör Sonen” (Joh. 5:19).

”Jag [gör inte] något av mig själv utan ... vad Fadern har lärt mig” (Joh. 8:28).

Jag älskar att vara make och far – gift med en utvald dotter till himmelska föräldrar. Jag älskar henne. Det är något av det som ger mig mest i livet. Min förhoppning den kvällen var att mina fem söner och deras syster alltid skulle se hos mig den glädje som kommer av evigt äktenskap, faderskapet och familjen.

Fäder, jag är säker på att ni har hört uttrycket: ”Predika alltid evangeliet, och när det behövs använd ord” (tillskrivet Franciskus av Assisi). Varje dag undervisar ni era barn om vad det innebär att vara en far. Ni lägger grunden för nästa generation. Era söner lär sig att vara makar och fäder genom att observera hur ni uppfyller dessa roller. Till exempel:

Vet de hur mycket du älskar och vårdar dig om deras mor och hur mycket du älskar att vara deras far?

De lär sig hur de ska behandla sin framtida hustru och sina barn när de ser dig behandla *var och en av dem* så som vår himmelske Fader vill.

Genom ditt exempel kan de lära sig respektera, ära och beskydda kvinnlighet.

I hemmet, kan de lära sig att presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet. De kan lära sig att förse sin familj med livets nödvändigheter och beskydd – timligt och andligt (se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129).

Bröder, av all min själs kraft ber jag er begrunda följande fråga: Ser dina söner dig sträva efter att göra det vår himmelske Fader vill att *de* ska göra?



Jag hoppas att svaret är ja. Om svaret är nej, är inte för sent att ändra sig, men ni måste börja i dag. Och jag vittnar om att vår himmelske Fader ska hjälpa er.

Och ni unga män, som jag älskar innerligt, ni vet att ni förbereder er för att ta emot melkisedekska prästadömet, ta emot heliga förrättningar i templet, fullgöra er *plikt* och *skyldighet* att verka som heltidsmissionärer och sedan, utan att vänta alltför länge, gifta er i templet med en Guds dotter och bilda familj. Ni ska sedan leda er familj i andliga ting enligt den Helige Andens vägledning (se L&F 20:44; 46:2; 107:12).

Jag har frågat många unga män runt om i världen: ”Varför är du här?”

Hittills har ingen svarat: ”För att lära mig bli far, så att jag kan vara beredd och kvalificerad att ta emot allt som vår himmelske Fader har.”

Låt oss se på *era* plikter inom aronska prästadömet som beskrivs i kapitel 20 i Läran och förbunden. Var lyhörd för vad *du* känner när jag tillämpar de här plikterna på ditt tjänande inom familjen.

”Inbjud alla [i din familj] att komma till Kristus” (v. 59).

”Alltid vaka över [dem] och ... vara med och styrka dem” (v. 53).

”Predika, undervisa, förklara, förmana och döpa” medlemmar i din familj (v. 46).

”Förmana dem att be högt och i det fördolda samt att sköta alla familjeplikter” (v. 47).

”Se till att det inte finns någon ondskas i [din familj], inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögn, förtal eller skvaller” (v. 54).

”Se till att [din familj] ofta kommer tillsammans” (v. 55).

Biträda din far i hans plikter som patriark. Stödja din mor med prästadömet kraft när det inte finns en far närvarande (se v. 52, 56).

När ni blir ombedda: ”Ordinera andra präster, lärare och diakoner” i er familj (v. 48).

Låter inte det här som *en fars arbete och roll*?

När ni utför era plikter inom aronska prästadömet förbereder ni, unga män, er för *faderskap*. *Plikt mot Gud*-programmet kan hjälpa er att lära er om och göra upp konkreta planer för att fullgöra era plikter.



President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Det kan vara till vägledning och hjälp när ni söker vår himmelske Faders vilja och sätter upp mål för att göra den.

Vår Fader i himlen har sänt er hit just i denna tid för ett särskilt verk, i en evig avsikt. Han vill att ni ska se klart och förstå vad den avsikten är. Han är er Fader, och ni kan alltid vända er till honom för att få vägledning.

Jag vet att vår himmelske Fader bryr sig om var och en av oss personligen och har en personlig plan för hur vi ska nå vår eviga bestämmelse. Han sände sin enfödde Son, Jesus Kristus, för att hjälpa oss övervinna våra ofullkomligheter genom försoningen. Han har välsignat oss med den Helige Anden som vittne, följeslagare och vägvisare *till vårt eviga mål* om vi bara förlitar oss på honom. Må vi alla få del av fullheten av Faderns välsignelser i detta liv och uppfyllandet av *hans verk* och *hans härlighet* genom att bli fäder till våra familjer för evigt (se Mose 1:39). I Jesu Kristi namn, amen. ■

Om att vara äkta

Det är min bön att vi ska motstå frestelsen att dra uppmärksamheten till oss själva och i stället sträva efter en långt större ära: att bli ödmjuka, äkta lärjungar till Jesus Kristus.

slutet av 1700-talet tillkännagav Katarina den stora i Ryssland att hon skulle besöka södra delen av sitt rike tillsammans med flera utländska ambassadörer. Guvernören i området, Grigorij Potemkin, ville förtvivlat gärna imponera på besökarna. Så han gick till ytterligheter för att visa upp områdets välstånd.

Under en del av resan ner för floden Dnjepr påpekade Katarina stolt för ambassadörerna hur blomstrande byarna var längs stranden, fyllda med

flitiga och glada människor. Det var bara ett problem: Allt var på låtsas. Det sägs att Potemkin hade ställt upp kulisser som föreställde verkstäder och hem. Han hade också placerat ut bönder som såg ut att arbeta, för att ge intryck av en blomstrande ekonomi. När sällskapet försvann runt kurvan i floden, packade Potemkins män ihop den falska byn och fraktade den neråt floden för att förbereda för Katarinas nästa passage.

Även om moderna historiker har ifrågasatt sanningshalten i den här berättelsen, finns begreppet "potemkinkulisser" kvar i världens vokabulär. I dag syftar det på att man försöker få andra att tro att man är bättre än man egentligen är.

Har vi hjärtat på rätta stället?

Det är naturligt för människan att vilja visa sig från sin bästa sida. Det är därför många av oss arbetar hårt med utsidan av våra hem och därför våra unga bröder i aronska prästadömet ser till att varje hårstrå är på plats, ifall de skulle stöta på den där speciella personen. Det är inget fel att ha blankputsade skor, lukta gott eller ens gömma smutsig disk innan hemlärarna kommer. Men när det tas till ytterlighet,





kan den här önskan att imponera gå från bra till bedräglig.

Herrens profeter har alltid höjt en varnande röst mot dem som ”nalkas [Herren] med sin mun och ärar [honom] med sina läppar men låter sitt hjärta vara långt ifrån [honom]”.¹

Frälsaren var förstående och barmhärtig mot syndare vars hjärtan var ödmjuka och uppriktiga. Men han reste sig i rättfärdig vrede mot hycklare som de skriftlärda, fariséerna och sadducéerna – de som försökte se rättfärdiga ut för att vinna världens beröm, inflytande och välstånd, samtidigt som de förtryckte dem de borde hjälpa. Frälsaren liknade dem vid ”vitkalkade gravar. Utanpå ser de vackra ut, men inuti är de fulla av de dödas ben och allt slags orenhet.”²

I vår tid har Herren på liknande sätt fördömt prästadömsbärare som försöker ”skylå [sina] synder eller att tillfredsställa [sitt] högmod [eller sin] fåfängliga ärelystnad”. När de gör detta, sa han, ”drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer, och när den dragit sig tillbaka, är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet”.³

Varför händer sådant? Varför försöker vi ibland se aktiva, framgångsrika och hängivna ut utåt när vi på insidan

– som Johannes Uppenbararen sa om efesierna – har övergett [vår] första kärlek?”⁴

I vissa fall kanske vi helt enkelt har tappat vår fokus på kärnan i evangeliet, blandat ihop skenet av gudaktighet med dess kraft.⁵ Detta är särskilt farligt när vi inriktar våra yttre uttryck för lärjungeskap på att imponera på andra för personlig vinning eller inflytande. Det är då vi riskerar att bli som fariséerna och det är hög tid att rannsaka hjärtat och omedelbart rätta till kursen.

Potemkinprogram

Frestelsen att visa sig bättre än man är visar sig inte bara i våra personliga liv, utan också i våra uppdrag i kyrkan.

Jag känner till exempel till en stav där ledarna hade satt upp en del ambitiösa mål för året. Trots att alla målen såg betydelsefulla ut, fokuserade de antingen på vidlyftiga och imponerande uttalanden eller på siffror och procentsatser.

När målen hade tagits upp och fastställts, började något oroa stavsprezidenten. Han tänkte på medlemmarna i sin stav – som den unga modern med små barn som nyligen blivit änka. Han tänkte på medlemmarna som kämpade med tvivel eller ensamhet eller

med allvarliga hälsoproblem, utan sjukförsäkring. Han tänkte på medlemmarna som brottades med spruckna äktenskap, missbruk, arbetslöshet och psykiska sjukdomar. Och ju mer han tänkte på dem, desto mer ställde han sig själv en ödmjuk fråga: kommer våra nya mål att hjälpa de medlemmarna?

Han började undra hur deras stavs-mål skulle ha sett ut om de först hade frågat sig: ”Vad är vår uppgift?”

Så den här stavsprezidenten gick tillbaka till sina rådslag och tillsammans ändrade de sitt fokus. De bestämde sig för att de inte skulle låta ”de hungriga och de behövande och de nakna och de sjuka och de lidande gå förbi [dem] utan att [de lade] märke till dem”.⁶

De satte upp nya mål, med vetenskapen om att de *nya* målen inte alltid skulle kunna mätas, åtminstone inte av människor – för hur mäter man en persons vittnesbörd, kärlek till Gud eller medkänsla med andra?

Men de visste också att ”mycket av det du kan räkna, räknas inte. Och mycket av det som räknas kan du inte räkna.”⁷

Jag undrar om våra mål som organisationer och privatpersoner ibland motsvarar en nutida potemkinkuliss. Ser de imponerande ut på avstånd,



Natal, Rio Grande do Norte, Brasilien

men uppfyller inte de verkliga behoven hos våra älskade medmänniskor?

Mina kära vänner och bröder i prästadömet, om Jesus Kristus satte sig ner med oss och bad oss redovisa vårt förvaltarskap, tror jag inte att han skulle fokusera så mycket på program och statistik. Frälsaren skulle fråga oss om tillståndet i vårt hjärta. Han skulle fråga oss hur vi älskar och tjänar dem vi ansvarar för, hur vi visar vår kärlek till vår hustru och familj, och hur vi lättar deras dagliga börda. Och Frälsaren skulle fråga oss hur du och jag närmar oss honom och vår himmelske Fader.

Varför är vi här?

Vi kan behöva rannsaka våra hjärtan. Till exempel kan vi fråga oss varför vi tjänar i Jesu Kristi kyrka.

Vi till och med fråga oss var för vi är här på det här mötet i dag.

Jag antar att om jag skulle besvara den frågan på en ytlig nivå, skulle jag kunna säga att jag är här därför att president Monson har bett mig tala.

Så jag hade egentligen inget val.

Dessutom förväntade sig min hustru, som jag älskar djupt, att jag skulle gå. Och hur kan jag säga nej till henne?

Men vi vet alla att det finns bättre

skäl att delta i våra möten och leva som hängivna lärjungar till Jesus Kristus.

Jag är här därför att jag av hela mitt hjärta vill följa min Mästare Jesus Kristus. Jag längtar efter att göra allt han begär av mig i detta stora verk. Jag hungrar efter att bli uppbyggd av den Helige Anden och få höra Guds röst när han talar genom sina ordinarie tjänare. Jag är här för att bli en bättre människa, för att bli upplyft av exemplen som mina bröder och systrar i Kristus visar och för att lära att bättre tjäna de behövande.

Kort sagt är jag här för att jag älskar min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

Jag är säker på att det är därför ni är här också. Det är därför vi är villiga att uppoffra för att följa Frälsaren, det är inte bara tomma ord. Det är därför vi med heder bär hans heliga prästadöme.

Från gnista till brasa

Oavsett om ditt vittnesbörd är blomstrande och friskt eller din närvaro i kyrkan liknar en potetkinkuliss, är den goda nyheten att du kan bygga vidare på den styrka du har. Här i Jesu Kristi kyrka har du utrymme att mogna andligen och närma dig Frälsaren

genom att *tillämpa* evangeliets principer *dag för dag*.

Med tålamod och uthållighet kan även lärjungens minsta handling eller den minsta gnistan av tro bli till ett heligt livs flammande brasa. Faktum är att det är så de flesta brasor börjar – med en liten gnista.

Så om du känner dig liten och svag, kom helt enkelt till Kristus, som gör så att det svaga blir starkt.⁸ Den svagaste ibland oss kan genom Guds nåd bli andligt stark, eftersom "Gud inte gör skillnad på människor".⁹ Han är "den trofaste Guden som håller fast vid sitt förbund och sin nåd ... när man älskar honom och håller hans bud".¹⁰

Det är min övertygelse att om Gud kan nå ut till och bistå en fattig tysk flykting från en anspråkslös familj i ett krigsdrabbat land på andra sidan jordklotet, långt från kyrkans huvudkontor, så kan han nå ut till er.

Mina kära bröder i Kristus, skapelsets Gud, som blåste liv i universum, har förvisso kraften att blåsa liv i er. Förvisso kan han göra er till den oförfalskade, andliga ljusets och sanningens varelse som ni vill vara.

Guds löften är säkra och trygga. Vi kan få förlåtelse för våra synder och

renas från all orättfärdighet.¹¹ Och om vi fortsätter att ta emot och följa sanna principer, personligen och i våra familjer, kommer vi till sist till en punkt där vi "aldrig mer hungra eller törsta. ... Ty Lammet som står mitt för tronen skall vara [vår] herde och leda [oss] till livets vattenkällor, och Gud skall torka bort alla tårar från [våra] ögon."¹²

Kyrkan är en plats att bli botad, inte att gömma sig på

Men så kan det inte bli om vi gömmer oss bakom personliga, dogmatiska eller organisatoriska fasader. Ett sådant ytligt lärjungeskap hindrar oss inte bara från att se oss själva sådana som vi verkligen är, det hindrar oss också från att verkligen förändras genom Frälsarens försonings under.

Kyrkan är inte en utställningslokal – en plats där vi ställer ut oss själva så att andra kan beundra vår andlighet, vår förmåga eller vårt välstånd. Den är mer som en verkstad, dit fordon i behov av

reparation kan komma för underhåll och rehabilitering.

Och är vi inte alla i behov av reparation, underhåll och rehabilitering?

Vi kommer inte till kyrkan för att gömma våra problem utan för att rätta till dem.

Och som prästadömsbärare har vi ytterligare ett ansvar – att vara "herdar för Guds hjord, inte av tvång utan av fri vilja, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. Inte heller som herrar över dem som kommit på vår lott, utan som föredömen för hjorden."¹³

Kom ihåg, bröder, "Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd."¹⁴

Den största, den kunnigaste och mest fulländade människa som någonsin vandrat här på jorden också var den mest ödmjuka. Han utförde en del av sitt mest imponerande tjänande i enskildhet, med bara några få iakttagare, och han bad dem att inte "tala om för någon vad som hade hänt".¹⁵ När

någon kallade honom "god", avledde han snabbt komplimangen och påpekade att "ingen är god utom en, och det är Gud".¹⁶ Världens beröm betydde tydligen inget för honom. Hans enda avsikt var att tjäna sin Fader och "alltid göra det som behagar honom".¹⁷ Vi gör klokt i att följa vår Mästares exempel.

Må vi älska som han älskade

Bröder, detta är vår höga och heliga kallelse: att representera Jesus Kristus, att älska som han älskade, att tjäna som han tjänade, att "lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna"¹⁸, att "se till de fattiga och behövande"¹⁹, och ta hand om änkor och föräldralösa.²⁰

Det är min bön, bröder, att när vi tjänar i våra familjer, kворum, församlingar, stavar, samhällen och nationer, vi då motstår frestelsen att dra uppmärksamheten till oss själva och i stället strävar efter en långt större ära: att bli ödmjuka, äkta lärjungar till vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. När vi gör det vandrar vi längs den stig som leder till vårt bästa, sannaste och ädlaste jag. Detta vittnar jag om i vår Mästares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes. 29:13.
2. Matt. 23:27.
3. L&F 121:37.
4. Upp. 2:4.
5. Se Joseph Smith – Historien 1:19; se också L&F 84:20.
6. Mormon 8:39.
7. Tillskrivet Albert Einstein.
8. Se Ether 12:27.
9. Apg. 10:34.
10. 5 Mos. 7:9.
11. Se 1 Joh. 1:9.
12. Upp. 7:16–17.
13. 1 Petr. 5:2–3.
14. Jak. 4:6.
15. Se Luk. 8:56.
16. Se Mark. 10:17–18.
17. Se Joh. 8:29.
18. L&F 81:5.
19. L&F 38:35.
20. Se L&F 83:6.





President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Prästadömet och personlig bön

Gud kan ge oss kraft i prästadömet att hantera alla situationer vi hamnar i. Det krävs helt enkelt att vi ber i ödmjukhet.

Jag är tacksam för uppdraget att tala till bärare av Guds prästadöme över hela jorden. Det tynger på mina axlar eftersom jag vet något om det ansvar som Herren har lagt på er. När du tog emot prästadömet, tog du emot rätten att tala och handla i Guds namn.

Den rätten blir verklighet först när du tar emot inspiration från Gud. Bara då kan du tala i hans namn. Och bara då kan du handla i hans namn. Du kanske har gjort misstaget att tänka: "Det är inte så svårt. Jag får nog inspiration om jag skulle ombes tala eller behöver ge en prästadörets välsignelse." Eller en ung diakon eller lärare kan trösta sig med tanken: "När jag blir äldre eller blir kallad som missionär, då vet jag vad Gud skulle säga och vad Gud skulle göra."

Men tänk på dagen när du måste veta vad Gud vill säga och vad han vill göra. Den har redan kommit för oss alla – var vi än är i vårt prästadömskall. Jag växte upp på missionsfältet i östra Förenta staterna under andra världskriget. Kyrkans medlemmar bodde långt från varandra och bensinen var hårt ransonerad. Jag var den ende

diakonen i grenen. Medlemmarna gav sina fasteofferkuvert till grens-presidenten när de kom till faste- och vittnesbörds-mötet i vårt hem.

När jag var 13 flyttade vi till Utah, till en stor församling. Jag minns mitt första uppdrag att gå runt till hemmen och samla in fasteoffer. Jag tittade på namnet på ett av kuverten jag fick och märkte att efternamnet var detsamma som ett av de tre vittnena till Mormons bok. Så jag knackade på dörren med

tillförsikt. En man öppnade dörren, såg bistert på mig och röt åt mig att gå min väg. Jag gick iväg med nedböjt huvud.

Det var nästan 70 år sedan, men jag minns fortfarande känslan jag hade den dagen vid ytterdörren, att det var något jag borde ha sagt eller gjort. Om jag bara hade bitt i tro när jag gick ut den dagen, hade jag kanske blivit inspirerad till att stå kvar lite längre, le och säga ungefär: "Trevligt att träffa dig. Tack för det du och din släkt har gett tidigare. Jag ser fram emot att få träffa dig nästa månad."

Hade jag sagt och gjort det, kanske han hade blivit ännu mer irriterad, kanske till och med förolämpad. Men jag vet i dag vad jag kunde ha känt. I stället för att känna mig ledsen eller misslyckad när jag gick, kunde jag ha känt ett mildt beröm i sinne och hjärta: "Bra gjort."

Vi måste alla tala och handla i Guds namn i stunder när vårt eget omdöme inte räcker till utan inspiration. De ögonblicken kan komma när det inte finns tid till förberedelser. Det har hänt mig ofta. Det hände för många år sedan när en far sa till mig och min





medföljare att läkarna sagt åt honom att hans svårt skadade treåriga dotter skulle dö inom några minuter. När jag lade händerna på en fläck på hennes huvud som inte var täckt av bandage behövde jag veta, som Guds tjänare, vad han skulle ha gjort och sagt.

Orden kom till mitt sinne och mina läppar: att hon skulle leva. Läkaren som stod närmast mig fnyste av avsmak och bad mig gå undan. Jag gick ut från det sjukrummet med en känsla av frid och kärlek. Den lilla flickan överlevde och kom gående i mittgången under ett sakramentsmöte min sista dag i den staden. Jag minns fortfarande den glädje och tillfredsställelse jag kände efter det jag sagt och gjort i Herrens tjänst för den lilla flickan och hennes familj.

Skillnaden på mina känslor på sjukhuset och den ledsnad jag kände när jag gick från den där dörren som diakon kom från det jag lärt om sambandet mellan bön och prästadömet kraft. Som diakon hade jag ännu inte förstått att kraften att tala och handla i Guds namn kräver uppenbarelse och att vi, för att få den när vi behöver den, behöver be och arbeta med tro för att få den Helige Andens sällskap.

Kvällen innan jag gick till den där dörren för att hämta fasteoffer, hade

jag bitt aftonbön vid sängdags. Men i veckor och månader före det där telefonsamtalet från sjukhuset, hade jag bitt regelbundet och gjort det som enligt president Joseph F. Smith skulle låta Gud ge oss den inspiration som behövs för att ha kraft i prästadömet. Han sa det enkelt:

”Vi behöver inte ropa till honom med många ord. Vi behöver inte trötta honom med långa böner. Vad vi behöver och det vi borde göra som sista dagars heliga för vårt eget bästa är att ofta komma till honom, för att vittna för honom om att vi minns honom och att vi är villiga att ta på oss hans namn, hålla hans bud, åstadkomma rättfärdighet samt att vi önskar att hans Ande hjälper oss.”¹

Sedan berättade president Smith vad vi borde be om som hans tjänare, som lovat att tala och handla för Gud. Han sa: ”Vad ber ni om? Ni ber att Gud må erkänna er, att han må höra era böner och att han må välsigna er med sin Ande.”²

Det handlar inte så mycket om vilka ord vi använder, utan tålmodet vi visar. Det är att komma till vår himmelske Fader med önskan att erkännas av honom personligen. Han är Gud över allt, allas Fader, och han är villig att ägna odelad

uppmärksamhet åt ett av sina barn. Det var kanske därför Frälsaren använde orden ”Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn.”³

Det är lättare att känna den rätta vördnaden när man knäböjer eller böjer huvudet, men det är möjligt att känna att man närmar sig sin himmelske Fader i mindre formell och kanske tyst bön, som ni ofta behöver göra i ert tjänande i prästadömet. Det är ljud och människor omkring dig större delen av dagen. Gud hör våra tysta böner, men vi kan behöva lära oss att stänga av distraktioner, för ögonblicket när vi behöver kontakt med Gud kanske inte kommer när det är tyst.

President Smith sa att man kan behöva be att Gud ska erkänna ditt kall att tjäna honom. Han vet redan allt om ditt kall. Han kallade dig, och när du ber till honom om din kallelse, uppenbarar han mer som du får veta.⁴

Jag ska ge ett exempel på vad en hemlärare kan göra när han ber. Du vet kanske redan att du ska

”besöka varje medlems hem och förmana dem att be högt och i det fördolda samt att sköta alla familjeplikter ...

alltid vaka över kyrkan och vara med och styrka dem,

och se till att det inte finns någon ondska i kyrkan, inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögnery, förtal eller skvaller,

samt se till att kyrkan ofta kommer tillsammans och även se till att alla medlemmarna gör sin plikt.”⁵

Till och med för den erfarne hemlärare och hans juniorkamrat är ju det här omöjligt utan den Helige Andens hjälp. Tänk på de familjer eller personer som du har kallats att tjäna. Mänskligt omdöme och goda avsikter räcker inte.

Så du ber om att förstå deras hjärtan, att veta vad som saknas i människors liv och hjärtan som du inte känner så väl och som inte är angelägna om att du ska lära känna dem. Du behöver veta vad Gud vill att du ska göra för att hjälpa dem och göra allt det så gott du kan, och känna Guds kärlek till dem.

Det är för att du har så viktiga och svåra prästadsuppdrag som president Smith föreslår att du när du ber alltid ska vädja till Gud att han ska välsigna dig med sin ande. Du behöver den Helige Anden, inte en gång utan så mycket som Gud vill ge dig som ständigt följeslagare. Därför måste vi alltid be att Gud ska leda oss i vårt tjänande av hans barn.

Eftersom du inte kan uppnå din potential inom prästadömet utan att Anden är med dig, är du personlig måltavla för all glädjes fiende. Om han kan fresta dig att synda, kan han minska din förmåga att ledas av Anden och så minska din kraft i prästadömet. Det är därför som president Smith sa att du alltid ska be att Gud ska varna och beskydda dig från ondska.⁶

Han varnar oss på många sätt. Varningar är en del av frälsningen. Profeter, apostlar, stavsprenter, biskopar och missionärer höjer alla en varnande röst om att undfly olyckan genom tro på Jesus Kristus, omvändelse och att ingå och hålla heliga förbund.

Som prästadsombärare ska du vara en del av Herrens varnande röst. Men

du måste själv följa varningen. Du överlever inte andligen utan skydd av den Helige Andens sällskap i ditt dagliga liv.

Du måste be om det och arbeta för att få det. Bara med den ledningen kan du hitta fram längs den trånga och smala stigen genom onskans dimmor. Den Helige Anden blir din vägvisare när han uppenbarar sanningen, när du studerar profeternas ord.

Att få den ledningen kräver mer än ett lyssna och läsa halvhjärtat. Du behöver be och arbeta med tro för att lägga sanningens ord i ditt hjärta. Du måste be att Gud ska välsigna dig med sin ande, att han ska leda dig in i all sanning och visa dig den rätta vägen. Det är så han ska varna och leda dig



på den rätta vägen i livet och i ditt tjänande i prästadömet.

Generalkonferensen är ett viktigt tillfälle att låta Herren öka din styrka att tjäna i Guds prästadöme. Du kan förbereda dig, som du gjorde inför den här konferensen, genom bön. Du kan förena din tro med dem som ber under konferensen. De ber om många välsignelser över många folk.

De ber att Anden ska komma över profeten som Guds språkrör. De ber för apostlarna och alla de tjänare som kallats av Gud. Det innefattar er från den nyaste diakonen till den erfarne högprästen och en del både unga och gamla som snart går till andevärlden, där de får höra: ”Bra, du gode och trogne tjänare.”⁷

Den hälsningen kommer att förvåna några. De har kanske aldrig haft något stort ämbete i Guds rike på jorden. En del kan tycka att de inte sett några resultat av sitt arbete eller att vissa möjligheter att tjäna aldrig gavs till dem. Andra kan känna att deras tid för tjänande blev kortare här i livet än de hade hoppats.

Det blir inte de ämbeten vi haft eller den tid vi tjänat som vägs i Herrens vågskål. Det vet vi genom Herrens liknelse om arbetarna i vingården, där betalningen var densamma oavsett hur länge de tjänat eller var. De blir belönade efter hur väl de tjänat.⁸

Jag känner en man, en kär vän, vars jordiska tjänande i vingården avslutades i går kväll klockan elva. Han hade behandlats för cancer i årtal. Under de här åren av behandling och med svår smärta och stora svårigheter, accepterade han en kallelse att hålla möten med och ha ansvar för medlemmar i sin församling vars barn flyttat från hemmet. Några var änkor. Hans kall var att hjälpa dem finna tröst i umgänge och studier av evangeliet.



När han till sist fick den allvarliga prognosen att han bara hade en kort tid kvar att leva, var biskopen bortrest i jobbet. Två dagar senare skickade han ett meddelande till biskopen genom sin högprästens gruppledare. Han sa om sitt uppdrag: ”Jag har hört att biskopen är bortrest, så jag har ansvaret. Jag tänker på ett möte för vår grupp nästa måndag. Två medlemmar kan ta oss på en rundtur i konferenscentret. Vi kan använda en del medlemmar till att köra och några scouter kan dra rullstolar. Beroende på vem som anmäler sig har vi kanske tillräckligt med gamlingar för att klara oss själva, men det vore bra att ha lite backup om det behövs. Det kan också vara en bra familjekväll för dem som hjälper till att ta med sina familjer också. Men låt mig veta, innan jag lägger upp planen. ... Tack.”

Sedan överraskade han biskopen med ett telefonsamtal. Utan att nämna sitt eget tillstånd eller tappra arbete i det uppdrag han hade, frågade han: ”Biskop, finns det något jag kan göra för dig?” Bara den Helige Anden kunde ha låtit honom känna biskopens börda när hans egen börda var så förkrossande. Och bara den Helige Anden kunde ha gjort det möjligt för honom att skapa en plan för att tjäna sina

bröder och systrar lika effektivt som han planerade scoutingen när han var ung.

Med en trons bön kan Gud ge oss kraft i prästadömet att hantera alla situationer vi hamnar i. Det krävs helt enkelt att vi ödmjukt ber att Anden visar oss vad Gud vill att vi ska säga och göra och fortsätta leva värdiga den gåvan.

Jag bär mitt vittnesbörd om att Gud Fadern lever, älskar oss och hör alla våra böner. Jag vittnar om att Jesus är den levande Kristus vars försoning gör det möjligt för oss att bli renade och därigenom värdiga den Helige Andens sällskap. Jag betygar att vi, genom vår tro och hängivenhet, en dag kan få höra orden som ger oss glädje: ”Bra, du gode och trogne tjänare.”⁹ Jag ber att vi ska få den underbara hälsningen från den mästare vi tjänar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1998), s. 23–24.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith*, s. 26.
3. Matt. 6:9; se Luk. 11:2.
4. Se Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, (1982), s. 181–186.
5. L&F 20:51, 53–55.
6. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith*, s. 26.
7. Matt. 25:21.
8. Se Matt. 20:1–16.
9. Matt. 25:21.



President Thomas S. Monson

Prästadömet – en helig gåva

Vi har alla anförtrotts en av de dyrbaraste gåvor som någonsin förlänats mänskligheten.

ett av mina livligaste minnen handlar om när jag var på ett prästadsömmöte som nyligen ordinerad diakon och sjöng under inledningssalmen: "O, kommen I Guds män [som har tagit emot prästadsömet]." ¹ I kväll, till alla som samlats här i konferenscentret och till hela världen, betonar jag andan i den här enastående psalmen och säger till er: *O kommen, I Guds män som har tagit emot prästadsömet.* Låt oss begrunda våra ämbeten, låt oss reflektera över våra ansvar, låt oss fastställa vår plikt och låt oss följa Jesus Kristus, vår Herre. Fastän vi är olika vad gäller ålder, seder och nationalitet, är vi förenade till ett i vårt prästadsömskall.

För oss alla är aronska prästadsömetets återställelse till Oliver Cowdery och Joseph Smith genom Johannes Döparen av allra största betydelse. Likaså är melkisedekska prästadsömetets återställelse till Joseph och Oliver genom Petrus, Jakob och Johannes en dyrbar händelse.

Låt oss ta på fullaste allvar de ämbeten, de ansvar och de plikter som hör till det prästadsöme vi bär.

Det kändes som ett stort ansvar när jag kallades som sekreterare i

diakonernas kvorum. Jag skrev mycket samvetsgrant i de uppteckningar jag förde, för jag ville göra mitt allra bästa i det ämbetet. Jag kände stolthet över mitt arbete. Att göra allt jag kan, efter bästa förmåga, har varit mitt mål i alla ämbeten jag innehaft.

Jag hoppas att varje ung man som ordinerats till aronska prästadsömet får ett andligt medvetande om heligheten i sitt ordinerade ämbete, liksom tillfällen att ära det ämbetet. Jag fick ett sådant tillfälle som diakon när biskopsrådet bad mig ta sakramentet till en hembunden medlem som bodde en och en halv kilometer från vårt kapell. Den där speciella söndagsmorgonen när jag knackade på broder Wrights dörr och hörde hans svaga stämma säga "kom in", steg jag in inte bara i hans enkla stuga utan också i ett rum fyllt av Herrens ande. Jag närmade mig broder Wrights säng och lade försiktigt ett stycke bröd på hans läppar. Så höll jag upp en bägare med vatten för honom att dricka. När jag gick såg jag tårar i hans ögon när han sa: "Gud välsigne dig, min gosse." Och Gud välsignade mig – med uppskattning av sakramentets heliga emblem och av det prästadsöme jag bar.

Ingen diakon, lärare eller präst från vår församling glömmet någonsin våra minnesvärda besök i Clarkston, Utah, till Martin Harris grav, han som var ett av de tre vittnena till Mormons bok. När vi stod runt den höga granitpelare som utmärker hans grav, medan en av kvorumledarna läste för oss de genomträngande orden i "Tre vittnens vittnesbörd" som finns i början av Mormons bok, växte hos oss en kärlek till den heliga uppteckningen och de sanningar som finns däri.

Under de åren var vårt mål att bli som Mosiahs söner. Om dem sas det:

"De hade blivit starka i kunskapen om sanningen, ty de var män med sunt förstånd, och de hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord.

Men detta är inte allt. De hade hängivit sig åt mycket bön och fasta, och därför hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, undervisade de med Guds kraft och myndighet."²

Jag kan inte komma på något värdigare mål för en ung man än att bli beskriven så som Mosiahs tappra och rättfärdiga söner.





När jag närmade mig 18 års ålder och beredde mig för den obligatoriska militärtjänst som krävdes av unga män under andra världskriget, rekommenderades jag för melkisedekska prästadömet, men först behövde jag ringa min stavsresident Paul C. Child för att få en intervju. Han älskade och förstod de heliga skrifterna och det var hans avsikt att alla andra också skulle älska och förstå dem. Jag hade hört från några av mina vänner om hans detaljerade och utforskande intervjuer och önskade minimal kontroll av mina skriftkunskaper. Därför ringde jag honom och föreslog att vi skulle träffas påföljande söndag på en tid som jag visste var bara en timme före hans sakramentsmöte.

Han svarade: "Men broder Monson, då får vi inte nog tid att studera skrifterna." Så föreslog han en tid tre timmar före sitt sakramentsmöte, och han sa åt

mig att ta med mina personligt markerade skrifter.

När jag kom till hans hem den söndagen hälsades jag varmt välkommen, och sedan började intervjun. President Child sa: "Broder Monson, du bär aronska prästadömet. Har du någonsin betjänats av änglar?" Jag svarade att jag inte hade det. När han frågade om jag visste att jag hade rätt till detta, svarade jag igen att jag inte visste det.

Han sa: "Broder Monson, återge ur minnet 13:e kapitlet i Läran och förbunden."

Jag började: "I Messias namn förlänar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till änglars betjäning ..."

"Stopp", sa president Child. Sedan sa han med stilla och mild stämma: "Broder Monson, glöm aldrig att du som bär aronska prästadömet har rätt att betjänas av änglar."

Det var nästan som om en ängel var i det rummet den dagen. Jag har aldrig glömt den intervjun. Jag känner fortfarande anden i det högtidliga tillfället när vi tillsammans läste om aronska och melkisedekska prästadömet's ansvar, plikter och välsignelser – välsignelser som inte bara kommer till oss utan också till våra familjer och till andra som vi får förmånen att tjäna.

Jag ordinerades till äldste, och dagen för min avresa till aktiv tjänst i flottan var en medlem av församlingens biskopsråd tillsammans med min familj på tågstationen för att säga adjö. Strax före avgångstid lade han i min hand en liten bok med titeln *Missionärshandbok*. Jag skrattade och sa att jag inte skulle ut som missionär.

Han svarade: "Ta den i alla fall. Den kan komma väl till pass."

Det gjorde den. Jag behövde ett hårt, fyrkantigt föremål att lägga i



botten på min sjösäck, så att kläderna hölls på plats och blev mindre skrynkliga. *Missionärshandboken* var precis vad jag behövde, och den tjänade väl i min sjösäck i 12 veckor.

Kvällen före vår julpermission tänkte vi på hemmet. Barackerna var tysta, men så bröts tystnaden av min kamrat i kojen bredvid – en mormonpojke, Leland Merrill – som började stöna av smärta. Jag frågade varför, och han sa att han mådde riktigt dåligt. Han ville inte gå till basens sjukstuga, för han visste att det skulle hindra honom från att åka hem nästa dag.

Han verkade bli sämre för varje timme. Han visste att jag var äldste och bad mig till sist att ge honom en prästadömet välsignelse.

Jag hade aldrig förr gett en prästadömsvälsignelse, hade aldrig tagit emot en välsignelse och hade aldrig sett en välsignelse ges. När jag tyst bad om hjälp, kom jag ihåg *Missionärshandboken* längst ner i min sjösäck. Jag tömde snabbt säcken och tog med boken till nattlampan. Där läste jag hur man välsignar sjuka. Med många nyfikna matrosar som tittade på, gav jag välsignelsen. Innan jag hunnit lägga

tillbaks allt i säcken, sov Leland Merrill som ett barn. Han vaknade nästa morgon och mådde bra. Den tacksamhet vi båda kände för prästadömet kraft var oerhörd.

Åren har gett fler tillfällen att ge välsignelser till dem som behöver dem än jag kan räkna. Varje tillfälle har gjort mig djupt tacksam över att Gud har anförtrott mig den heliga gåvan. Jag vördar prästadömet. Jag har bevittnat dess kraft gång på gång. Jag har sett dess styrka. Jag har förundrats över de underverk det har åstadkommit.

Bröder, vi har alla anförtrotts en av de dyrbaraste gåvor som någonsin förlänats mänskligheten. När vi ärar vårt prästadöme och lever så att vi alltid är värdiga, flödar prästadömet välsignelser genom oss. Jag älskar orden i Läran och förbunden kapitel 121, vers 45, som berättar vad vi måste göra för att vara värdiga: "Låt ... ditt inre vara fyllt av kärlek till alla människor och till trons egna, och prydd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet, och läran om prästadömet skall falla över din själ som himlens dag."

Som bärare av Guds prästadöme är vi engagerade i Herrens Jesu Kristi verk. Vi har svarat på hans kallelse. Vi går hans ärenden. Låt oss lära av honom. Låt oss följa i hans fotspår. Låt oss leva efter hans lära. Genom att göra det förbereder vi oss för varje tjänande han kallar oss att utföra. Det här är hans verk. Det här är hans kyrka. Ja, han är vår anförare, ärans konung och Guds Son. Jag vittnar om att han lever och bär det vittnesbördet i hans heliga namn, ja, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "O kommen, I Guds män", *Psalmer*, nr 201; se också *Hymns*, nr 322.
2. Alma 17:2–3.



President Thomas S. Monson

Templets välsignelser

När vi är i templet kan vi uppleva en dimension av andlighet och en känsla av frid.

Mina älskade bröder och systrar, jag är så tacksam att vara med er denna vackra påskmorgon när våra tankar går till världens Frälsare. Jag ger kärleksfulla hälsningar till er alla och ber att vår himmelske Fader ska inspirera mina ord.

Den här konferensen är det sju år sedan jag inröstades som president för kyrkan. Det har varit arbetsamma år, fyllda med en del utmaningar, men också med oräkneliga välsignelser. Bland de glädjrikaste och heligaste av de här välsignelserna har varit tillfället att inviga och återinviga tempel.

Senast i november hade jag förmånen att inviga det vackra templet i Phoenix, Arizona. Med mig hade jag president Dieter F. Uchtdorf, äldste Dallin H. Oaks, äldste Richard J. Maynes, äldste Lynn G. Robbins och äldste Kent F. Richards. Kvällen före invigningen anordnades ett enastående kulturevenemang där över 4 000 av våra ungdomar från tempeldistriktet uppträdde. Följande dag invigdes templet under tre heliga och inspirerande sessioner.

Tempelbyggandet är en tydlig indikation på kyrkans tillväxt. Vi har just nu 144 tempel i drift över hela världen, med 5 under renovering och ytterligare 13 under byggnad. Dessutom befinner

sig ytterligare 13 tempel som tidigare tillkännagivits i olika stadier av förberedelse. I år väntar vi på att få återinviga två tempel och inviga fem nya tempel som enligt planerna ska bli färdiga.

När vi under de senaste två åren koncentrerade oss på att färdigställa tidigare tillkännagivna tempel, sköt vi upp alla planer för ytterligare tempel.

Men den här morgonen har jag den stora glädjen att tillkänna att tre nya tempel ska byggas på följande platser: Abidjan, Elfenbenskusten; Port-au-Prince, Haiti; och Bangkok, Thailand. Vilka underbara välsignelser som väntar våra trofasta medlemmar i dessa området, ja, var det än finns tempel runtom i världen.

Processen att fastställa behov och finna tomter för ytterligare tempel pågår, för vi önskar att så många medlemmar som möjligt ska få tillfälle att komma till ett tempel utan stora uppoffringar i fråga om tid och resurser. Liksom vi gjort tidigare, ska vi hålla er informerade om beslut som fattas i detta avseende.

När jag tänker på templen går mina tankar till de många välsignelser vi får i dem. När vi inträder genom templets dörrar lämnar vi bakom oss världens



förvirring och tumult. Inne i denna heliga fristad finner vi skönhet och ordning. Där finns vila för själen och en paus från vardagens omsorger.

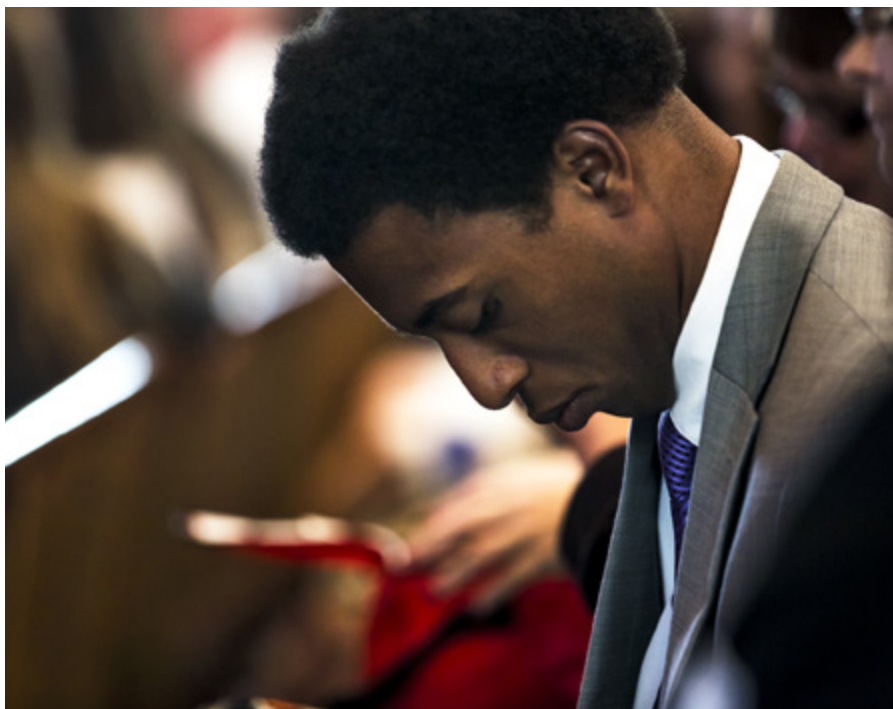
När vi är i templet kan vi uppleva en dimension av andlighet och en känsla av frid som övergår varje annan känsla som kan komma till människans hjärta. Vi upplever då den sanna innebörden i Frälsarens ord när han sa: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. ... Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."¹

Sådan frid kan genomsyra varje hjärta – hjärtan som är bekymrade, hjärtan som är tyngda av sorg, hjärtan som är förvirrade, hjärtan som vädjar om hjälp.

Nyligen fick jag personlig vetskap om en ung man som besökte templet med ett hjärta som vädjade om hjälp. Många månader tidigare hade han kallats att verka i en mission i Sydamerika. Men hans visum drog ut på tiden så länge att han fördes över till en mission i Förenta staterna. Han var besviken över att inte ha fått tjäna där han kallats från början men arbetade ändå hårt i sin nya uppgift, fast besluten att tjäna efter bästa förmåga. Men han blev nedslagen av negativa upplevelser av missionärer som verkade vara mer intresserade av att ha roligt än att sprida evangeliet.

Några korta månader senare drabbades den unge mannen av svåra hälsoproblem som gjorde honom delvis förlamad, så han sändes hem som sjukledig.

Några månader senare hade den unge mannen tillfrisknat helt, och förlamningen hade släppts. Han fick veta att han återigen skulle få tjäna som missionär, en välsignelse han bett om dagligen. Enda besvikelsen var nyheten att han skulle få återvända till samma mission som han lämnat,



där han tyckte att vissa missionärens beteende och attityd var sämre än de borde vara.

Han hade kommit till templet för att söka tröst och bekräftelse på att han skulle få en god upplevelse som missionär. Hans föräldrar hade också bett om att hans tempelbesök skulle ge den hjälp deras son behövde.

När han kom in i det celestialet rummet efter sessionen, satte sig den unge mannen i en fåtölj och började be om ledning från sin himmelske Fader.

En annan som kom in i det celestialet rummet kort efteråt var en ung man som heter Landon. När han kom i rummet drogs hans blick genast till den unge mannen som satt i en fåtölj med slutna ögon, tydligen försänkt i bön. Landon kände en omisskännlig maning att han borde tala med den unge mannen. Men han tvekade att avbryta och beslöt sig för att vänta. Efter flera minuter bad den unge mannen fortfarande. Landon visste att han inte kunde skjuta ifrån sig maningen längre. Han gick fram till den unge mannen och vidrörde lätt hans axel. Den unge mannen öppnade ögonen, förvånad över att ha blivit störd. Landon sa stilla: "Jag kände mig manad att tala med dig, men jag vet inte varför."

När de började samtala, utgöt den unge mannen sitt hjärta för Landon. Han förklarade sina omständigheter och avslutade med sin önskan att få tröst och uppmuntran i fråga om sin mission. Landon, som bara ett år tidigare återvänt från en framgångsrik mission, berättade om sina egna missionsupplevelser, de svårigheter och problem han mött och hur han vänt sig till Herren för att få hjälp, samt de välsignelser han fått. Hans ord var tröstande och betryggande och hans entusiasm för missionen var smittsam. Så småningom minskade den unge mannens rädsla och en känsla av frid kom över honom. Han kände djup tacksamhet när han förstod att hans bön hade besvarats.

De två unga männen bad tillsammans, och sedan beredde sig Landon att gå, glad att han hade lyssnat till den inspiration han känt. När han ställde sig upp för att gå, frågade den unge mannen Landon: "Var var du på mission?" Fram till dess hade ingen av dem nämnt vilken mission de verkat i. När Landon svarade med namnet på sin mission, kom det tårar i den unge mannens ögon. Landon hade verkat i samma mission som den unge mannen skulle återvända till!

I ett brev till mig nyligen återgav Landon den unge mannens avskedsord till honom: "Jag trodde på att min himmelske Fader skulle hjälpa mig, men kunde aldrig ana att han skulle sända till min hjälp någon som verkat i min egen mission. Nu vet jag att allt kommer att bli bra."² Ett uppriktigt hjärtas ödmjuka bön hade blivit hörd och besvarad.

Mina bröder och systrar, i våra liv får vi frestelser, vi får prövningar och utmaningar. När vi besöker templet, när vi minns de förbund vi ingått där, kan vi lättare övervinna de frestelserna och uthärda våra prövningar. I templet kan vi finna frid.

Templets välsignelser är ovärderliga. En som jag är tacksam för varje dag är den som min älskade hustru Frances och jag tog emot när vi knäböjde vid ett heligt altare och ingick förbund som band oss samman för all evighet. Det finns för mig ingen dyrbarare välsignelse än den frid och tröst jag får genom vetskapen att hon och jag kommer att vara tillsammans igen.

Må vår himmelske Fader välsigna oss att vi må ha andan av tillbedjan i templet, att vi må lyda hans bud och att vi noggrant må följa i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, fotspår. Jag vittnar om att han är vår Återlösare. Han är Guds Son. Han är den som kom fram ur graven den där första påskmorgonen och bar med sig det eviga livets gåva till alla Guds barn. Denna vackra dag, när vi firar den betydelsefulla händelsen, må vi uppsända böner av tacksamhet för hans stora och förunderliga gåvor till oss. Att det ska bli så ber jag ödmjukt i hans heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh. 14:27.
2. Brev i Thomas S. Monsons ägo.



Rosemary M. Wixom
Primärföreningens generalpresident

Återvänd till tron

Vi kan alla stärka vår tro på Jesus Kristus på vår egen färd genom livet och finna glädje.

Vi är så tacksamma den här påskdagsmorgonen att få lyssna till vår levande profets röst. Vi värderar dina ord, bland annat råden att "finna glädje under färden"¹ och "framtiden är lika strålande som er tro".²

Det här året delar primärbarnen med sig av sin glädje och låter sin tro på Jesus Kristus lysa, när de sjunger sången "Jag vet att han älskar mig". De sjunger om sanningen: "Han lever än! ... Jag i hans spår vill gå."³ Liksom primärbarnen kan vi alla stärka vår tro på

Jesus Kristus på vår egen färd genom livet och finna glädje.

Nyligen hörde jag under ett söndagsmöte för Hjälpföreningen en ung mor berätta om sin omvändelseresa. Hon hade vuxit upp i kyrkan med föräldrar som undervisade henne om evangeliet. Hon gick i Primär, Unga kvinnor och seminariet. Hon älskade att lära och upptäcka sanningar. Hennes ständiga kamp var att få veta *varför*. Äldste Russel M. Nelson har sagt: "Herren kan bara undervisa när





vi själva vill veta.”⁴ Och den här unga kvinnan var läraaktig.

Efter gymnasiet gick hon på universitetet, gifte sig i templet med en hemkommen missionär och välsignades med vackra barn.

Med vetgirigt sinnelag fortsatte denna mor att ställa sina frågor. Men när frågorna blev svårare, blev svaren det också. Och ibland kom inga svar – eller inga svar som gav frid. När hon sökte efter svar blev frågorna till slut fler och fler, och hon började ifrågasätta några av själva grunderna i sin tro.

Under den här förvirringen sa människor omkring henne: ”Luta dig mot min tro.” Men hon tänkte: ”Det kan jag inte. Du förstår inte, du brottas inte med de här frågorna.” Hon förklarade: ”Jag ville visa respekt mot dem som inte hade tvivel, om de visade mig samma respekt.” Och många gjorde det.

Hon sa: ”Mina föräldrar kände mitt hjärta och gav mig tid. De visade mig kärlek medan jag försökte reda ut det själv.” Detsamma gjorde denna unga mors biskop, han träffade henne ofta och talade om att han litade på henne.

Medlemmarna i församlingen tvekade inte heller att visa sin kärlek, och hon kände gemenskap med dem. Hennes församling krävde inte att hon skulle visa upp ett perfekt ansikte, det var en plats där hon fick näring.

”Det var intressant”, minns hon. Under den här tiden kände jag en stark koppling till mina morföräldrar som hade dött. De stödde mig och uppmuntrade mig att fortsätta kämpa. Det kändes som om de sa: ’Fokusera på det du vet.’”

Trots allt stöd blev hon mindre aktiv. Hon berättade: ”Jag lämnade inte kyrkan på grund av dåligt uppträdande, andlig likgiltighet, eller för att jag sökte en ursäkt för att inte hålla buden, eller för att jag sökte en lätt utväg. Jag kände att jag behövde svar på frågan: ’Vad är det jag egentligen tror på?’”

Vid den här tiden läste hon en bok som Moder Teresa skrivit, som handlade om liknande känslor. I ett brev från 1953 skrev Moder Teresa: ”Vill du be speciellt för mig, att jag inte ska skada detta verk och att vår Herre ska visa sig – för det finns ett sådant mörker inom mig, som om allting är dött. Det har varit så mer eller mindre ända sedan jag påbörjade ’verket’. Be att vår Herre ska ge mig mod.”

Ärkebiskop Périer svarade: ”Gud vägleder dig, kära Moder, du är inte så mycket i mörkret som du tror. Stigen vi ska följa kanske inte alltid genast är tydlig. Be om ljus, bestäm dig inte för snabbt, lyssna till vad andra har att säga, begrundas deras skäl. Du kommer alltid att finna något som kan hjälpa dig. ... Vägled av tro, bön och

logiskt tänkande och med rätt avsikt har du nog.”⁵

Min vän tänkte att om Moder Teresa kunde leva sin religion utan att ha alla svar och utan känslan av klarhet i allting, kanske hon också kunde det. Hon skulle ta ett enkelt steg framåt i tro – och sedan ett till. Hon kunde fokusera på de sanningar hon trodde på och låta de sanningarna fylla hennes sinne och hjärta.

När hon tänkte tillbaka, sa hon: ”Mitt vittnesbörd hade blivit som en hög med aska. Det hade brunnit ner. Allt som var kvar var Jesus Kristus.” Hon fortsatte: ”Men han lämnar oss inte när vi ställer frågor. När någon försöker hålla buden är dörren vidöppen. Bön och skriftstudier är oerhört viktiga.”

Hennes första steg mot att bygga upp tron igen var att börja med evangeliets grundläggande sanningar. Hon köpte Primärsångsbok och började läsa orden i sångerna. De blev skatter för henne. Hon bad om tro att lyfta den tyngd hon kände.

Hon lärde sig att när hon kom till ett uttalande som fick henne att tvivla, skulle hon ”stanna upp, se helhetsbilden och göra evangeliet mer personligt”. Hon sa: ”Jag skulle fråga: ’Är det här rätta vägen för mig och min familj?’ Ibland frågade jag mig själv: ’Vad vill jag för mina barns del?’ Jag insåg att jag vill att de ska gifta sig i templet. Det var då tron kom tillbaka i mitt hjärta.”

Äldste Jeffrey R. Holland har sagt: ”Ödmjukhet, tro och den Helige Andens påverkan [ska] alltid vara en del av *allt* sökande efter sanning.”⁶

Även om att hon hade ifrågasatt hur Mormons bok kom till, kunde hon inte förneka de sanningar som hon kände till i Mormons bok. Hon hade fokuserat på att studera Nya testamentet bättre för att förstå Frälsaren. ”Men till slut”, sa hon, ”var jag tillbaka i Mormons bok eftersom



jag älskade det jag kände när jag läste om Jesus Kristus och hans försoning”.

Hon fortsatte: ”Man måste få egna andliga upplevelser av sanningarna i den boken”, och det fick hon. Hon förklarade: ”Jag läste i Mosiah och kände mig helt och hållet vägled: ”Tro på Gud, tro att han finns och att han skapat allt, ... Tro att han har all visdom och all makt, både i himlen och på jorden. Tro att människan inte förstår allt det som Herren kan förstå.”⁷

Vid den här tiden kom kallet att tjäna som pianist i Primär. ”Det kändes tryggt”, sa hon. ”Jag ville ha mina barn i Primär och nu kunde jag vara där med dem. Och jag var inte ännu redo att undervisa.” Medan hon tjänade, fortsatte hon att känna från dem som omgav henne: ”Kom, vi vill ha dig vilken nivå du än står på och vi vill möta dig där. Ge oss vad du än har att ge.”

När hon spelade primärsångerna, tänkte hon ofta: ”Här finns sanningar som jag älskar. Jag kan fortfarande bära vittnesbörd. Jag ska bara säga det som jag vet och litar på. Det kanske inte blir en fullkomlig kunskap, men den kommer från mig. Det jag fokuserar på växer inom mig. Det är vackert och går tillbaka till själva kärnan i

evangeliet och där finns en klarhet.”

När jag lyssnade till den här unga system när hon berättade om sin resa den där söndagsmorgonen, påmin- des jag om att ”det är på klippan, vår Återlösare” som vi alla måste bygga vår grund.⁸ Jag mindes också Jeffrey R. Hollands råd: ”Håll ... fast vid det du redan vet och var stark tills du får ytterligare kunskap.”⁹

Under lektionen blev jag intensivt medveten om att svar på våra uppriktiga frågor kommer när vi uppriktigt söker och när vi lever efter buden. Jag blev påmind om att vår tro kan hjälpa oss tro på sådant som vi inte tycker känns logiskt just då.

Hur mycket önskar jag inte vara som de som omgav denna unga mor, och kärleksfullt stöttade henne. Som president Dieter F. Uchtdorf har sagt: ”Vi är ju alla pilgrimer som söker Guds ljus på vår vandring längs lärjungeskapets stig. Vi fördömer inte andra för den grad av ljus de har eller kanske inte har. Snarare vårdar vi och uppmuntrar allt ljus tills det lyser tydligt, klart och sant.”¹⁰

När primärbarnen sjunger ”Barnets bön”, ställer de frågan: ”Himmelske Fader, är du alltid där? Hör du vart barn som ber till dig från jorden här?”¹¹

Vi kanske också undrar: ”Finns vår himmelske Fader verkligen där?” bara för att glädja oss – som min vän gjorde – när svaren kommer i form av tysta, enkla försäkringar. Jag vittnar om att dessa enkla försäkringar kommer när hans vilja blir vår. Jag vittnar om att sanningen finns på jorden i dag och att hans evangelium finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Finn glädje under färden”, *Liahona*, nov. 2008, s. 86.
2. Thomas S. Monson, ”Var vid gott mod”, *Liahona*, maj 2009, s. 89.
3. ”Jag vet att han älskar mig” i *Programförslag till samlingsstunderna 2015: Jag vet att min Frälsare lever*, s. 29.
4. Russell M. Nelson, i M. Russell Ballard, ”What Came from Kirtland” (brasafton på Brigham Young University, 6 nov. 1994); speeches.byu.edu.
5. I *Mother Teresa: Come Be My Light; The Private Writings of the Saint of Calcutta*, sammanst. av Brian Kolodiejchuk (2007), s. 149–150; standardiserad kommativering.
6. Jeffrey R. Holland, ”Var inte rädd, tro endast” (En kväll med äldste Jeffrey R. Holland, 6 feb. 2015); lds.org/broadcasts.
7. Mosiah 4:9.
8. Se Helaman 5:12.
9. Jeffrey R. Holland, ”Jag tror”, *Liahona*, maj 2013, s. 94.
10. Dieter F. Uchtdorf, ”Att få ett vittnesbörd om ljus och sanning”, *Liahona*, nov. 2014, s. 22.
11. ”Barnets bön”, *Barnens sångbok*, s. 67.



Äldste José A. Teixeira
i de sjuttios kvorum

Sök Herren

När vi fördjupar vår kunskap om Frälsaren får vi större önskan att leva med glädje och en övertygelse om att den glädjen är möjlig.

Mina kära bröder och systrar, det är med stor glädje som jag står här framför er, när vi tillsammans deltar i denna generalkonferens. Att lyssna till visdomsord, få råd, tröst och varningar har under årens lopp gett oräkneliga välsignelser till syster Teixeira, till vår familj och till mig.

Under denna speciella tid på året, särskilt på påskdagen, kan jag inte låta bli att tänka på betydelsen av Frälsarens undervisning och hans goda, kärleksfulla exempel i mitt liv.



En djupare kunskap om Jesus Kristus ger oss ett större hopp om framtiden, och trots våra ofullkomligheter blir vi mer övertygade om att vi kan uppnå våra rättfärdiga mål. Det ger oss även en större önskan att tjäna vår nästa.

Herren sa: "Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte."¹ Att vända oss till Herren och dagligen känna hans närvaro är en daglig strävan, väl värd ansträngningarna.

Bröder och systrar, i dag har vi fler enastående möjligheter än någonsin att fördjupa vår kunskap om Jesu Kristi lärdomar och om hans försoning. Om vi använder dessa hjälpmedel på rätt sätt hjälper de oss att leva ett rikt liv fyllt av glädje.

I sin liknelse om vinstocken och grenarna sa Frälsaren: "Förbli i mig, så förbli jag i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, utan endast om den förbli i vinstocken, så kan inte heller ni det, om ni inte förbli i mig."²

Ju mer vi förstår av den stora roll Kristus spelar i våra liv, desto mer medvetna blir vi om syftet med jordelivet, vilket är att ha glädje. Den glädjen hindrar oss emellertid inte från att uppleva prövningar och svårigheter, några till och med så stora och svåra att de kanske får oss att tro att

lyckan inte är möjlig under sådana omständigheter.

Jag vet av egen erfarenhet att genom glädjen av att leva rättfärdigt och hålla fast vid Kristus kan vi fortsätta leva trots de prövningar som är utmärkande för jordelivet. Dessa prövningar kommer ofta till slut att berika, rena och vägleda oss till en djupare insikt om syftet med vår tillvaro här i dödligheten och om Jesu Kristi försoning. Glädjens fullhet kan endast upplevas genom Jesus Kristus.³

Han sa: "Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förbli i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra."⁴

Jag tror att när vi fördjupar vår kunskap om Frälsaren får vi större önskan att leva med glädje och en övertygelse om att den glädjen är möjlig. Följaktligen får vi större förmåga att verka varje dag med större entusiasm över livet och hålla Guds bud, även i svåra omständigheter.

Låt oss inte skjuta upp till morgondagen det vi kan göra i dag. Det är nu vi måste komma till Kristus för "om [vi] tror på [honom] verkar [vi] medan det heter i dag."⁵

Varje dag bör vi ofta tänka på och regelbundet tillämpa Kristi lärdomar. Små och enkla gester och handlingar varje dag:

1. fördjupar vår kunskap om Herrens betydelse i våra liv
2. hjälper oss dela den insikten med det uppväxande släktet, som säkert känner kärleken från vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus, när de ser vårt exempel på att uppriktigt leva efter evangeliet.

Så vilka är då några av de enkla beteenden i vår tid som kan bli ett balsam för våra själar och stärka vårt

vittnesbörd om Kristus och hans mission?

2014 gick National Geographic ut med en fototävling som fick in över 9 200 bidrag från proffsfotografer och entusiaster i över 150 länder. Bilden som vann visar en kvinna mitt i ett tåg fullt av passagerare. Ljuset



Ovan: Generalkonferensutsändning i ett flygplan. Till vänster: Vinnarfotot från National Geographics fototävling skildrar en kvinna som skickar ett tydligt budskap till sina medpassagerare: Fastän hon är fysiskt närvarande, är hon egentligen inte där.

De val och prioriteringar vi gör med den tid vi är online är mycket avgörande. De kan avgöra vår andliga utveckling och mognad i evangeliet och vår önskan att bidra till en bättre värld och till att leva ett rikare liv.

Av de här skälen vill jag i dag nämna tre enkla vanor som kan lägga grunden för hälsosamma onlineaktiviteter. De här vanorna ger oss den dagliga utvärdering som behövs för att vi ska förstå mer om vår himmelske Faders och hans Sons Jesus Kristi lärdomar.

Vana nummer 1: Besök kyrkans officiella webbplatser för resurser

Ofta hjälper oss dessa besök under veckan att alltid vara mottagliga för evangeliets lärdomar och uppmuntra vår familj och våra vänner att tänka och reflektera över det som betyder mest.

Vana nummer 2: Prenumerera på kyrkans officiella sociala nätverk

Det här valet gör att du får upp innehåll på din skärm som verkligen behövs för att du ska kunna fördjupa din strävan att söka Herren och hans lärdomar, och det stärker din önskan att förstå evangeliet bättre. Det viktigaste av allt är att det hjälper oss att komma ihåg vad Kristus förväntar sig av oss alla.

från hennes mobil lyser upp hennes ansikte. Hon ger tydligt budskapet till de andra passagerarna att, fast hon är fysiskt närvarande, är hon egentligen inte där.⁶

Mobila data, smarttelefoner och sociala nätverk har i grunden förändrat vårt sätt att vara och hur vi kommunicerar med andra.

I denna digitala tidsålder kan vi snabbt förflytta oss till platser och aktiviteter som lika snabbt tar oss bort från det som är viktigt i ett liv fyllt av varaktig glädje.

Detta nätverksliv kan, om det är okontrollerat, sätta relationer med människor vi inte känner eller har träffat, framför att vara med de människor vi lever med – vår egen familj!

Å andra sidan vet vi alla att vi är välsignade med utmärkta resurser online, bland annat dem som kyrkan lagt ut, och vi kan läsa och lyssna på heliga skrifter och generalkonferenser, se videofilmer om Jesu Kristi liv och lärdomar, appar för att skriva vår släkthistoria och möjlighet att lyssna på inspirerande musik.

Precis som ”det inte blir någon bra jord utan en bra bonde”⁷ blir det ingen bra skörd på nätet om vi inte från början prioriterar det vi har tillgängligt med fingrar och sinnen.

Vana nummer 3: Ta dig tid att lägga undan dina mobila enheter

Det är uppfriskande att lägga undan våra elektroniska apparater en stund och i stället bläddra i skrifterna eller ta sig tid att umgås med familj och vänner. Särskilt på Herrens dag kan vi uppleva den frid som kommer av att delta i sakramentsmötet utan att hela tiden behöva se om det har kommit något meddelande eller något annat nytt.

Vanan att lägga undan dina mobila enheter en stund kan berika och bredda din syn på livet, för livet är inte begränsat till en fyrtumsskärm.

Herren Jesus Kristus sa: ”Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek.”⁸ Gud vill att vi ska uppleva glädje och känna hans kärlek. Kristus gör detta möjligt för var och en av oss. Vi har medlen att lära känna honom bättre och leva efter hans evangelium.

Jag bär mitt vittnesbörd om den glädje vi kan känna när vi håller buden och om den frid och trygghet vi upplever när vi förblir i vår himmelske Faders och hans Sons, vår Frälsares, kärlek. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 6:36.
2. Joh. 15:4.
3. Se Joh. 15:11.
4. Joh. 15:5.
5. L&F 64:25.
6. Se ”Fototävling 2014”, *National Geographic*, photography.nationalgeographic.com/photo-contest/2014/.
7. Författare okänd.
8. Joh. 15:9.



Biskop Gérald Caussé

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Tycker ni fortfarande att det är underbart?

Att förundras över evangeliets under är ett tecken på tro. Det betyder att vi känner igen Herrens hand i våra liv och i allt omkring oss.

Min hustru och jag hade den stora glädjen att låta våra fem barn växa upp nära den fantastiska staden Paris. Under de åren ville vi ge dem rika tillfällen att upptäcka den här världens förunderliga ting. Varje sommar gjorde vi långresor för att besöka Europas mest betydelsefulla minnesmärken, historiska platser och vackra natur. Så till sist, efter att ha tillbringat 22 år i området kring Paris, förberedde vi oss för att

flytta. Jag minns fortfarande dagen när mina barn kom till mig och sa: ”Pappa, det är faktiskt skamligt! Vi har bott här hela livet och vi har inte ens sett Eiffeltornet!”

Det finns så många underverk i den här världen. Men ibland är det så att när vi ständigt har dem för ögonen, så tar vi dem för givna. Vi tittar men ser inte. Vi hör men lyssnar inte.

Under Jesu jordiska verksamhet sa han till sina lärjungar:





”Saliga är de ögon som ser det ni ser.

Ty jag säger er: Många profeter och kungar ville se vad ni ser, men fick inte se det, och höra det ni hör, men fick inte höra det.”¹

Jag har ofta undrat hur det skulle ha varit att leva på vår Frälsares tid. Kan ni föreställa er att sitta vid hans fötter, att bli omfamnad av honom, att bevittna hur han tjänade andra? Och ändå fanns det så många som inte begrep – som inte ”såg” – att Guds Son själv levde ibland dem.

Vi har också förmånen att leva i en exceptionell tid. De forntida profeterna såg återställsens verk som ”ett underbart verk ... ja, ett underbart och förunderligt verk”.² Under ingen tidigare tidsutdelning har så många missionärer kallats, så många nationer öppnats för evangeliets budskap och så många tempel byggts över hela världen.

För oss, som sista dagars heliga, sker det underverk också i våra egna liv. De inbegriper vår egen omvändelse, svaren vi får på våra böner och de kärleksfulla välsignelser Gud utgjuter över oss dagligen.

Att förundras över evangeliets under är ett tecken på tro. Det betyder att vi känner igen Herrens hand i våra liv och i allt omkring oss. Vår förundran skapar också andlig styrka. Den ger oss energi till att förbli förankrade i vår tro och engagera oss i frälsningsverket.

Men vi bör se upp. Vår förmåga att förundras är ömtålig. Med tiden kan sådant som lättvindig efterlevnad av buden, likgiltighet, eller till och med trötthet göra oss okänsliga till och med för evangeliets märkligaste tecken och underverk.

Mormons bok beskriver en period, som i mycket liknar vår egen, som föregick Messias ankomst till Amerika. Plötsligt fylldes himlarna med tecknen på hans födelse. Folket slogs av sådan häpnad att de ödmjukade sig och nästan alla blev omvända. Men endast fyra korta år senare ”[började] folket glömma de tecken och under som de hade hört och började bli mindre och mindre förvånade över ett tecken eller ett under från himlen, ... och började tvivla på allt som de hade hört och sett”.³

Mina bröder och systrar, tycker ni fortfarande att evangeliet är underbart?

Kan ni fortfarande se, höra, känna och förundras? Eller har ni er andliga känslighet på standby? Oavsett era personliga förhållanden uppmanar jag er att göra tre saker.

För det första, tröttna aldrig på att upptäcka eller återupptäcka evangeliets sanningar. Författaren Marcel Proust sa: ”Den sanna upptäcktsresan består inte av att söka efter nya vyer utan av att ha nya ögon.”⁴ Minns du första gången du läste ett skriftställe och det kändes som om Herren talade just till dig? Minns du första gången du upplevde den Helige Andens ljuva inflytande, kanske innan du ens insåg att det var den Helige Anden? Var inte de här stunderna heliga och speciella?

Vi bör hungra och törsta varje dag efter andlig kunskap. En sådan personlig vana grundas på studier, begrundan och böner. Ibland kanske vi frestas att tänka: ”Jag behöver inte studera skrifterna i dag, jag har redan läst alla” eller ”jag behöver inte gå till kyrkan i dag, för det händer inget nytt där”.

Men evangeliet är en källa till kunskap som aldrig sinar. Det finns alltid något nytt att lära och känna varje



söndag, under varje möte och i varje skriftställe. I tro håller vi fast vid löftet om att när vi ”söker ... skall vi finna”⁵.

För det andra, förankra er tro i evangeliets tydliga och enkla sanningar. Vår förundran bör vara förankrad i vår tros grundläggande principer, i renheten i våra förbund och förrättningar, och i våra enklaste handlingar av gudsdyrkan.

En kvinnlig missionär berättade om tre män hon hade träffat under en distriktskonferens i Afrika. De kom från en isolerad by långt borta i djungeln där kyrkan ännu inte organiserats, men där det fanns 15 trofasta medlemmar och nästan 20 undersökare. I över två veckor hade männen vandrat till fots i nära 50 mil på stigar leriga av regnperioden, för att kunna delta i konferensen och överlämna tiondet från medlemmarna i sin grupp. De planerade att stanna i en hel vecka för att njuta av förmånen att ta del av sakramentet påföljande söndag. Sedan hoppades de kunna återvända bärande kartonger på huvudet, fyllda med exemplar av Mormons bok som de skulle ge till folket i sin by.

Missionären vittnade om hur rörd hon kände sig av den förundran som

de här bröderna visade och av deras helhjärtade uppoffringar för att uppnå det som för henne alltid hade funnits till hands.

Hon undrade: ”Om jag steg upp en söndagsmorgon i Arizona och fann att min bil inte startade, skulle jag då gå till fots till kyrkan som ligger bara några kvarter från mitt hem? Eller skulle jag stanna hemma för att det var för långt att gå eller för att det regnade?”⁶ Det här är bra frågor till oss alla att betänka.

Slutligen: Jag uppmanar er att söka och värdesätta den Helige Andens sällskap. De flesta undren i evangeliet kan inte förnimmas av våra naturliga sinnen. Det är dessa saker som ”ögat inte har sett och örat inte hört ... [det som] Gud har berett åt dem som älskar honom”.⁷

När vi har Anden hos oss skärps våra andliga sinnen och vårt minne stimuleras så att vi inte kan glömma de underverk och tecken vi har bevittnat. Det är kanske därför som Jesu nephitiska lärjungar, med insikt om att han snart skulle lämna dem, bad innerligt ”om det som de önskade mest. Och de önskade att den Helige Anden skulle ges till dem.”⁸

Fastän de hade sett Frälsaren med sina egna ögon och rört vid hans sår med sina egna händer, visste de att deras vittnesbörd kunde försvagas om det inte ständigt förnyades genom Guds Andes kraft. Mina bröder och systrar, gör aldrig något som riskerar att ni förlorar denna dyrbara och vidunderliga gåva – den Helige Andens sällskap. Sök den genom innerlig bön och rättfärdigt leverne.

Jag vittnar om att verket som vi är engagerade i är ”ett underbart och förunderligt verk”. När vi följer Jesus Kristus vittnar Gud för oss ”genom tecken och under och många slags kraftgärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja”.⁹ På denna särskilda dag, bär jag vittne om att det förunderliga och underbara i evangeliet är förankrat i den största av alla Guds gåvor – Frälsarens försoning. Det är den fullkomliga kärleksgåvan som Fadern och Sonen, eniga i avsikt, erbjuder var och en av oss. Med er förundras jag över ”kärleken Jesus förunnar mig. ... O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek stor!”¹⁰

Att vi alltid må ha ögon som ser, öron som hör och hjärtan som förnimmer underverken i detta förunderliga evangelium är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk. 10:23–24.
2. 2 Nephi 27:26.
3. 3 Nephi 2:1.
4. ”Marcel Proust”, *Guardian*, 22 juli 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Se Matt. 7:7.
6. Hämtat från Lorraine Bird Jameson, ”The Giants of Kinkondja” (artikel på webbplatsen för området Afrika Sydöst, 2009), web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1 Kor. 2:9.
8. 3 Nephi 19:9.
9. Hebr. 2:4.
10. ”Oändlig är kärleken”, *Psalmer*, nr 125.



Äldste Brent H. Nielson
i de sjuttios kvorum

I väntan på den som gått vilse

Må ni och jag få uppenbarelse om hur vi i våra liv bäst kan hjälpa dem som gått vilse.

Frälsaren Jesus Kristus tillbringade sin jordiska verksamhet med att undervisa om sin helande och återlösande kraft. Vid ett tillfälle i Lukas kapitel 15 i Nya testamentet kritiserades han för att ha ätit och umgåtts med syndare (se Luk. 15:2). Frälsaren använde sig av den här kritiken för att lära oss alla hur vi bör bemöta dem som har gått vilse.

Han svarade kritikerna genom att ställa två viktiga frågor till dem:

”Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det? (Luk. 15:4).

Eller om en kvinna har tio silvermynt och tappar bort ett av dem, tänder hon då inte ett ljus och sopar huset och letar noga, tills hon hittar det?” (Luk. 15:8).

Frälsaren berättar sedan liknelsen om den återfunne sonen. Liknelsen handlar inte om hundra får eller tio silvermynt, den handlar om en dyrbar son som gått vilse. Vad är det Frälsaren vill lära oss i hela liknelsen om hur vi ska handla när någon i en familj irrat bort sig på vägen?

Den vilsne sonen talar om för sin far att han vill ha sitt arv med en gång. Han vill lämna hemmets och familjens trygghet och söka det som är världsligt (se Luk. 15:12–13). Märk att i Frälsarens liknelse reagerar fadern kärleksfullt och ger sonen hans arv. Säkert gjorde fadern allt han kunde för att övertala sonen att stanna kvar. Men den vuxne sonen gör sitt val, och den kloke fadern låter honom ge sig av. Sedan visar fadern uppriktig kärlek, han vakar och han väntar (se Luk. 15:20).

Min familj har gått igenom något liknande. Mina två trofasta bröder, en underbar syster och jag fostrades av exemplariska föräldrar. Vi blev undervisade om evangeliet i vårt hem, vi klarade oss bra tills vi blev vuxna, och alla fyra beseglades i templet till våra äkta hälfter. Men 1994 blev vår syster Susan missnöjd med kyrkan och en del av dess lärdomar. Hon övertygades av dem som gjorde narr av och kritiserade de tidiga ledarna i kyrkan. Hon lät sin tro på levande apostlar och profeter svalna. Efter en tid tog hennes tvivel över hennes tro och hon valde att lämna kyrkan. Susan har gett mig lov att återge hennes berättelse i förhoppningen att den kan hjälpa andra.

Mina bröder och jag och vår mor, som nu var änka, blev förtvivlade. Vi kunde inte föreställa oss vad som kunde fått henne att överge sin tro. Min systers val tycktes krossa vår mors hjärta.

Mina bröder och jag hade tjänat som biskopar och kvorumpresidenter, och vi hade upplevt glädjen av framgångar i församlingen och av kvorummedlemmar som lämnade de nittionio för att söka efter det förlorade. Men i våra





ständiga försök att rädda vår syster verkade det som om hon bara kom längre och längre bort.

När vi sökte himmelsk vägledning om hur vi skulle kunna handla rätt, blev det tydligt att vi måste följa faderns exempel i liknelsen om den återfunne sonen. Susan hade gjort sitt val och vi måste bildligt talat släppa taget – men inte utan att få veta och känna att vi älskade henne. Och så, med förnyad kärlek och vänlighet, vakade vi och väntade.

Min mor slutade aldrig att älska och bry sig om Susan. Varje gång min mor kom till templet skrev hon upp Susans namn på bönelistan, och hon förlorade aldrig hoppet. Min äldre bror och hans hustru som bodde närmast Susan i Kalifornien, bjöd in henne till allt som tilldrog sig i familjen. De bjöd på middag i sitt hem varje gång Susan fyllde år. De såg till att alltid hålla kontakten med henne och att hon visste hur mycket de verkligen älskade henne.

Min yngre bror och hans hustru höll kontakten med Susans barn i Utah och intresserade sig för dem och älskade dem. De såg till att hennes barn alltid bjöds in till familjesammankomster, och när det blev dags för Susans barnbarn att döpas, var min bror där för att utföra dopet. Susan hade också kärleksfulla hemlärare och besökslärare som aldrig gav upp.

När våra barn åkte på mission och gifte sig, inbjöd vi Susan att vara med på släktens firande. Vi försökte verkligen göra sådant i familjen så att Susan och hennes barn kunde vara med och förstå att vi älskade dem och att de var en del av vår familj. När Susan tog en högre examen vid ett universitet i Kalifornien, var vi alla där för att stötta henne. Även om vi inte kunde förstå alla hennes val, kunde vi omfamna henne. Vi älskade, vi vakade och vi väntade.

År 2006, när det gått 12 år sedan Susan lämnade kyrkan, flyttade vår dotter Katy med sin make till Kalifornien

där Katy skulle studera juridik. De bodde i samma stad som Susan. Detta unga par sökte faster Susans hjälp och stöd, och de älskade henne. Susan hjälpte dem genom att ta hand om deras tvååriga barnbarn Lucy, och det ledde till att Susan hjälpte Lucy med hennes kvällsböner. Katy ringde till mig en dag och frågade om jag trodde att Susan någon gång skulle komma tillbaka till kyrkan. Jag försäkrade henne att jag kände att det skulle hon och att vi skulle fortsätta ha tålmod. Så gick det tre år, med fortsatt kärlek, vi vakade och vi väntade.



För sex år sedan det här veckoslutet satt min hustru Marcia och jag på en av de främsta raderna här i konferenscentret. Jag blev inröstad som ny generalauktoritet den dagen. Marcia, som alltid har Anden med sig, hade skrivit en lapp till mig där det stod: "Jag tror det är dags för Susan att komma tillbaka." Min dotter Katy föreslog att jag skulle gå och ringa till Susan och inbjuda henne att titta på generalkonferensen den dagen.

Manade av dessa två underbara kvinnor, gick jag ut i foajén och ringde min syster. Jag kom till hennes röstbrevlåda och inbjöd henne helt enkelt att se på det mötet under generalkonferensen. Hon fick meddelandet. Till vår glädje kände hon sig manad att se på alla mötena under konferensen. Hon lyssnade till profeter och apostlar som hon älskat i sin ungdom. Hon fann nya namn som hon inte hört tidigare, som president Uchtdorf och äldsterna Bednar, Cook, Christofferson och Andersen. Genom den här och andra unika himlasända upplevelser kom min syster – precis som den vilsegångne sonen – till besinning (se Luk. 15:17). Apostlars och profeters ord och kärleken från hennes familj fick henne att vända om och börja vandringen hemåt igen. Efter 15 år var vår dotter och syster som gått vilse återfunnen. Vakandet och väntandet var över.

Susan beskriver det som hände precis som Lehi beskrev det i Mormons bok. Hon släppte ledstången av järn och befann sig i en mörk dimma (se 1 Nephi 8:23). Hon säger att hon inte visste att hon gått vilse förrän hennes tro väcktes till liv igen av Kristi ljus, som gjorde att hon såg den stora skillnaden mellan vad hon upplevde i världen och vad Herren och hennes familj välsignades med.



Ett underverk har inträffat under de senaste sex åren. Susan har fått ett nytt vittnesbörd om Mormons bok. Hon har fått sin tempelrekommendation. Hon har verkat som tempeltjänare i templet och är just nu lärare i klassen Evangeliets lära i sin församling. Himlens fönster har öppnats för hennes barn och barnbarn och även om det har funnits svåra följder, känns det som om hon aldrig lämnat oss.

Några av er, precis som familjen Nielson, har medlemmar i familjen som tillfälligt gått vilse. Frälsarens uppmaning till alla som har hundra får är att lämna de nittionio och söka efter och rädda det förlorade. Han lär oss att de som har tio silvermynt och tappar ett ska söka tills de hittar det. När den som gått vilse är er son eller er dotter, er bror eller er syster och han eller hon har valt att lämna kyrkan, lärde vi oss i vår familj att, när vi gjort allt vi kunnat, älskar vi den personen av allt vårt hjärta och vi vakar, vi ber och vi väntar på att Herrens hand ska uppenbaras.

Den viktigaste läxa som Herren lärde mig genom den här processen inträffade nog under vår familjs skriftstudier efter att min syster lämnat kyrkan. Vår son David läste när vi tillsammans studerade Lukas 15. När han läste liknelsen om den återfunne sonen, hörde jag den annorlunda än jag någonsin hört den förut. Av någon

anledning hade jag alltid relaterat till sonen som stannade hemma. När David läste den morgonen, insåg jag att det på något sätt var *jag* som var den återfunne sonen. Vi saknar alla Faderns härlighet (se Rom. 3:23). Vi behöver alla läkas genom Frälsarens försoning. Vi går alla vilse och behöver bli återfunna. Den uppenbarelsen den dagen hjälpte mig att veta att min syster och jag båda behöver Frälsarens kärlek och hans försoning. Susan och jag är faktiskt på samma väg tillbaka hem.

Frälsarens ord i liknelsen där han beskriver fadern när han hälsade på sin återfunne son är kraftfull, och jag tror att de kan beskriva det som ni och jag får uppleva med Fadern när vi återvänder till vårt himmelska hem. De lär oss att en far som älskar, väntar och vakar. Detta är Frälsarens ord: "Medan han ännu var långt borta, fick hans far se honom och förbarmade sig över honom. Fadern skyndade emot honom, föll honom om halsen och kysste honom" (Luk. 15:20).

Må ni och jag få uppenbart för oss hur vi bäst kan närma oss dem i våra liv som har gått vilse och, när så behövs, ha samma tålmod och kärlek som vår Fader i himlen och hans Son Jesus Kristus har när vi älskar, vakar och väntar på den som gått vilse. I Jesu Kristi namn, amen ■



Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kvorum

Där rättvisan, kärleken och nåden möts

Jesus Kristus led, dog och uppstod från döden för att han skulle kunna lyfta oss till evigt liv.

Utan säkerhetslina, sele eller någon som helst klättrrustning försökte två bröder – Jimmy, 14 år, och John, 19 år (inte deras riktiga namn) – ta sig uppför en vertikal bergvägg i Snow Canyon State Park i min hemtrakt i södra Utah. Nära toppen på sin mödosamma klättring upptäckte de att en utskjutande klippavsats hindrade dem från att komma upp den sista metern. De kunde inte ta sig över den men kunde heller inte ta sig ner nu. De var fast. Efter noggrann manövrering fick John tillräckligt fotfäste för att hjälpa sin bror upp till säkerheten på klippavsatsen. Men han kunde inte ta sig upp själv. Ju mer han försökte hitta fäste för fingrarna eller fötterna, desto mer kramp fick han i musklerna. Han började få panik och började frukta för sitt liv.

När John kände att han inte kunde hålla sig kvar så länge till, insåg han att det enda alternativet var att försöka hoppa uppåt och ta tag i klippavsatsen. Om det lyckades kanske han med sina starka armar kunde dra sig upp till säkerhet.

Han berättar:

”Innan jag hoppade bad jag Jimmy att leta efter en stadig gren som han

kunde sträcka ner mot mig, fastän jag visste att det inte fanns något sådant på den steniga toppen. Det var bara ett desperat trick. Om jag misslyckades med hoppet, kunde jag åtminstone se

till att min lillebror inte såg mig falla ner och dö.

Jag väntade tills han borde vara ur sikte och bad min sista bön – att jag ville att min familj skulle veta att jag älskar dem och att Jimmy skulle ta sig hem i säkerhet på egen hand – sedan hoppade jag. Det fanns tillräckligt med adrenalin i hoppet så att jag gott och väl nådde över klippavsatsen. Men när jag slog ner händerna mot ytan, kände jag inget annat än lös sand på den flata stenen. Jag minns fortfarande hur det kändes att hänga där utan något att hålla i – ingen kant eller annan utskjutande del att ta tag i. Jag kände hur fingrarna sakta gled över den sandiga ytan. Jag visste att livet var över.

Men så plötsligt, som en blix från klar himmel, sköt två händer fram från någonstans ovanför klippavsatsen och tog tag i mina handleder med en styrka





och beslutsamhet som överträffade deras storlek. Min trogne lillebror hade inte gått och letat efter någon påhittad trädgren. Han hade gissat exakt vad jag planerade att göra och inte rört sig en centimeter. Han hade bara väntat – tyst, blick stilla – fullkomligt medveten om att jag skulle vara dum nog att försöka hoppa. När jag gjorde det tog han tag i mig, höll fast mig och vägrade att låta mig falla. Min brors starka armar räddade mitt liv den dagen, när jag hängde hjälplös ovanför det som säkerligen skulle ha blivit min död.”¹

Mina kära bröder och systrar, i dag är det påsksöndagen. Fastän vi *alltid* bör tänka på det (vi lovar varje vecka i sakramentsbönerna att vi ska göra det), så är det här den heligaste dagen på året för att särskilt minnas vår broders händer och beslutna armar, som sträckte sig ner i dödens avgrund för att rädda oss från vårt fall och våra felsteg, från vår sorg och våra synder. Mot bakgrund av den här berättelsen, förmedlad av Johns och Jimmys familj, uttrycker jag min tacksamhet för Herrens Jesu Kristi försoning och uppståndelse, och betonar händelserna i Guds gudomliga plan som ledde till och gav mening åt ”kärleken Jesus förunnar [oss]”.²

I vårt allt mer sekulariserade samhälle är det lika ovanligt som omodernt att prata om Adam och Eva, om Edens lustgård eller om ett ”lyckosamt fall” till jordelivet. Men den enkla sanningen är att vi *inte* helt kan förstå Kristi försoning och uppståndelse, och vi kan *inte* helt uppskatta det unika syftet med hans födelse eller hans död – med andra ord finns det inget sätt att helt och hållet fira julen *eller* påsken – utan att förstå att det faktiskt fanns en Adam och Eva som verkligen föll från Eden, med alla de följder som fallet förde med sig.

Jag känner inte till detaljerna om vad som hände på den här planeten innan dess, men jag vet att de två skapades under Guds hand, att de under en tid levde ensamma i en paradisisk miljö där det varken fanns död eller framtida familj, och att de genom olika val överträdde ett Guds bud vilket krävde att de lämnade lustgården, men som tillät dem få barn innan de ställdes inför den fysiska döden.³ För att göra deras omständigheter ännu mer sorgliga och komplicerade, fick deras överträdelse också andliga följder och de uteslöts från Guds närhet för alltid. Eftersom vi sedan föddes in i den här fallna världen, och eftersom vi också skulle

överträda Guds bud, fick vi samma straff som Adam och Eva.

Vilken hopplös belägenhet! Hela den mänskliga rasen i fritt fall – varje man, kvinna och barn på jorden faller mot permanent fysisk död, och andligt sett mot evig vånda. Är det så livet ska vara? Är det här den mänskliga upplevelsens stora final? Hänger vi alla längs en kall bergvägg någonstans i ett likgiltigt universum, där var och en trevar efter fotfäste, efter något att ta tag i – utan något annat än känslan av sand som glider under fingrarna, inget som räddar oss, inget att hålla fast vid och ännu mindre något som håller fast i oss? Är vårt enda syfte i livet en tom existentiell övning – att bara hoppa så högt vi kan, hänga kvar i våra utmätta 70 år och sedan misslyckas och falla, och fortsätta falla för alltid?

Svaret på de här frågorna är ett otvetydigt och evigt nej! Med forntida och nutida profeter vittnar jag om att ”allt har gjorts enligt hans visdom som vet allt”.⁴ Således, så snart de första föräldrarna lämnade Edens lustgård, sände allas vår Gud och Fader, som hade förutsett Adams och Evas beslut, himlens änglar att förkunna för dem – och genom tidsåldrarna för oss – att hela detta händelseförlopp var utformat



för vår eviga lycka. Det var en del av hans gudomliga plan, varigenom en Frälsare, Guds Son själv – ännu en ”Adam”, som aposteln Paulus skulle kalla honom,⁵ – skulle komma i tidens mitt och sona den förste Adams överträdelse. Den försoningen skulle åstadkomma fullständig seger över den fysiska döden och villkorslöst låta alla uppstå som hade fötts eller som någonsin kommer att födas in i den här världen. Barmhärtigt nog skulle den också ge förlåtelse för alla människors synder, från Adam till världens ände, på villkor av omvändelse och lydnad mot gudomliga bud.

Som ett av hans ordinerade vittnen förkunnar jag den här påskmorgonen att Jesus från Nasaret var och är världens Frälsare, den ”siste Adam”⁶, vår tros upphovsman och fullkomnare, det eviga livets Alfa och Omega. ”Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande”,⁷ förkunnade Paulus. Och profeten och patriarken Lehi skrev: ”Adam föll för att människorna skulle kunna bli till. ... Och Messias kommer i tidens fullbordan för att han skall kunna återlösa människobarnen från fallet.”⁸ Grundligast av alla undervisade

profeten Jakob i Mormons bok, i en två dagar lång predikan om Jesu Kristi försoning, att ”uppståndelsen måste ... komma ... som följd av fallet”.⁹

Så i dag firar vi segern över varje fall vi någonsin har upplevt, varje sorg vi någonsin har känt, allt missmod vi någonsin har upplevt, varje rädsla vi har mött – för att inte tala om vår uppståndelse från döden och förlåtelsen för våra synder. Den segern är tillgänglig för oss tack vare de händelser som ägde rum under precis ett sådant här veckoslut för över två årtusenden sedan i Jerusalem.

Det började med Getsemanes andliga vända, gick vidare till korsfästelsen på Golgata och avslutades en vacker söndagsmorgon i en donerad grav, där en syndfri, ren och helig människa, Guds Son själv, gjorde vad ingen annan avliden person någonsin hade gjort eller skulle ha kunnat göra. Av egen kraft uppstod han från döden, och hans kropp skulle aldrig skiljas från hans ande igen. Av egen vilja lade han ifrån sig linnebindlarna han hade lindats med, och han lade duken som hade täckt huvudet ”på en särskild plats”¹⁰, som det står i skriften.

Den första påskens försoning och uppståndelse är den mest betydande stunden, den allra generösaste gåvan, den yttersta plågsamma smärtan och den mest majestätiska manifestationen av ren kärlek som någonsin skett i världshistorien. Jesus Kristus, Guds enfödde Son, led, dog och uppstod från döden för att han, som en blix från en klar himmel, skulle kunna ta tag i oss när vi faller, hålla fast oss med sin kraft, och genom vår lydnad mot hans bud lyfta oss till evigt liv.

Den här påskan tackar jag honom och Fadern, som gav honom till oss, för att Jesus fortfarande står triumferande över döden, även om han står på sårade fötter. Den här påskan tackar jag honom och Fadern, som gav honom till oss, för att han fortfarande erbjuder oändlig nåd, även om han gör det med genomborrade handflator och ärrade handleder. Den här påskan tackar jag honom och Fadern, som gav honom till oss, för att vi kan sjunga inför en svettfläckad örtagård, ett genomspikat kors och en strålande tom grav:

*Så stor, så härlig och fullständig är vår Återlösares plan, där rättvisan, kärleken och nåden möts i gudomlig harmoni!*¹¹

I den uppståndne Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Brev i Jeffrey R. Hollands ägo.
2. ”Oändlig är kärleken”, *Psalmer*, nr 125.
3. Se 2 Nephi 2:19–29, särskilt v. 20–23; Mose 5:10–11.
4. 2 Nephi 2:24.
5. Se 1 Kor. 15:45.
6. 1 Kor. 15:45.
7. 1 Kor. 15:22.
8. 2 Nephi 2:25–26.
9. 2 Nephi 9:6.
10. Joh. 20:7.
11. ”How Great the Wisdom and the Love”, *Hymns*, nr 195.



President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Nådens gåva

I dag och i all tid är Guds nåd tillgänglig för alla som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.

På påsksöndagen firar vi den mest efterlängta och härliga händelsen i världens historia.

Det är dagen som förändrade allt.

Mitt liv förändrades den dagen.

Ditt liv förändrades.

Alla Guds barns öde förändrades.

Mänsklighetens Frälsare, som hade tagit på sig de kedjor av synd och död som höll oss fångna, bröt den välsignade dagen dessa kedjor och befriade oss.

Tack vare vår älskade Återlösares offer har döden ingen udd och graven ingen seger,¹ Satan har ingen varaktig makt, och vi har "genom Jesu Kristi uppståndelse ... fötts på nytt till ett levande hopp".²

Aposteln Paulus hade verkligen rätt är han sa att vi kan "trösta ... varandra med dessa ord".³

Guds nåd

Vi talar ofta om Frälsarens försoning, och det med rätta!

För att citera Jakob: "Varför inte tala om Kristi försoning och uppnå fullkomlig kunskap om honom?"⁴ Men när vi "talar om Kristus ... gläds i Kristus ... predikar om Kristus ... [och] profeterar om Kristus"⁵ vid varje tillfälle som ges, får vi aldrig förlora vår känsla av vördnad och vår djupa tacksamhet inför Guds Sons eviga offer.

Frälsarens försoning får inte trivialiseras i vår undervisning, i våra samtal eller i våra hjärtan. Den är helig, för det var genom detta "stora och sista offer" som Jesus Kristus skulle "bringa frälsning till alla dem som tror på hans namn".⁶

Jag förundras över att Guds Son i sin nåd räddade oss, så ofullkomliga, orena, benägna att göra fel och otacksamma som vi ofta är. Jag har försökt förstå Frälsarens försoning med mitt begränsade förstånd och den enda förklaring jag finner är denna: Gud älskar

oss djupt, fullkomligt och evinnerligt. Jag kan inte ens börja förstå "bredden och längden och höjden och djupet ... [av] Kristi kärlek".⁷

Ett mäktigt uttryck för den kärleken är det som skrifterna ofta kallar *Guds nåd* – den gudomliga hjälp och styrkans gåva genom vilken vi kan växa från de bristfälliga och begränsade varelser som vi är nu, till upphöjda varelser av "sanning och ljus, tills [vi] är förhärsligade i sanningen och vet allting".⁸

Denna Guds nåd är något alldeles förunderligt. Ändå missförstås den ofta.⁹ Ändå behöver vi förstå Guds nåd om vi vill ärva allt som har beretts för oss i hans eviga rike.

Därför vill jag tala om nåden. Framför allt om hur nåden för det första *läser upp himlens portar* och för det andra hur den *öppnar himlens fönster*. **För det första: Nåden läser upp himlens portar**

Eftersom vi alla har "syndat och saknar härligheten från Gud"¹⁰ och "inget orent kan komma in i Guds rike"¹¹ är var och en av oss ovärdig att återvända till Guds närhet.





Helsingfors

Även om vi skulle tjäna Gud av hela vår själ skulle det inte räcka, för vi skulle fortfarande vara ”onyttiga tjänare”¹². Vi kan inte förtjäna att komma till himlen. Rättvisans krav står som en skiljemur som vi omöjligt kan ta oss över själva.

Men allt är inte förlorat.

Guds nåd är vårt stora och eviga hopp.

Genom Jesu Kristi offer tillfredsställer barmhärtighetens plan rättvisans krav¹³ och ”frambringar medel varigenom [människorna] kan ha tro till omvändelse”.¹⁴

Våra synder, om de än är blodröda, kan bli vita som snö.¹⁵ Eftersom vår älskade Frälsare ”gav sig själv till lösen i allas ställe”¹⁶, ges vi tillträde till hans eviga rike¹⁷.

Porten är upplåst!

Men Guds nåd gör mer än att bara återställa oss till vårt oskyldiga tidigare tillstånd. Om frälsning bara innebar att vi suddar bort våra misstag och synder, så skulle frälsningen, hur underbar den än är, inte uppfylla Faderns föresats för oss. Han siktar mycket högre. Han vill att hans söner och döttrar ska bli som han.

Med Guds nåds gåva leder lärjungeskapets stig inte bakåt, utan uppåt.



Den leder högre än vi någonsin kan förstå. Den leder till upphöjelse i vår himmelske Faders himmelska rike, där vi, omgivna av våra kära, får ta emot ”av hans fullhet och av hans härlighet”.¹⁸ Allt är vårt och vi hör Kristus till.¹⁹ Ja, allt vad vår Fader har ska ges till oss.²⁰

För att vi ska ärva denna härlighet räcker det inte att porten är upplåst. Vi måste gå in genom porten med en önskan i hjärtat att genomgå en förändring, en förändring som är så dramatisk att den i skriften beskrivs som att

”födas på nytt. Ja, födas av Gud, förändras från [vårt världsliga] och fallna tillstånd till ett tillstånd av rättfärdighet, genom att [vi] återlöses av Gud och blir hans söner och döttrar.”²¹

För det andra: Nåden öppnar himlens fönster

En annan del av Guds nåd är att han öppnar himlens fönster, genom vilka han utgiuter välsignelser av kraft och styrka, vilket gör det möjligt för oss att åstadkomma sådant som annars vore långt utom räckhåll för oss. Det är genom Guds underbara nåd som hans barn kan övervinna bedragarens underströmmar och kvicksand, höja sig över synden och ”bli fullkomliga i Kristus”²².

Även om vi alla har svagheter, så kan vi övervinna dem. Ja, det är genom Guds nåd, om vi ödmjukar oss och har tro, som det svaga blir starkt för oss.²³

Genom hela livet skänker Guds nåd oss timliga välsignelser och andliga gåvor som stärker vår förmåga och berikar livet. Hans nåd förädlar oss. Hans nåd hjälper oss att nå vår potential.

Vem uppfyller kraven?

I Bibeln läser vi om Kristi besök hemma hos farisén Simon.

Utåt sett verkade Simon vara en god och rättträdig man. Han kryssade regelbundet för sin ”att göra-lista” med religiösa åtaganden: Han följde lagen, betalade sitt tionde, iakttog sabbaten, bad dagligen och besökte synagogan.

Men medan Jesus var hos Simon kom en kvinna fram och tvättade Frälsarens fötter med sina tårar och smorde dem med balsam.

Simon var missnöjd med denna handling av tillbedjan, för han visste att kvinnan var en synderska. Simon tänkte att om Jesus inte visste det, så kunde han inte vara en profet, för då

hade han inte låtit kvinnan röra vid honom.

Jesus, som visste vad Simon tänkte, vände sig till honom och ställde en fråga. "Två män stod i skuld hos en penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer, den andre femtio.

Eftersom de inte kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att älska honom mest?"

Simon svarade att det var den som fick mest efterskänkt.

Då gav Jesus om en viktig lärdom: "Ser du den här kvinnan? ... Hon har fått förlåtelse för sina många synder. *Det är därför hon visar så stor kärlek.* Men den som har fått litet förlåtet älskar litet."²⁴

Vilken av dessa två människor liknar vi mest?

Är vi som Simon? Är vi självsäkra och nöjda med våra goda handlingar och förlitar oss på vår egen rättfärdighet? Är vi kanske lite otåliga gentemot dem som inte lever upp till våra normer? Går vi på autopilot, gör saker av en gammal vana, går på våra möten, gäspar oss igenom söndagsskolan och kanske kollar våra mobiler under sakramentsmötet?

Eller är vi som denna kvinna, som trodde att hon var fullständigt och hopplöst förlorad på grund av sin synd?

Visar vi *stor kärlek*?

Förstår vi hur skuldsatta vi är gentemot vår himmelske Fader och vädjar vi av hela vår själ om Guds nåd?

När vi knäböjer i bön, är det för att spela upp ett album med våra största rättfärdighets-hits, eller är det för att bekänna våra fel, vädja om Guds nåd

och fälla tårar av tacksamhet för den fantastiska återlösningsplanen?²⁵

Frälsningen kan inte köpas för lydnadens lön, den köps genom Guds Sons blod.²⁶ Att tro att vi kan byta våra goda gärningar mot frälsning är som att köpa en flygbiljett och sedan tro att man äger flygbolaget. Eller som att betala hyran för sitt hem och tro att man äger hela planeten.

Varför ska vi då lyda?

Om nåden är en gåva från Gud, varför är det då så viktigt att vi håller hans bud? Varför ska vi bry oss om Guds bud – eller omvända oss för den delen? Varför inte bara erkänna att vi är syndiga och låta Gud frälsa oss?

Eller, för att använda Paulus ord: "Skall vi fortsätta att synda för att nåden ska bli större?" Paulus svar är enkelt och tydligt: "Nej, visst inte!"²⁷

Bröder och systrar, vi följer Guds bud för att vi älskar honom!

När vi försöker förstå Guds nådegåva av hela vårt hjärta och sinne, ger det oss ännu större anledning att älska och lyda vår himmelske Fader i mildhet och tacksamhet. När vi vandrar lärjungeskapets stig förädlar det oss, förbättrar oss och hjälper oss att bli mer lika honom, och det leder oss tillbaka till hans närhet. "Herren [vår Guds] Ande" åstadkommer en sådan "mäktig förändring inom oss ... att vi inte längre har någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott".²⁸

Därför blir vår lydnad mot Guds bud en naturlig följd av vår ändlösa kärlek och tacksamhet för Guds godhet. Denna äkta kärlek och tacksamhet förenar på ett mirakulöst sätt våra gärningar med Guds nåd. Vi pryder ständigt våra tankar med dygd och vår självtillit växer sig stark i Guds närhet.²⁹

Kära bröder och systrar; att trofast leva efter evangeliet är ingen börda.



Det är en glädjefylld övning, en förberedelse för att ärva evigheternas storslagna härlighet. Vi strävar efter att lyda vår himmelske Fader eftersom våra andar då är mer lyhörda för andliga ting. Vi förstår saker som vi aldrig ens visste fanns. Upplysning och insikt kommer till oss när vi utför Faderns vilja.³⁰

Nåden är en gåva från Gud, och när vi har en önskan att lyda alla hans bud är det som om vi räcker fram vår jordiska hand för att ta emot denna heliga gåva från vår himmelske Fader.

Allt vi kan göra

Profeten Nephi hjälpte oss på ett betydande sätt att förstå Guds nåd när han förklarade: "Vi arbetar flitigt ... för att förmå våra barn, och likaså våra bröder, att tro på Kristus och att förlikas med Gud. Ty vi vet att det är *genom nåd vi blir frälsta, sedan vi har gjort allt vi kan göra*."³¹

Men jag undrar om vi ibland misstolkar orden "sedan vi har gjort allt vi kan göra." Vi måste förstå att "sedan" inte är samma sak som "eftersom".

Vi blir inte frälsta "eftersom" vi har gjort allt vi kan göra. Har någon av oss gjort *allt* vi kan göra? Väntar Gud tills vi har förbrukat alla våra krafter innan han ingriper i våra liv med sin frälsande nåd?

Många känner sig nedslagna av sina ständiga tillkortakommanden. De vet av egen erfarenhet att "anden är villig, men köttet är svagt".³² De höjer sina röster med Nephi och utropar: "Min själ bedrövas för min onskas skull."³³

Jag är säker på att Nephi visste att Frälsarens nåd *tillåter oss och gör det möjligt* för oss att övervinna synden.³⁴ Det var därför Nephi arbetade så flitigt för att förmå sina barn och bröder "att tro på Kristus och att förlikas med Gud".³⁵



Trots allt är *det* vad vi kan göra! Och *det är* vår uppgift i jordelivet!

Nåden är tillgänglig för alla

När jag tänker på vad Frälsaren gjorde för oss under tiden som ledde fram till den första påsksöndagen, vill jag höja min röst och prisa Gud den Högste och hans Son Jesus Kristus!

Himlens portar har låsts upp!

Himlens fönster är öppna!

I dag och i all tid är Guds nåd tillgänglig för alla som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.³⁶ Jesus Kristus har banat vägen för oss så att vi kan nå höjder som våra jordiska sinnen inte kan föreställa sig.³⁷

Jag ber att vi med nya ögon och ett nytt hjärta ska se den eviga betydelsen av Frälsarens försoningsoffer. Jag ber att vi ska visa vår kärlek till Gud och vår tacksamhet för hans oändliga nåd genom att hålla hans bud och med glädje "leva det nya livet".³⁸ I vår Mästares och Återlösares Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 1 Kor. 15:55; Mosiah 16:8.
2. 1 Petr. 1:3; kursivering tillagd.
3. 1 Tess. 4:18; se också v. 13–17.
4. Jakobs bok 4:12.

5. 2 Nephi 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Ef. 3:18–19.
8. Se L&F 93:28.
9. Vi är verkligen "små barn, och ... har ännu inte förstått hur stora välsignelser Fadern håller i sina egna händer och har berett åt [oss]" (L&F 78:17).
10. Rom. 3:23.
11. 1 Nephi 15:34; se också 1 Nephi 10:21; Mose 6:57.
12. Mosiah 2:21.
13. Se Alma 42:15.
14. Alma 34:15.
15. Se Jes. 1:18.
16. 1 Tim. 2:6.
17. Se 2 Petr. 1:11.
18. Se L&F 76:56.
19. Se L&F 76:59.
20. Se L&F 84:38.
21. Mosiah 27:25.
22. Se Moroni 10:32.
23. Se Ether 12:27.
24. Se Luk. 7:36–50; kursivering tillagd.
25. Kristus liknelse om farisen och tullindrivaren illustrerar tydligt denna poäng (se Luk. 18:9–14).
26. Se Apg. 20:28.
27. Rom. 6:1–2.
28. Mosiah 5:2.
29. Se L&F 121:45.
30. Se Joh. 7:17.
31. 2 Nephi 25:23; kursivering tillagd.
32. Matt. 26:41; se också Rom. 7:19.
33. 2 Nephi 4:17.
34. Se 2 Nephi 4:19–35; Alma 34:31.
35. 2 Nephi 25:23.
36. Se 3 Nephi 9:19–20.
37. Se 1 Kor. 2:9.
38. Rom. 6:4.



Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kvorum

Bevara handlingsfriheten och beskydda religionsfriheten

Om vi ska kunna använda vår handlingsfrihet måste vi ha religionsfrihet.

Denna dag är påskdagen – en dag av tacksamhet och då vi minns och vill ära vår Frälsares Jesu Kristi försoning för och uppståndelse av hela mänskligheten. Vi dyrkar honom, tackar för vår religionsfrihet, friheten att få samlas, friheten att få tala och vår gudagivna rättighet att handla av oss själva.

Som profeterna förutsagt om dessa sista dagar som vi lever i, finns det många som är förvirrade över vilka vi är och vad vi tror på. En del är falska anklagare och "fientliga mot det goda"¹. Andra "kallar det onda gott och det goda ont, [och] gör mörker till ljus och ljus till mörker".²

Medan våra medmänniskor gör sina val om hur de ska reagera på våra trosuppfattningar, får vi inte glömma att handlingsfriheten är en viktig del av Guds plan för alla hans barn. Denna eviga plan lades fram för oss i det förjordiska rådet i himlen och rymmer handlingsfrihetens gåva.³

I det stora rådet använde Lucifer, som kallas Satan, sin handlingsfrihet till att motsätta sig Guds plan. Gud sa:

"Eftersom ... Satan ... gjorde uppror mot mig och försökte omintetgöra människans handlingsfrihet som jag, Herren Gud, hade givit henne, ... lät jag nedstörta honom."⁴

Han fortsatte: "Och även en tredjedel av himlens härskaror vände han bort från mig på grund av deras handlingsfrihet."⁵

Följden blev att de av vår himmelske Faders andebarn som valde att göra uppror mot hans plan och följa Lucifer, förlorade sin gudomliga bestämmelse.

Jesu Kristus använde sin handlingsfrihet och sa:

"Här är jag, sänd mig."⁶

"Fader, ske din vilja, och äran vare din för evigt."⁷

Jesu, som utövade sin handlingsfrihet till att stödja vår himmelske Faders plan, fastställdes och utsågs av Fadern som vår Frälsare, förutordinerad att utföra försoningsoffret för oss alla. Likaledes, när vi utövar vår handlingsfrihet till att hålla buden, ger det oss förmågan att helt förstå vilka vi är och ta emot alla de välsignelser vår himmelske Fader har – däribland möjligheten

att få en kropp, att utvecklas, att uppleva glädje och att ära evigt liv.

För att hålla buden behöver vi känna till kyrkans officiella lära så att vi inte vänder oss bort från Kristi ledarskap på grund av andra människors ständigt växlande uppfattningar.

De välsignelser vi åtnjuter nu har vi fått därför att vi valde att följa Frälsaren före det här livet. Till alla som hör och läser dessa ord: Vem du än är och hurdant ditt förflutna än må vara, kom ihåg detta: Det är inte för sent att göra samma val på nytt och följa honom.

Genom att tro på Jesus Kristus och tro på hans försoning, genom att omvända oss från våra synder och bli döpta, kan vi ta emot den gudomliga gåva som den Helige Anden är. Denna gåva ger kunskap och insikt, vägledning och styrka att lära och få ett vittnesbörd, kraft, rening att övervinna synd, samt tröst och uppmuntran att vara trofast i motgångar. Dessa ojämförbara välsignelser från Anden ökar vår frihet och vår kraft att göra det som är rätt, ty "där Herrens Ande är, där är frihet".⁸

När vi går längs den andliga frihetens stig i dessa sista dagar, måste vi





förstå att om vi ska kunna använda vår handlingsfrihet måste vi ha religionsfrihet. Vi vet redan att Satan inte ville att vi skulle få den friheten. Han försökte beröva oss vår moraliska handlingsfrihet i himlen, och nu anstränger han sig våldsamt för att underminera, motsätta sig och sprida förvirring om religionsfriheten – vad den är och varför den är väsentlig för vårt andliga liv och vår frälsning.

Det finns fyra hörnstenar i fråga om religiös frihet som vi som sista dagars heliga måste förlita oss på och beskydda.

Den första är friheten att tro. Ingen bör kritiseras, förföljas eller angripas av enskilda, eller av regeringar, för vad han eller hon tror om Gud. Det är mycket personligt och mycket viktigt. En tidig trosförklaring angående religiös frihet lyder:

”Ingen regering kan bestå i fred om inte sådana lagar utformas och obrottsligen hålls som tillförsäkrar varje människa friheten att följa sitt samvete, ...

Vi tror att statliga överhetspersoner skall hindra brott men aldrig kontrollera samvetet ... [eller] undertrycka själens frihet.”⁹

Denna fundamentala frihet att få följa sitt samvete har sedan dess erkänts av Förenta Staterna i dess universella deklaration om mänskliga rättigheter och av andra nationella och

internationella dokument som handlar om mänskliga rättigheter.¹⁰

Den andra hörnstenen i fråga om religionsfrihet är friheten att berätta om vår tro och våra uppfattningar för andra. Herren befäller oss: ”Ni skall lära era barn [evangeliet] ... när du sitter i ditt hus.”¹¹ Han sa också till sina lärjungar: ”Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen.”¹² Som föräldrar, heltidsmissionärer och medlemsmissionärer förlitar vi oss på religionsfriheten för att kunna undervisa om Herrens lära i våra familjer och över hela världen.

Den tredje hörnstenen om religionsfrihet är friheten att bilda en religiös organisation, en kyrka, och att i frid dyrka tillsammans med andra. Den elfte trosartikeln lyder: ”Vi gör anspråk på förmånen att tillbe Gud den Allsmäktige i enlighet med vårt eget samvetes maningar och erkänner alla människors rätt till samma förmån, att tillbe hur, var eller vad de vill.” Dokument över internationella mänskliga rättigheter och många nationella konstitutioner stöder denna princip.

Den fjärde hörnstenen i fråga om religiös frihet är friheten att leva efter vår tro – att fritt få utöva tron inte bara i hemmet och i möteshuset, utan också på offentliga platser. Herren befäller oss att inte be i det fördolda¹³ utan att träda fram och låta vårt ljus lysa för människorna, så att de ser våra

goda gärningar och prisar vår Fader i himlen.¹⁴

En del tar illa upp när vi tar vår religion till det offentliga rummet, men samma människor som kräver att deras åsikter och handlingar ska tolereras av allmänheten kan vara tröga till att tolerera andra troende, som vill att också deras åsikter och handlingar ska tolereras. Den allmänna bristen på respekt för religiösa åsikter förvandlas snabbt till social och politisk intolerans mot religiösa människor och institutioner.

När vi möter det ökade trycket att böja oss för världsliga normer, förverka våra religiösa friheter och kompromissa med vår handlingsfrihet, så begrunda vad Mormons bok lär oss om våra ansvar. I Almas bok läser vi om Amlici, ”en mycket listig” och ”ogudaktig man” som ville bli kung över folket och ”beröva dem deras rättigheter och förmåner som kyrka”, vilket ”oroade kyrkans folk”.¹⁵ De hade blivit undervisade av kung Mosiah att höja sina röster för det som de ansåg vara rätt.¹⁶ Därför ”samlades [de] i grupper överallt i landet, *var och en enligt sin mening*, antingen den var för eller emot Amlici, och hade många ordstrider och förunderliga tvister med varandra”.¹⁷

I dessa diskussioner fick kyrkans medlemmar och andra tillfälle att komma samman, få uppleva en enighetens anda, och bli påverkade av den Helige Anden. ”Och det hände sig att folkets röst gick emot Amlici så att han inte gjordes till kung över folket.”¹⁸

Som Jesu Kristi lärjungar har vi ansvaret att arbeta tillsammans med likasinnade troende och höja våra röster för det som är rätt. Medan medlemmar aldrig bör göra anspråk på eller ens antyda att de talar för kyrkan, inbjuds vi alla som



samhällsmedborgare att dela vårt eget vittnesbörd med övertygelse och kärlek – ”var och en enligt sin mening”.¹⁹

Profeten Joseph Smith sa:

”Jag [vill] klart deklarerar inför himlen, att jag är lika redo att dö när det gäller att försvara de rättigheter som en presbyterian, en baptist eller vilken god man som helst från något annat samfund har [som för en mormon]. Det är nämligen så att samma princip som skulle trampa de sista dagars heligas rättigheter under fötterna, skulle kränka de romersk-katolskas eller andra trosåskådningars frihet, samfund som kanske är impopulära eller för svaga att försvara sig själva.

Det är kärlek till friheten som inspirerar min själ – världslig och religiös frihet för hela människosläktet.”²⁰

Bröder och systrar, vi har ansvaret att försvara dessa heliga friheter och rättigheter för oss själva och för våra efterkommande. Vad kan ni och jag göra?

För det första kan vi hålla oss informerade. Var uppmärksamma på frågor i er omgivning som skulle kunna påverka religionsfriheten.

För det andra kan vi efter egen förmåga sluta oss samman med andra som delar vår hängivenhet mot religiös frihet. Arbeta sida vid sida för att beskydda religionsfriheten.

För det tredje, var ett gott exempel på det du tror på – i ord och handling. Hur vi följer vår religion är mycket viktigare än vad vi kanske säger om vår religion.

Vår Frälsares andra ankomst närmar sig. Låt oss inte skjuta upp denna angelägna sak. Kom ihåg överbefälhavare Moroni, som höll upp frihetsbaneret med följande ord: ”Till minne av vår Gud och vår religion och frihet och vår fred, våra hustrur och våra barn.”²¹ Låt oss komma ihåg folkets reaktion. De utövade sin handlingsfrihet när de kom springande och slöt förbund om att handla.²²

Mina älskade bröder och systrar, gå inte! Spring! Spring för att få välsignelserna av att följa den Helige Anden och tillämpa de friheter som Gud har gett oss för att kunna utföra hans vilja.

Som särskilt vittne förkunnar jag denna betydelsefulla påskdag att Jesus Kristus använde sin handlingsfrihet till att göra vår Faders vilja.

Vi sjunger om Frälsaren: ”Han villigt korsets börda bar att frälsa fallen värld.”²³ Och tack vare att han gjorde det har vi fått den ovärderliga möjligheten ”att välja frihet och evigt liv” genom hans försonings kraft och välsignelser.²⁴ Må vi fritt välja att följa honom i dag och alltid, ber jag i hans heliga namn, ja, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Tim. 3:3.
2. Jes. 5:20.
3. Se Mose 6:56.
4. Mose 4:3.
5. L&F 29:36.
6. Abraham 3:27.
7. Mose 4:2.
8. 2 Kor. 3:17.
9. L&F 134:2, 4.
10. Se Allmän förklaring om de mänskliga rättigheterna, antagen av Förenta nationernas generalförsamling den 10 dec. 1948, www.ohchr.org/EN/UDHR/Pages/Language.aspx?LangID=swd. I artikel 18 står det: ”Envar har rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet. Denna rätt innefattar frihet att byta religion eller tro och att ensam eller i gemenskap med andra offentligt eller enskilt utöva sin religion eller tro genom undervisning, andaktsövningar, gudstjänst och iakttagande av religiösa sedvänjor.” Se också nionde artikeln av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen), stadfast den 3 sep. 1953, www.echr.coe.int/Documents/Convention_SWE.pdf.
11. 5 Mos. 11:19.
12. Mark. 16:15.
13. Se Matt. 6:6.
14. Matt. 5:16.
15. Se Alma 2:1–4.
16. Se Mosiah 29:25–26.
17. Se Alma 2:5; kursivering tillagd.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 343.
21. Alma 46:12.
22. Se Alma 46:21.
23. ”O visdom stor, o kärleks nåd”, *Psalmer*, nr 124.
24. 2 Nephi 2:27.



Äldste Kevin W. Pearson
i de sjuttios kvorum

Stanna vid trädet

Lehis syn om livets träd är en mäktig liknelse om att hålla ut intill slutet.

Strax före president Heber J. Grants död besökte en av bröderna honom. Innan brodern gick bad president Grant: "O Gud, välsigna mig så att jag inte förlorar mitt vittnesbörd utan är trofast intill slutet."¹ Efter nästan 27 år som president för kyrkan var detta hans innerliga bön. Hans exempel är en stark påminnelse om att ingen, vid någon ålder, är immun mot Satans inflytande. Två av Satans starkaste redskap är avledning och bedrägeri.

Att hålla ut intill slutet är utmärkande för sant lärjungeskap och är en nödvändighet för att uppnå evigt liv. Men när prövningar och svårigheter kommer i vår väg uppmanas vi ofta att bara "bita ihop". Låt mig klargöra: att "bita ihop" är ingen evangelieprincip. Att hålla ut intill slutet innebär att ständigt komma till Kristus och bli fullkomnad i honom.

Om det är en nödvändighet att hålla ut intill slutet för att få evigt liv, försöker vi då att vara trofasta? Det kan vara svårt att tvingas välja mellan prioriteter. Tillfällig lydnad och ljummen hängivenhet försvagar tron. Att hålla ut intill slutet kräver total hängivenhet mot Frälsaren och våra förbund.

Lehis syn om livets träd är en mäktig liknelse om att hålla ut intill slutet. Jag ber er att under bön studera och begrunda Lehis dröm och sedan tillämpa den på er själva. När ni gör det så

begrunda noga de sex viktiga principer som hjälper oss att hålla ut intill slutet.

1. Glöm inte att be

Vi börjar med Lehi som var ensam "i en mörk och dyster vildmark"². Alla upplever vi perioder av mörker och ensamhet. "När dig mötte sorg och prövning, bad du då till Gud?"³ Följ president Heber J. Grants exempel. Be om styrka att hålla ut intill slutet. Fråga vår himmelske Fader: "Vad mer vill du att jag ska göra?"

2. Kom till Kristus och bli fullkomnade i honom.

Livets träd är det centrala i Lehis dröm. Allting pekar mot livets träd. Trädet representerar Kristus, som är en tydlig manifestation av Guds kärlek. Frukten är hans oändliga försoning och ett stort bevis på Guds kärlek. Evtigt liv med våra kära är ljuvligare och mer begärligt än allt annat. För att förverkliga den gåvan måste vi "komma till Kristus och bli fullkomnade i honom"⁴. Han är "vägen, sanningen och livet"⁵. Vi kan fylla våra liv med att utföra mycket gott, men i slutändan kommer vi ändå inte att helt ha förstått syftet, om vi inte ingår heliga förbund om att följa Kristus och trofast håller dessa förbund.

3. Sträva framåt med tro

Det finns en stig som leder till livets träd, till Kristus. Den är rak och smal, bestämd och exakt. Guds bud är strikta men inte begränsade. De skyddar oss



från andlig och fysisk fara och hindrar oss från att gå vilse.

Lydnad bygger upp tron på Kristus. Tron är en handlingens och kraftens princip. Att konsekvent följa Frälsarens exempel ger andlig kraft och förmåga. Utan försoningens stärkande och möjliggörande kraft är det omöjligt att hålla sig kvar på stigen och hålla ut.

”Sträva framåt med ståndaktighet i Kristus.”⁶

4. Mormons bok är nyckeln till andlig överlevnad

Resan genom livet är en utmaning. Det är lätt att bli förvirrad, komma bort från stigen och gå vilse. Prövningar är en ofrånkomlig och nödvändig del av vår eviga utveckling. När motgångar kommer, låt då inte det du inte helt förstår förstöra allt det du vet. Var tålmodig och håll fast vid sanningen. Du kommer att förstå. Prövningar är som det stora mörkrets dimmor som kan förblinda våra ögon och förhärda våra hjärtan. Såvida vi inte ”ständigt håller fast”⁷ vid Guds ord och lever efter dem blir vi andligt blinda snarare än andligt sinnade. Utforska Mormons bok och de levande profeternas ord varje dag, varje dag, ja, varje dag! Det är nyckeln till att andligt överleva och undvika att bli lurad. Utan den är vi andligt vilsna.

5. Bli inte förvirrade och bedragna

Att ge akt är att vara uppmärksam. Att lyssna till dem som inte tror på Kristus hjälper dig inte att finna honom. Att använda #rymligabyggnaden för att söka efter kunskap leder dig inte till sanningen. Den är inte upplagd där. Endast Frälsaren har ”det eviga livets ord”⁸. Allt annat är bara ord. Den stora och rymliga byggnaden symboliserar ”fåfångliga inbillningar och människobarnens högmod”⁹ – med andra ord förvirring och bedrägeri. Den är fylld



av välklädda människor som tycks ha allting. Men de förlöjligar Frälsaren och dem som följer honom. De ”undervisas ständigt men kan aldrig komma till insikt”.¹⁰ De kan vara politiskt korrekta, men de är andligt vilse.

6. Stanna vid trädet

Lehis budskap är att stanna kvar vid trädet. Vi stannar för att vi är omvända till Herren. Alma lärde: ”Se, han förändrade deras hjärtan, ja, han väckte upp dem ur en djup sömn, och de vaknade för Gud.”¹¹ När vi överlämnar våra hjärtan åt Gud förändrar den Helige Anden hela vår natur. Vår omvändelse till Herren går då mer på djupet och vi söker oss inte längre till den rymliga byggnaden. Om vi slutar göra det

som ger en djupare omvändelse går vi andligen bakåt. Avfall är omvändelsens motsats.

Till alla missionärer förr och nu: Äldster och systrar: Ni kan inte bara återvända från er mission och göra ett svanhopp tillbaks till Babylon och tillbringa timmar med meningslösa videospel utan att falla i djup andlig sömn. Inte heller kan ni hänge er åt pornografi online och ignorera dygd och kyskhets utan förfärliga andliga konsekvenser. Om ni förlorar Anden är ni förlorade. Bli inte förvirrade och bedragna.

Sanna lärjungar fortsätter att vakna upp till Gud varje dag genom meningsfulla böner, allvarliga skriftstudier, egen lydnad och osjälviskt tjänande. Stanna kvar vid trädet och håll er vakna.



dig på rätt spår. Börja igen med att under bön studera Mormons bok och lev efter dess lärdomar, varje dag, varje dag, varje dag! Jag vittnar om att den djupgående kraften i Mormons bok ska förändra ditt liv och stärka ditt beslut att följa Kristus. Den Helige Anden ska förändra ditt hjärta och hjälpa dig se "tingen som de verkliga är".¹² Han ska visa dig vad du behöver göra härnäst. Detta är Nephis löfte till dig:

"Och jag sade till dem att ... de som hörsammar Guds ord och håller fast vid det, de skall aldrig förgås. Inte heller skall motståndarens frestelser och brinnande pilar slå dem med blindhet för att leda dem till undergång.

Därför uppmanade jag ... dem att ge akt på Herrens ord och komma ihåg att alltid lyda hans befallningar i allting."¹³

Bröder och systrar, att hålla ut intill slutet är ett stort prov på lärjungeskap. Vårt dagliga lärjungeskap avgör vår eviga bestämelse. Vakna upp till Gud, håll fast vid sanningen, håll era heliga tempelförbund och stanna kvar vid trädet!

Jag bär vittne om den uppståndne levande Kristus. Jag vet att han lever. Min högsta önskan är att jag ska vara sann och trofast ända till slutet genom att följa hans storslagna exempel. I Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Citerad av John Longden, i Conference Report, okt. 1958, s. 70.
2. 1 Nephi 8:7.
3. "När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85.
4. Moroni 10:32.
5. Joh. 14:6.
6. 2 Nephi 31:20.
7. 1 Nephi 8:30.
8. Joh. 6:68.
9. 1 Nephi 12:18.
10. 2 Tim. 3:7.
11. Alma 5:7.
12. Jakobs bok 4:13.
13. 1 Nephi 15:24–25.

För flera år sedan kallades syster Pearson och jag att presidera över Washingtonmissionen Tacoma. Kallelsen kom som en fullständig överraskning. Med viss bävan träffade jag styrelseordföranden och verkställande direktören vid det företag där jag var anställd och informerade dem om min missionskallelse. De blev synbart upprörda över mitt beslut att lämna företaget. "När fattade du det beslutet och varför diskuterade du det inte med oss först?" krävde de att få veta.

Under ett ögonblick av klarhet kom svaret till mig. Jag sa: "Jag fattade det beslutet som 19-åring, när jag ingick heliga förbund med Gud i templet om

att följa Frälsaren. Jag har byggt hela mitt liv på dessa förbund och jag tänker absolut hålla dem nu."

När vi väl ingått förbund med Gud, finns det ingen väg tillbaka. Att ge sig, ge upp och ge efter är inga alternativ. I Guds rike finns det en norm för hur vi kan nå upphöjelse. Det kräver ett modigt lärjungeskap! Det finns inget utrymme för medelmåttiga och självbelättna lärjungar. Medelmåttighet är förträfflighetens fiende, och medelmåttig hängivenhet hindrar dig från att hålla ut intill slutet.

Om du har det svårt, är förvirrad eller andligt vilse, uppmanar jag dig att göra det enda som jag vet kan få



Äldste Rafael E. Pino
i de sjuttios kvorum

Evangeliets eviga perspektiv

När det gäller beslut med eviga följder är evangeliets perspektiv absolut nödvändigt.

En uppenbarelse till Mose kan vi läsa om vår himmelske Faders förkunnade avsikt: "Ty se, detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."¹ Enligt dessa ord är det vår himmelske Faders önskan att alla ska få möjlighet att ta emot glädjens fullhet. Nutida uppenbarelse visar att vår himmelske Fader skapade en lycksalighetsplan för alla sina barn, en alldeles särskild plan så att vi kan återvända och leva med honom.

När vi förstår denna lycksalighetsplan får vi ett evigt perspektiv som hjälper oss i sanning förstå värdet av buden, förrättningarna, förbunden samt prövningarna och motgångarna.

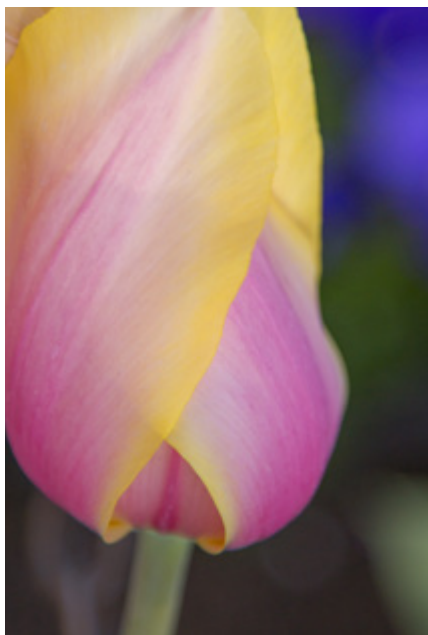
Alma undervisar om en av huvudprinciperna: "Därför gav Gud dem bud, efter att ha tillkännagivit återlösningsplanen för dem."²

Det är intressant att lägga märke till ordningsföljden i undervisningsprocessen. Först undervisade vår himmelske Fader Adam och Eva om frälsningsplanen, sedan gav han dem buden.

Detta är en stor sanning. Insikt om planen hjälper människor att hålla

buden, fatta bättre beslut och handla av rätt orsaker.

Under den tid jag tjänat i kyrkan har jag bevittnat hängivenhet och trofasthet hos kyrkans medlemmar i många olika länder, ibland med politiska, sociala eller ekonomiska motsättningar. En gemensam faktor jag funnit hos dessa trofasta medlemmar är deras evighetsperspektiv. Evangeliets eviga perspektiv lär oss förstå den roll vi har i Guds plan, att acceptera motgångar och gå framåt tack vare dem, att fatta beslut och att grunda våra liv på vår gudomliga potential.



Perspektiv får man genom att betrakta något på håll, och det låter oss uppskatta dess sanna värde.

Det är som att stå i en skog med ett träd mitt framför oss. Inte förrän vi tar några steg tillbaka kan vi verkligen förstå vad en skog är. Jag besökte en gång Amazonas djungel i Leticia, Colombia, nära gränsen till Brasilien och Peru. Jag kunde inte få grepp om hur väldig den var förrän jag flög över den och fick perspektiv.

När våra barn var små brukade de titta på en tv-kanal för barn som visade programmet "Vad ser du?" Kameran zoomade mycket nära in på något, och medan bilden långsamt vidgades skulle barnen gissa vad det var för något. När väl hela saken syntes var det lätt att känna igen en katt, en växt, en frukt och så vidare.

Jag minns en gång de tittade på programmet och en närbild visade något som de tyckte var fult, ja, äckligt, men när bilden vidgades såg de att det var en läcker pizza. Då sa de till mig: "Pappa, köp precis en så'n till oss!" När de förstod vad det var, blev något som till en början såg obehagligt ut till slut något mycket begärligt.

Låt mig berätta om ytterligare en upplevelse. Hemma hos oss tyckte barnen om att lägga pussel. Säkert har vi alla någon gång fått lägga pussel. En del består av många små bitar. Jag minns att ett av våra barn (jag undviker att säga vad han heter för att låta honom vara anonym) brukade fokusera på de enskilda bitarna och när en bit inte passade där han tyckte den hörde hemma, blev han arg och tyckte det var något fel på den och ville slänga bort den. Med tiden lärde han sig att pussla när han förstod att varje liten bit hade sin plats i det färdiga pusslet, även om han inte från början kunde se var en viss bit hörde hemma.



Att inte ha ett evigt perspektiv, eller att tappa det, kan göra att vi använder ett jordiskt perspektiv som måttstock och att vi fattar beslut som inte stämmer med Guds vilja.

I Mormons bok berättas om Nephis inställning och om Lamans och Lemuels inställning. De hade alla genomlidit stora motgångar och många plågor, men deras inställning till dessa upplevelser skilde sig åt. Nephi sa: "Och så stora var Herrens välsignelser över oss att fastän vi levde på rått kött i vildmarken hade våra kvinnor gott om mjölk åt sina barn och var starka, ja, liksom männen, och de började uthärda färden utan knot."⁴

Laman och Lemuel å andra sidan, klagade bittert. "Och så knotade Laman och Lemuel, som var de äldsta, över sin far. Och de knotade eftersom de inte förstod den Guds handlingssätt som hade skapat dem."⁵ Att inte förstå eller inte beakta "Guds handlingssätt" är ett sätt att tappa det eviga perspektivet. Att knota är bara ett av symtomen. Trots att Laman och Lemuel fick se många underverk tillsammans med Nephi, utbrast de: "Och vi har vandrat omkring i vildmarken i alla dessa år, och våra kvinnor har slitit hårt fastän de har varit höggravida. Och de har fött barn i vildmarken och utstått allt utom döden, och det skulle ha varit bättre för dem om de hade dött innan de lämnade Jerusalem än att utstå dessa lidanden."⁶

Dessa två inställningar var verkligen olika trots att de svårigheter och bedrävelser de upplevt var likartade. Helt klart hade de olika perspektiv.

President Spencer W. Kimball skrev så här: "Om vi såg jordelivet som hela vår existens skulle smärta, sorg, misslyckanden och ett kort liv vara katastrofer. Men om vi ser på livet som något evigt som sträcker sig långt bakåt

Det är ett sätt att tänka på Herrens plan. I stället för att bekymra oss över varje enskild bit kan vi försöka se bildens helhet med tanke på slutresultatet. Herren vet var varje bit hör hemma så att den passar in i planen. Varje bud har evig betydelse i förhållande till lycksalighetsplanen.

Det är av yttersta vikt att vi inte fattar beslut av evigt värde från jordelivets perspektiv. När det gäller beslut med eviga följder är evangeliets perspektiv absolut nödvändigt.

Äldste Neal A. Maxwell lärde: "Även om vi är 'förankrade' i ett storslaget slutligt hopp, så är en del mer kortsiktiga hopp en annan sak. Vi kan hoppas på en löneförhöjning, en speciell träff, en valseger eller ett större hus, sådant som förverkligas eller inte. Tron på vår Faders plan ger oss uthållighet även när sådana närliggande hopp grusas. Hoppet gör att vi 'verkar med iver' för goda saker, även när dessa verkar förlora (se L&F 58:27)."³

till föruttilvaron och in i den eviga framtiden efter döden, kan allt som händer oss sättas i rätt perspektiv.”⁷

Äldste David B. Haight berättade en historia om skulptören Michelangelo för att visa vikten av att se allt i dess rätta perspektiv: ”Under tiden skulptören bearbetade ett marmorblock kom en pojke förbi och såg blygt på. När Davids gestalt framträdde och visade sig ur stenen, fulländad till världens beskådan och beundran, frågade pojken Michelangelo: ’Hur visste du att han fanns därinne?’”⁸

Skulptörens perspektiv på marmorblocket var annorlunda än pojkens som såg honom arbeta. Det var konstnärens vision om de möjligheter som fanns i stenen som gjorde att han kunde skapa ett konstverk.

Herren vet vad han vill åstadkomma med var och en av oss. Han vet vilka förändringar han vill uppnå i våra liv och vi har inte rätten att råda honom. Hans tankar är högre än våra tankar.⁹

Jag vittnar om att vi har en kärleksfull, rättvis och barmhärtig Fader i himlen, som har berett en plan för vår eviga lycka. Jag vittnar om att Jesus Kristus är hans Son och världens Frälsare. Jag vet att President Thomas S. Monson är en Guds profet. Jag säger detta i Jesu Kristi Namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Neal A. Maxwell, ”Ett klart hopp”, *Liahona*, jan. 1995, s. 32.
4. 1 Nephi 17:2.
5. 1 Nephi 2:12.
6. 1 Nephi 17:20.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* (2006), s. 15.
8. David B. Haight, ”Your Purpose and Responsibility” (andakt vid Brigham Young University, 4 sep. 1977), s. 2–3; speeches.byu.edu.
9. Se Jes. 55:8–9.



Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Komme ditt rike

Tanken på hans ankomst livar upp min själ. Det blir en hisnande upplevelse! Omfattningen och storslagenheten, vidden och prakten, kommer att överträffa allt som dödliga ögon någonsin har sett eller upplevt.

När vi sjöng rördes jag djupt av tanken på att just i den stunden höjde hundratusentals, kanske miljoner, troende heliga i över 150 länder, på otroliga 75 olika språk¹, sina röster till Gud och sjöng:

*Du, jordens Konung, kom!
Vi väntar nu på dig!
O värld, från synd vänd om
och gå på livets stig!²*

”Du, jordens Konung, kom!”³ Vi är en mycket stor, världsomfattande familj av troende, lärjungar till Herren Jesus Kristus.



Vi har tagit på oss hans namn, och varje vecka när vi tar del av sakramentet lovar vi att vi ska minnas honom och hålla hans bud. Vi är långt ifrån fullkomliga, men vi tar inte lätt på vår tro. Vi tror på honom. Vi tillber honom. Vi följer honom. Vi älskar honom djupt. Hans verk är det största i hela världen.

Vi lever, bröder och systrar, i en tid som föregår Herrens andra ankomst, en tid som många troende genom århundradena har sett fram emot. Vi lever i en tid med krig och rykten om krig, i en tid med naturkatastrofer, i en tid när världen slits mellan förvirring och oroligheter.

Men vi lever även i återställsens tid, när evangeliet förs ut till hela världen – en tid när Herren har lovat att han ska ”uppressa ett rent folk”⁴, och beväpna dem ”med rättfärdighet och med Guds kraft”⁵.

Vi gläds över dessa dagar och ber att vi modigt ska kunna möta våra svårigheter och vår osäkerhet. Någras svårigheter är allvarigare än andras, men ingen är immun. Äldste Neal A. Maxwell sa en gång till mig: ”Om allt flyter på bra för dig just nu, så vänta bara.”

Även om Herren försäkrar oss om och om igen att vi inte behöver frukta,⁶

så är det inte alltid lätt att behålla ett klart perspektiv och se bortom den här världen när vi är mitt i prövningarna.

President Thomas S. Monson lärde mig en viktig läxa om att behålla ett evigt perspektiv.

För arton år sedan när jag reste med tåg i Schweiz tillsammans med president Monson, frågade jag honom om hans tunga ansvar. Hans svar stärkte min tro. "I första presidentskapet", sa han, "gör vi allt vi kan för att föra verket framåt. Men det här är Herrens verk och han leder det. Han står vid rodret. Vi förundras när vi ser honom öppna dörrar vi inte kan öppna och utföra under vi knappt kan föreställa oss."⁷

Bröder och systrar, att se och tro på Herrens underverk i upprättandet av hans rike kan hjälpa oss att se och tro på att Herrens hand även arbetar i våra egna liv.

Herren förkunnade: "Jag kan utföra mitt eget verk."⁸ Vi kan var och en försöka göra vår del, men han är den store arkitekten. Under sin Faders ledning skapade han den här världen. "Allt skapades genom honom, och utan honom blev inget skapat som är skapat."⁹ När vi är andligt vakna och uppmärksamma ser vi hans hand i hela världen och vi ser hans hand i våra egna liv.

Låt mig ge ett exempel.

År 1831, med endast 600 medlemmar i kyrkan, tillkännagav Herren: "Guds rikets nycklar anförtros människan på jorden, och därifrån skall evangeliet rulla fram till jordens ändar liksom stenen, som utan händer är uthuggen ur berget, skall rulla fram tills den har uppfyllt hela jorden."¹⁰

Profeten Nephi förutsåg att det i våra dagar skulle vara "få" medlemmar i kyrkan jämfört med jordens befolkning, men att de skulle finnas "över hela jordens yta"¹¹.

Tre underbara exempel på hur Herrens hand upprättar sitt rike, är templen som president Monson tillkännagav i dag. Vem kunde för bara några årtionden sedan föreställa sig tempel i Haiti, Thailand eller Elfenbenskusten?

Platsen för ett tempel bestäms inte utifrån dess geografiska lämplighet. Den fastställs genom uppenbarelse från Herren till hans profet. Den visar på ett betydande arbete som ska utföras, och erkänner de heligas rättfärdighet, vilka kommer att uppskatta och vårda hans hus i generationer.¹²

Min hustru Kathy och jag besökte Haiti för två år sedan. Högt uppe på berget med utsikt över Port-au-Prince, förenade vi oss med de haitiska heliga i minnesfirandet av landets invigning av äldste Thomas S. Monson trettio år tidigare. Ingen av oss kan någonsin glömma den förödande jordbävningen i Haiti 2010. Med trofasta medlemmar och modiga missionärsskaror, som nästan uteslutande utgörs av haitier, har kyrkan fortsatt växa och stärkas i denna önation.

Min tro stärks när jag föreställer mig dessa Guds heliga: rättfärdiga, vitklädda och med det heliga prästadörets makt att leda och utföra heliga förrättningar i Herrens hus.

Vem kunde föreställa sig ett Herrens hus i den vackra staden Bangkok? Kristna utgör endast en procent av det i huvudsak buddhistiska landet. Liksom i Haiti ser vi att Herren har samlat jordens utvalda i Bangkok. När vi var där för några månader sedan, mötte vi Sathit och Juthamas Kaivaivatana och deras tillgivna barn. Sathit

blev medlem i kyrkan när han var sjutton och han tjänade som missionär i sitt hemland. Senare mötte han Juthamas på institutet, och de beseglades i Manilas tempel i Filippinerna. År 1993 blev paret Kaivaivatana påkörda av en lastbil, vars förare hade somnat, och Sathit blev förlamad från bröstet och ner. Deras tro har aldrig vacklat. Sathit är en beundrad lärare på internationella skolan i Bangkok. Han är stavspremier för Bangkoks norra stav i Thailand. Vi ser Guds mirakel i hans underbara verk och i våra egna liv.

Kyrkans mirakel i Elfenbenskusten kan inte återberättas utan att nämna två par: Philippe och Annelies Assard, samt Lucien och Agathe Affoue. De blev medlemmar i kyrkan som unga





gifta, det ena paret i Tyskland och det andra i Frankrike. På 1980-talet kände både Philippe och Lucien sig dragna tillbaka till sitt afrikanska födelse-land för att bygga upp Guds rike. Det

båda paren mötte varandra för första gången i Elfenbenskusten och startade en söndagsskola. Det var trettio år sedan. I dag finns det åtta stavar och tjugosju tusen medlemmar i detta vackra afrikanska land. Familjen Affoue fortsätter ädelt att tjäna, vilket också familjen Assard gör. De fullgjorde nyligen en mission vid Accras tempel i Ghana.

Kan du se Guds hand föra verket framåt? Kan du se Guds hand i de haitiska missionärernas och den thailändska familjen Kaivaivatanas liv? Kan du se Guds hand i familjerna Assards och Affoues liv? Kan du se Guds hand i ditt eget liv?

”Och i intet förtörnar människan Gud ... utom ... dem som inte erkänner hans hand i allt.”¹³

Guds underverk sker inte bara i Haiti, Thailand eller Elfenbenskusten. Se er omkring.¹⁴ ”Gud kommer ihåg

alla folk, ... Ja, han räknar sitt folk, och hans innerliga barmhärtighet omfattar hela jorden.”¹⁵

Ibland kan vi se Herrens hand i andras liv, men vi undrar: ”Hur kan jag tydligare se Herrens hand i mitt eget liv?”

Frälsaren sa:

”Tvivla inte.”¹⁶

”Var inte rädd.”¹⁷

”Inte en enda [sparv] faller till marken utan er Faders [vetskap]. ...

Var alltså inte rädda. Ni är mer värda än många sparvar.”¹⁸

Kom ihåg tjänaren som ropade till profeten Elisa när de var omringade av fienden: ”Vad skall vi ta oss till?”¹⁹

Elisa svarade:

”Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är med dem.”

Och Elisa bad: ’Herre, öppna hans ögon, så att han ser.’ Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld.”²⁰

När du håller buden och ber i tro om att få se Herrens hand i ditt liv, lovar jag dig att han öppnar dina andliga ögon ännu mer och du tydligare ser att du inte är ensam.



Ovan till vänster: President Thomas S. Monson på Haiti för invigningen av nationen 1983. Ovan: Elfenbenskustens pionjärer Philippe och Annelies Assard (till vänster) och Lucien och Agathe Affoue. Till vänster: Stavs-president Sathit Kaivaivatana och hans fru Juthmas, Bangkok, Thailand.

krävdes ovanlig tro för syster Assard, som är tyska, att lämna sin familj och låta broder Assard lämna sitt arbete som framgångsrik maskiningenjör. De



Skrifterna lär att vi ska "stå fasta i tron på det som skall komma".²¹ Vad ska komma? Frälsaren bad:

"Fader vår, som är i himlen. Helgat bliv ditt namn.

"Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen."²²

Vi sjöng nyss tillsammans "Du, jordens Konung, kom!"

Vår tro växer när vi ser fram emot den härliga dagen för Frälsarens återkomst till jorden. Tanken på hans ankomst livar upp min själ. Det blir en hisnande upplevelse! Omfattningen och storslagenheten, vidden och praktken, kommer att överträffa allt som dödliga ögon någonsin har sett eller upplevt.

På den dagen kommer han inte svept i lindor liggande i en krubba,²³ utan han kommer "i himlens skyar, klädd med makt och stor härlighet, med alla de heliga änglarna".²⁴ Vi kommer att höra "en ärkeängels röst och en Guds basun".²⁵ Solen och månen kommer att förvandlas, och "stjärnorna skall slungas från sina platser".²⁶ Du och jag, eller de som kommer efter oss, "de heliga ... från jordens fyra hörn",²⁷ "skall

levandegöras och ryckas upp för att möta honom"²⁸ och de som har dött rättfärdiga, ska även de "ryckas upp för att möta honom mitt i himlen".²⁹

Därefter, en till synes omöjlig upplevelse: "Allt kött", säger Herren, "skall tillsammans se mig".³⁰ Hur ska det gå till? Vi vet inte. Men jag vittnar om att det kommer att ske – precis som förutsagt. Vi kommer att knäböja i vördnad och "Herren skall höja sin röst och jordens alla ändar skall höra den".³¹ "Det skall vara en röst som ljudet av många vatten, och som ljudet av en stark åska."³² "Och Herren, ja, Frälsaren, skall stå mitt ibland sitt folk."³³

Då kommer den oförglömliga återföreningen av himlens änglar och de heliga på jorden.³⁴ Men viktigast av allt, som Jesaja förkunnar: "Alla jordens ändar skall se vår Guds frälsning"³⁵ och han "skall regera över allt kött"³⁶.

På den dagen kommer skeptikerna att vara tysta, "ty varje öra skall höra ... och varje knä skall böjas och varje tunga skall bekänna"³⁷ att Jesus är Kristus, Guds Son, världens Frälsare och Återlösare.

I dag är det påsk. Vi gläds med kristna över hela världen över hans

underbara uppståndelse och över vår egen utlovade uppståndelse. Må vi förbereda oss för hans återkomst genom att gå igenom de här härliga händelserna om och om igen i våra egna sinnen och tillsammans med dem vi älskar, och må hans bön vara vår bön: "Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen."³⁸ Jag vittnar om att han lever. "Du, jordens Konung, kom." I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Generalkonferensen översätts till 94 språk, men alla språk direktsänds inte under alla mötena. Söndagens eftermiddagsmöte under den här generalkonferensen direktsändes på 75 språk.
2. "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27.
3. Tisdagen den 31 mars 2015 mejlade första presidentskapets kontor mig om att jag skulle tala under söndagseftermiddagen den 5 april, direkt efter församlingssången "Du, jordens Konung, kom". Texten till den här storslagna återställens psalm, skriven av Parley P. Pratt, är en ödmjuk vädjan om att Frälsaren ska återvända till jorden. Den uttrycker budskapet i mitt konferenstal på ett mäktigare sätt än någon annan psalm vi sjunger. Jag blev djupt rörd av betydelsen av att vi som troende heliga överallt på påsksöndagen tillsammans höjde våra röster till Gud och sjöng: "Du, jordens Konung, kom! Vi väntar nu på dig!" Eftersom jag inte hade varit med och valt musiken för konferensen, undrade jag om de som ansvarade för musiken hade läst mitt konferenstal "Komme ditt rike" och sedan valt psalmen om Frälsarens andra ankomst. Senare fick jag höra att Tabernakelkören hade rekommenderat psalmen till första presidentskapet i början av mars, flera veckor innan mitt tal skickades till första presidentskapet för översättning. Förra gången "Du, jordens Konung, kom" sjöngs som församlingssång under generalkonferensen var i oktober 2002. Vi kan var och en försöka göra vår del, men han är den store arkitekten.
4. L&F 100:16.
5. 1 Nephi 14:14.
6. Se L&F 10:55.
7. Personlig upplevelse, maj 1997.
8. 2 Nephi 27:20.
9. JSÖ Joh. 1:3 (i Handledning för skriftstudier).
10. L&F 65:2.
11. 1 Nephi 14:12.

12. När jag bodde i Brasilien under hösten 2001 berättade jag entusiastiskt många imponerade fakta om de heliga i staden Curitiba för president James E. Faust i första presidentskapet, och bad honom föra dem vidare till president Gordon B. Hinckley. President Faust avbröt mig mitt i en mening. "Neil", sa han, "vi bedriver inte korridorpolitik med presidenten. Beslutet om var ett tempel ska byggas ligger hos Herren och hans profet." Templet i Curitiba, Brasilien invigdes 2008.

13. L&F 59:21.

14. Ett av de stora underverk som sker genom Herrens hand är att hans rike sprids i Förenta staterna, till städer och samhällen i varje stat. Här är ett exempel. I maj 2006 fick jag i uppdrag att besöka stavs-konferensen i Denton, Texas. Jag bodde hemma hos stavs-presidenten Vaughn A. Andrus. Syster Andrus berättade om den tidiga kyrkan i Denton, som började med hennes föräldrar John och Margaret Porter. Det fanns bara en söndagsskola i början. Men familjen Porter delade med sig av evangeliet till familjen Ragsdale, som i sin tur delade det med familjerna Noble och Martino. Missionärerna bidrog naturligtvis också väsentligt. Många familjer anslöt sig till kyrkan. Andra från väster flyttade till Denton. I dag, där det var en liten gren, finns det nu fyra stavar. Och en av Martinos söner, äldste James B. Martino, som blev medlem i kyrkan när han var sjutton år, verkar som general-auktoritet i kyrkan.

15. Alma 26:37.

16. Se Matt. 21:21.

17. Mark. 5:36.

18. Matt. 10:29, 31.

19. 2 Kung. 6:15.

20. 2 Kung. 6:16–17.

21. Mosiah 4:11.

22. Matt. 6:9–10; se också L&F 65:6.

23. Se Luk. 2:12.

24. L&F 45:44.

25. 1 Tess. 4:16.

26. L&F 133:49.

27. L&F 45:46.

28. L&F 88:96.

29. L&F 88:97.

30. L&F 101:23.

31. L&F 45:49.

32. L&F 133:22.

33. L&F 133:25.

34. Se Mose 7:63.

35. Jes. 52:10.

36. L&F 133:25.

37. L&F 88:104.

38. Matt. 6:10.



Äldste Jorge F. Zeballos

i de sjuttios kvorum

Om du tar ansvaret

Låt oss sträva framåt genom att lära vår plikt, fatta rätta beslut, handla i enlighet med de besluten, och acceptera vår Faders vilja.

Jag var bara 12 år när missionärerna för första gången kom för att predika i min födelsestad i norra Chile. En söndag när jag hade besökt den lilla grenen i sex månader, erbjöd en missionär mig brödet när han delade ut sakramentet. Jag tittade på honom och sa tyst: "Jag kan inte."

"Varför inte?" frågade han.

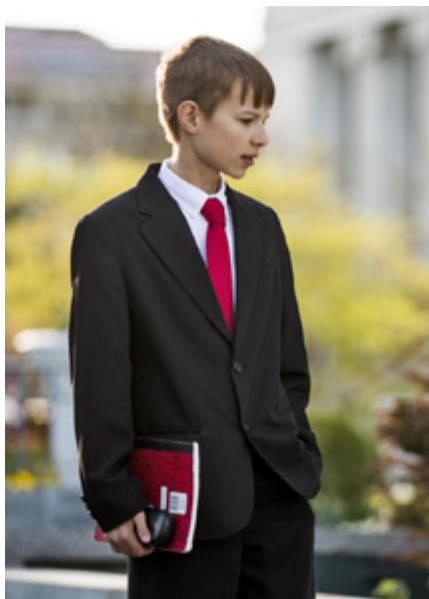
Jag berättade: "Därför att jag inte är medlem i kyrkan."¹

Missionären kunde inte tro det. Han ögon lyste. Jag antar att han tänkte:

"Men den här unge mannen kommer ju på vartenda möte! Hur kan han inte vara medlem i kyrkan?"

Dagen därpå var missionärerna på plats i mitt hem, och de gjorde allt de kunde för att få undervisa hela min familj. Men eftersom min familj inte var intresserad, var det bara mina kyrkbesök varje vecka i mer än sex månader som fick missionärerna att känna sig säkra nog att fortsätta. Till slut kom det stora ögonblick jag hade väntat på, när de inbjöd mig att bli medlem i Jesu Kristi kyrka. Missionärerna förklarade för mig att eftersom jag var minderårig skulle jag behöva mina föräldrars tillåtelse. Jag gick med missionärerna till min pappa i tron att hans kärleksfulla svar skulle bli: "Min son, när du blir myndig får du fatta dina beslut själv."

Medan missionärerna talade med honom, bad jag innerligt om att hans hjärta skulle påverkas så att han skulle ge mig den tillåtelse jag önskade. Hans svar till missionärerna var följande: "Äldster, under de senaste sex månaderna har jag sett min son Jorge gå upp tidigt varje söndagsmorgon, ta på sig sina bästa kläder, och gå till kyrkan. Jag har bara sett gott inflytande från kyrkan i hans liv." Sedan talade han till mig och förvånade mig med att säga: "Min son, om du tar ansvaret för det här beslutet,





så har du min tillåtelse att döpas.” Jag kramade min pappa, gav honom en puss och tackade honom för det han gjorde. Dagen därpå döptes jag. Förra veckan var det 47 år sedan det viktiga ögonblicket i mitt liv.

Vilket ansvar har vi som medlemmar i Jesu Kristi kyrka? President Joseph Fielding Smith uttryckte det så här: ”Vi har dessa två stora skyldigheter. ... För det första att söka vår egen frälsning och för det andra att uppfylla den skyldighet vi har mot våra medmänniskor.”²

Dessa är då de huvudsakliga ansvar som vår Fader har gett oss: Att söka vår egen frälsning och andras, underförstått att *frälsning* innebär att nå den högsta graden av härlighet som vår Fader har förberett åt sina lydiga barn.³ Dessa ansvar som har anförtratts oss – och som vi frivilligt har accepterat – måste styra våra prioriteringar, våra önsknings, våra beslut, och vårt dagliga handlande.

För någon som har förstått att upphöjelse tack vare Jesu Kristi försoning verkligen finns inom räckhåll, innebär det fördömelse att inte uppnå den. På så vis är motsatsen till frälsning fördömelse, precis som motsatsen till framgång är misslyckande. President Thomas S. Monson har sagt: ”Människor nöjer sig inte längre med medelmåttighet när de väl ser att det förträffliga är inom räckhåll.”⁴ Hur skulle då vi kunna nöja oss med något mindre än upphöjelse om vi vet att upphöjelsen är möjlig?

Låt mig ge er fyra viktiga principer som hjälper oss uppfylla vår önskan att ta vårt ansvar inför vår Fader i himlen och leva upp till hans förväntningar att vi ska bli sådana som han är.

1. Lära vår plikt

Om vi ska göra Guds vilja, om vi ska ta vårt ansvar inför honom, måste vi börja med att lära, förstå, acceptera och leva enligt hans vilja för oss. Herren har

sagt: ”Låt nu därför var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd.”⁵ Att ha en önskan att göra det rätta räcker inte om vi inte ser till att förstå vad vår Fader förväntar av oss och vill att vi ska göra.

I berättelsen om Alice i Underlandet vet inte Alice vilken väg hon ska gå, så hon frågar Cheshire-katten: ”Kan du säga mig vilken väg jag ska ta?”

Katten svarar: ”Det beror till stor del på vart du vill komma.”

Alice säger: ”Jag inte bryr mig så mycket om vart jag kommer.”

”Då har det egentligen ingen betydelse vilken väg du tar”, säger katten.⁶

Men vi vet att stigen som leder till ”det träd vars frukt [är] begärlig eftersom den [gör] människan lycklig”⁷ – ”den väg som leder till livet” – är smal. Det krävs ansträngning att vandra längs stigen, och ”det är få som finner den.”⁸

Nephi lär oss att ”Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra.”⁹ Sedan lägger han till att ”den Helige Anden ... visar ... er allt vad ni bör göra.”¹⁰ Alltså, de källor som låter oss få veta vår plikt är Kristi ord som vi får genom forntida och nutida profeter, och de personliga uppenbarelser som vi tar emot genom den Helige Anden.

2. Fatta ett beslut

Oavsett om vi fått lära oss om evangeliets återställelse, ett visst bud, de plikter som tillhör ett visst ämbete, eller förbunden vi ingår i templet, är valet vårt om vi ska handla efter vår nya kunskap eller inte. Var och en väljer fritt för sin egen del att ingå ett heligt förbund såsom dopet eller tempelförrättningarna. Eftersom svärandet av eder var en normal del av människors religiösa liv förr i tiden sa den gamla lagen: ”Du skall inte svära falskt vid mitt namn.”¹¹ Men i tidens mitt undervisade Frälsaren om ett högre



sätt att hålla det vi lovat när han sa att *ja* betyder ja och *nej* betyder nej.¹² En persons ord borde räcka för att fastslå hans eller hennes uppriktighet och löfte till någon annan – och ännu mer när denne någon är vår Fader i himlen. Att hålla ett löfte blir ett uttryck för vårt ords trovärdighet och uppriktighet.

3. Handla därefter

När vi lärt vår plikt och fattat de beslut som hör samman med den kunskapen och insikten måste vi handla därefter.

Ett mäktigt exempel på stark beslutsamhet att göra vad han lovat sin Fader finner vi i en händelse i Frälsarens liv när en lam man fördes till honom för att bli botad. ”Jesus såg deras tro och sade till den lame: ’Mitt barn, dina synder är förlätna.’¹³ Vi vet att Jesu Kristi försoning är nödvändig för att kunna få förlåtelse för våra synder, men vid den tidpunkt då den lame mannen blev botad hade denna storslagna händelse inte inträffat än.

Frälsarens lidande i Getsemane och på korset hade ännu inte skett. Men Jesus välsignade inte bara den lame mannen med förmågan att resa sig och gå, utan förlät också hans synder. Han gav därmed en tydlig försäkran om att han inte skulle misslyckas, utan skulle uppfylla den uppgift han tagit på sig inför sin Fader, och att han på korset skulle göra det han lovat att göra.

Stigen som vi har valt att gå är smal. Längs med vägen finns utmaningar som kräver tro på Jesus Kristus och vår fulla ansträngning att hålla oss kvar på stigen och sträva framåt. Vi behöver omvända oss och vara lydiga och tålmodiga, även när vi inte förstår alla de omständigheter som omger oss. Vi måste förlåta andra och leva efter det vi har lärt oss och de val vi har gjort.

4. Villigt acceptera Faderns vilja

Lärjungeskap fordrar inte bara att vi lär vår plikt, fattar rätta beslut och handlar efter dem, utan det är också nödvändigt att vi utvecklar villigheten och förmågan att acceptera Guds vilja

även när den inte stämmer överens med våra rättfärdiga önsknings eller det vi helst vill.

Jag är imponerad av och beundrar inställningen hos den spetälske man som gick till Herren, ”kom fram till honom och föll på knä och bad: ’Om du vill, så kan du göra mig ren.’¹⁴ Den spetälske krävde ingenting, även om hans önskan kan ha varit rättfärdig. Han var helt enkelt villig att acceptera Herrens vilja.

För några år sedan blev ett fint, trofast par som är vänner till mig välsignade med att få en länge efterlängtd son, som de länge hade bett om. Deras hem var fyllt av glädje när våra vänner och deras dotter, som dittills varit deras enda barn, njöt av att vara tillsammans med den nyss anlände lille pojken. Men en dag hände något oväntat. Den lille pojken, som bara var omkring tre år, hamnade plötsligt i koma. Så fort jag hörde om det inträffade ringde jag min vän för att uttrycka vårt stöd i denna svåra stund. Men hans svar lärde mig något. Han sa: ”Om det är Faderns vilja



Äldste Joseph W. Sitati

i de sjuttios kvorum

att ta honom till sig, så är det okej med oss." Min väns ord hade inte ett uns av klagan, upproriskhet eller missnöje i sig. Snarare motsatsen. Allt jag kunde höra i hans röst var tacksamhet mot Gud som låtit dem glädjas åt sin lille son denna korta tid, och hans totala villighet att acceptera Faderns vilja för deras del. Några dagar senare återvände den lille till sitt himmelska hem.

Låt oss sträva framåt genom att lära vår plikt, fatta rätta beslut, handla i enlighet med de besluten, och acceptera vår Faders vilja.

Så tacksam jag är för det beslut min pappa lät mig fatta för 47 år sedan. Med tiden har jag förstått att det villkor han gav mig – att ta ansvar för det beslutet – innebar ett ansvar gentemot min Fader i himlen att söka min egen frälsning och mina medmänniskors, och därigenom bli mer sådan som min Fader förväntar och vill att jag ska bli. På denna mycket betydelsefulla dag vittnar jag om att Gud Fadern och hans älskade Son lever. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Lagg märke till att "fastän sakramentet är avsett för kyrkans medlemmar, ska biskopsrådet inte tillkänna att det endast ska delas ut till medlemmar, och inget ska göras för att hindra ickemedlemmar att ta det" (*Handbok 2: Kyrkans förvaltning* [2010], 20.4.1).
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Fielding Smith* (2013), s. 288.
3. Se L&F 132:21–23.
4. Se Thomas S. Monson, "Till undsättning", *Liahona*, juli 2001, s. 58.
5. L&F 107:99.
6. Lewis Carroll, *Alice i Underlandet* (2009), s. 88, översatt av Christina Westman.
7. 1 Nephi 8:10.
8. Matt. 7:14.
9. 2 Nephi 32:3.
10. 2 Nephi 32:5.
11. 3 Mos. 19:12.
12. Se Matt. 5:37.
13. Mark. 2:5.
14. Mark. 1:40.

Var fruktsamma, föröka er och lägg jorden under er

Vår himmelske Fader har befallt oss att vara fruktsamma, föröka oss och lägga jorden under oss så att vi kan bli lika honom.

Tack Tabernakelkören, för den ljuvliga hyllningen till världens Frälsare.

Dagen när Gud Fadern uppmanade sin enfödde Son att skapa människan till deras avbild, välsignade han sina barn och sa: "Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden och lägg den under er, och ha herravälde ... över allt levande som rör sig på jorden!"¹ Vår jordiska resa började alltså med både en gudomlig befallning och en välsignelse. En kärleksfull Fader befallde och välsignade oss att vara fruktsamma och föröka oss och lägga jorden under oss, så att vi kan utvecklas och bli lika honom.

Bröder och systrar, den här eftermiddagen ber jag om er tro och era böner när jag framför några tankar om tre grundläggande egenskaper hos vår gudomliga natur. Min bön är att vi alla mer fullständigt ska förstå och uppfylla vårt heliga ansvar – vår Faders uppmaning – att utveckla vår gudomliga natur, så att vi med större framgång kan färdas på vår resa och nå vår gudomliga bestämmelse.

För det första: Gud befallde oss att vara fruktsamma

En viktig del av att vara fruktsam, som vi ibland bortser från, är att bygga Guds rike på jorden. Frälsaren lärde:

"Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra. ...

Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det.

Min Fader förhärlligas, när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar."²

Vi blir fruktsamma när vi håller oss till Kristus och när vi tar "på [oss] Jesu Kristi namn och ... [tjänar] honom intill änden"³ genom att hjälpa andra att komma till honom.

I vår tid fortsätter levande profeter och apostlar att höja sina röster och inbjuda var och en av oss att helt engagera oss i frälsningsarbetet efter förmåga och möjlighet.

Startpunkten för ett handlingsätt som ger mycket frukt är att vi är "saktmodiga och ödmjuka i hjärtat"⁴. Då kan

vi mer fullständigt komma till Kristus när vi ger efter för den Helige Andens maningar och håller alla förbund vi har ingått.⁵ Vi kan söka efter och ta emot kärlekens gåva och få kraft att inbjuda våra släktingar, våra förfäder och våra grannar och vänner, vare sig de är medlemmar eller inte, att ta emot Jesu Kristi evangelium.

Att arbeta i en anda av kärlek är inte en plikt utan en glädje. Utmaningar blir tillfällen att stärka tron. Vi blir "vittnen om [Guds godhet] alltid och i allting och överallt där [vi] må befinna [oss], ända intill döden".⁶

Vi kan och bör alla engagera oss helt i frälsningsarbetet. Frälsaren har gett oss följande ansvar, med ett löfte: "Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er att ni skall gå ut och bära frukt, sådan frukt som består, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn."⁷

För det andra: Gud befalld oss att föröka oss

Vår fysiska kropp är också en välsignelse från Gud. Vi fick den för att fullfölja vår himmelske Faders verk "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".⁸ Kroppen är medlet till att uppnå vår gudomliga potential.

Kroppen gör det möjligt för vår himmelske Faders lydiga andebarn att uppleva jordelivet.⁹ Att föda barn ger andra andebarn till Gud möjligheten att också uppleva livet på jorden. Alla som föds på jorden har möjlighet att utvecklas och bli upphöjda om de håller Guds bud.

Äktenskapet mellan en man och en kvinna är den institution som Gud instiftade för att uppfylla befallningen om att föröka oss. Två personer av samma kön förökar sig inte.

Ett lagligt äktenskap som beseglats i templet och där beseglingsförbunden



hedras, ger föräldrar och deras barn de bästa förutsättningarna för att känna kärlek och för att förbereda sig för ett fruktbringande liv. Det ger dem en idealisk miljö där de kan leva efter förbunden som de har ingått med Gud.

På grund av kärlek till oss har vår himmelske Fader bestämt så att alla hans trofasta barn som inte har möjlighet att uppleva välsignelserna med äktenskapsförbund och barn, eller en fullhet av de välsignelserna trots orsaker som de inte råår över, kommer att få de välsignelserna i Herrens bestämda tid.¹⁰

Levande profeter och apostlar har rätt alla som har möjlighet att ingå i det eviga äktenskapsförbundet att göra så med visdom och tro. Vi bör inte skjuta upp det heliga tillfället på grund av

världsliga intressen, eller sätta kraven på en lämplig livskamrat så högt att alla möjliga kandidater blir diskvalificerade.

Löftet till alla som beseglas i äktenskapets heliga förbund och som är fruktsamma genom att hålla sina förbund, är att motståndaren aldrig kommer att kunna försvaga grunden till deras eviga förening.

För det tredje: Gud befalld oss att lägga jorden under oss

Att lägga jorden under oss och råda över alla levande ting är att styra dem så att de uppfyller Guds vilja¹¹ och tjänar hans barns avsikter. Att lägga vår kropp under oss innefattar att vi lär oss styra kroppen.¹² Det innebär *inte* att vi är hjälplösa offer för den eller använder den på ett sätt som är mot Guds vilja.¹³



och uthärda livets prövningar med följande ord:

”Jag är Gud. Jag skapade världen och människorna innan de var till i köttet. ...

Om du vänder dig till mig och hörsammar min röst, och tror och omvänder dig från alla dina överträdelser och blir döpt, ja, i vatten i min enfödde Sons namn ... skall du få den Helige Andens gåva, och om du ber om allt i hans namn, så skall vad du än ber om givas dig.”¹⁷

Trofasta heliga som förstår sin gudomliga potential och helhjärtat litat på den kraft som kommer genom Herren Jesu Kristi försoning, blir stärkta i sina svagheter och ”kan ... göra allting”.¹⁸ De får förmåga att övervinna den ondes lockelser som har gjort många till motståndarens slavar. Paulus lärde:

”Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han

Förmågan att lägga jordens ting under oss börjar med ödmjukheten att inse våra mänskliga svagheter och kraften som finns tillgänglig för oss genom Kristus och hans försoning. ”Kristus har sagt: Om ni har tro på mig skall ni få kraft att göra vad jag än finner lämpligt.”¹⁴ Den här kraften blir tillgänglig för oss när vi väljer att handla i lydighet mot hans bud. Vi ökar vår förmåga genom att söka Andens gåvor och genom att utveckla våra talanger.

Jag föddes och fostrades under de enkla förhållanden som är typiska för många familjer i Afrika. Jag fick möjlighet att höja mig över den miljön genom att söka och skaffa mig en bra utbildning, med mina föräldrars hjälp och omsorg. Att få en vision av vad jag kunde bli var väsentligt för min utveckling. Senare fann min hustru Gladys och jag som ungt par det återställda evangeliet, som fortsätter att välsigna våra liv med andlig vägledning. Liksom alla familjer har vi haft prövningar och utmaningar. Men när vi söker Herren för att få hjälp har vi funnit svar som medför frid och tröst, och vi känner oss inte överväldigade av de här sakerna.

De prövningar som människor möter i dag, till exempel omoral,

pornografi, väpnade konflikter, föroreningar, missbruk och fattigdom, frodas därför att många i världen frivilligt har överlämnat sig åt ”djävulens och köttets vilja”¹⁵ i stället för åt Guds vilja. ”De söker inte Herren för att upprätta hans rättfärdighet, utan var och en går sin egen väg och efter sin egen guds avbild, vars avbild är lik världens.”¹⁶

Men Gud inbjuder *alla* sina barn att ta emot hans hjälp för att övervinna



också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.”¹⁹

”Eftersom han själv har lidit och blivit frestad, kan han hjälpa dem som frestas.”²⁰

Vår himmelske Fader har befallt oss att vara fruktsamma, föröka oss och lägga jorden under oss så att vi kan bli lika honom. Han har gjort hjälp tillgänglig för att var och en av oss, enligt våra enskilda val, faktiskt ska kunna bli lika honom. Jag ber att vi alla ska leva våra liv så att vi leds av visionen av vår gudomliga natur, gör anspråk på alla våra gudomliga förmåner och uppnår vår gudomliga bestämmelse.

Jag vittnar om att Gud Fadern och hans älskade Son, vår Frälsare Jesus Kristus lever, om hans härliga lycksalighetsplan och om nycklarna han har låtit överlämna till en levande profet på jorden i dag, ja, Thomas S. Monson, som vi älskar och stöder. Jag ber att vi må ha kraft att åtnjuta fullheten av Herrens välsignelser, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 2:28; se också Mose 2:26–27; 1 Mos. 1:26–28.
2. Joh. 15:5, 7–8.
3. L&F 20:37.
4. Moroni 7:44.
5. Se Mosiah 3:19.
6. Mosiah 18:9.
7. Joh. 15:16.
8. Mose 1:39.
9. Se Mose 5:10–11.
10. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.3.3; Ezra Taft Benson, ”Till de ensamstående vuxna systrarna i kyrkan”, *Nordstjärnan*, jan. 1989, s. 84–86.
11. Se Jakobs bok 2:18–19.
12. Se 1 Kor. 6:19–20; Gal. 5:16–25; 1 Tess. 4:3–7; 2 Tim. 2:22.
13. Se Jakobs bok 2:12–16, 20–21.
14. Moroni 7:33.
15. 2 Nephi 10:24.
16. L&F 1:16.
17. Mose 6:51–52.
18. Alma 26:12.
19. 1 Kor. 10:13.
20. Hebr. 2:18.



Äldste Russell M. Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

Sabbaten är en lust och en glädje

Hur kan du se till att det du gör på sabbaten leder till lust och glädje?

Kära bröder och systrar, konferensens två dagar har varit underbara. Vi har lyfts av inspirerande musik och vältaliga böner. Våra andar har blivit uppbyggda av budskap om ljus och sanning. Den här påsksöndagen tackar vi återigen samfällt och uppriktigt Gud för vår profet!

Men frågan vi alla måste ställa oss är: Utifrån det jag har hört och känt under den här konferensen, vad kommer jag att ändra på? Vad du än svarar, låt mig föreslå att du också utvärderar hur du ser på och vad du gör på sabbatsdagen.

Jag fångas av Jesajas ord, som kallade sabbaten för vår lust.¹ Men jag undrar, är sabbaten verkligen en lust eller glädje för dig och för mig?

Första gången jag gladde mig över sabbaten var för många år sedan när jag, som överarbetad kirurg, fann att sabbaten blev en dag för personlig återhämtning. I slutet av veckan var mina händer ömma från all skrubbing med tvål, vatten och nagelborste. Jag behövde också en paus från bördan av mitt krävande yrke. Söndagen gav välbehövlig lindring.

Vad menade Frälsaren när han sa att ”sabbaten blev gjord för

människan och inte människan för sabbaten”?² Jag tror han ville att vi skulle förstå att sabbaten var hans gåva till oss, att han ger oss andrum från påfrestningarna i det dagliga livet och möjlighet till andlig och fysisk förnyelse. Gud gav oss denna speciella dag, inte för nöjen eller dagligt arbete utan för vila från plikten, för fysisk och andlig lindring.

Det hebreiska ordet *shabbat* betyder ”vila”. Syftet med sabbaten går tillbaka till världens skapelse, när Herren efter sex dagars arbete vilade från skapelseverket.³ När Gud sedan uppenbarade de tio budorden till Mose, befallde han: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.”⁴ Senare iaktogs sabbaten som en påminnelse om Israels befrielse ur fångenskapen i Egypten.⁵ Kanske viktigast av allt: Sabbaten gavs som ett evigt förbund, en ständig påminnelse om att Herren kan helga sitt folk.⁶

Dessutom tar vi i dag sakramentet på sabbatsdagen till minne av Jesu Kristi försoning.⁷ Återigen lovar vi att vi är villiga att ta på oss hans heliga namn.⁸

Frälsaren sa att han själv är sabbatens Herre.⁹ Den är hans dag! Han har upprepade gånger bett oss att *helga*



att din fasta kan bli fullkomlig, ... så att din glädje kan bli fullkomlig. ...

Och i den mån som ni gör detta med tacksägelse, med glada hjärtan och ansikten, ... är jordens fullhet er.”¹³

Tänk på omfattningen av det uttalandet! Jordens fullhet lovas dem som håller sabbatsdagen helig.¹⁴ Vi förstår varför Jesaja kallade sabbaten för ”vår lust”.

Hur kan du se till att det du gör på sabbaten leder till lust och glädje? Förutom att du kommer till kyrkan, tar del av sakramentet och är flitig i det ämbete du kallats till, vilka andra aktiviteter kan göra sabbaten till en glädjens dag för dig? Vilket tecken tänker du ge Herren för att visa din kärlek till honom?

Sabbaten ger oss ett underbart tillfälle att stärka familjebanden. Gud vill ju att vi alla, hans barn, ska återvända till honom med våra begåvningar som heliga, i familjer beseglade i templet till våra förfäder och våra efterkommande.¹⁵

sabbaten¹⁰ eller *ta vara på sabbaten*¹¹. Vi har slutit förbund att göra det.

Hur kan vi *helga* sabbatsdagen? När jag var mycket yngre än i dag, studerade jag andras texter där de hade listat saker man skulle göra och saker man *inte* skulle göra på sabbaten. Det var inte förrän senare som jag lärde mig genom skrifterna att det jag valde att göra och min inställning till sabbaten var ett *tecken* mellan mig och min himmelske Fader.¹² Med den insikten behövde jag inte längre listor med ”gör” och ”gör inte”. När jag behövde bestämma mig för om en aktivitet var lämplig att göra på sabbatsdagen eller inte, ställde jag helt enkelt frågan: ”Vilket *tecken* vill jag ge Gud?” Den frågan gjorde de val jag fattade om sabbatsdagen kristallklara.

Även om läran om sabbatsdagen är av forntida ursprung, har den upprepats i dessa sista dagar som en del av ett nytt förbund med ett löfte. Lyssna till kraften i det här gudomliga påbudet:

”Och för att du mera fullständigt skall kunna hålla dig obefläckad av världen skall du gå till bönehuset

och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty sannerligen, detta är en dag bestämd åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt. ...

Och på denna dag skall du ... låta tillreda din föda i hjärtats enkelhet så





Vi gör sabbaten till en glädje när vi undervisar våra barn om evangeliet. Vårt ansvar som föräldrar är mycket tydligt. Herren sa: "Om det i Sion ... finns föräldrar som har barn, och som *inte* lär dem att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning, skall synden vila på föräldrarnas huvuden."¹⁶

För flera år sedan betonade första presidentskapet vikten av kvalitetstid med familjen. De skrev:

"Vi uppmanar föräldrar att göra sitt allra bästa för att undervisa och fostra sina barn i evangelieprinciper som kan hjälpa dem hålla sig nära kyrkan. Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar.

Vi råder föräldrar och barn att prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur

värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt."¹⁷

När jag begrundar detta råd, önskar jag nästan att jag var en ung far igen. Föräldrar har i dag sådana underbara resurser som kan hjälpa dem göra tiden med familjen mer meningsfull, på sabbaten och även andra dagar. De har LDS.org, Mormon.org, bibelvideor, Mormon Channel, Media Library, *Friend*, *New Era*, *Ensign*, *Liahona* och mycket, mycket mer. De här resurserna kan vara till mycket stor hjälp för föräldrar i utförandet av deras heliga plikt att undervisa sina barn. Inget arbete är viktigare än rättfärdigt, avsiktligt föräldraskap!

När du undervisar om evangeliet lär du dig själv mer. Det är Herrens sätt att hjälpa dig förstå hans evangelium. Han sa:

"Jag ger er en befallning att ni skall undervisa varandra om rikets lära.

Undervisa flitigt ... så att ni kan bli mera fullkomligt undervisade ... i lära, i evangeliets lag, i allting som rör Guds rike."¹⁸

Sådana studier av evangeliet gör sabbaten till en glädje. Det löftet gäller oavsett familjens storlek, sammansättning eller plats.

Förutom tiden med familjen kan du uppleva sann glädje på sabbaten genom att släktforska. Att forska efter och finna släktingar som har gått före dig på jorden – de som inte fick möjlighet att ta emot evangeliet medan de var här – kan medföra stor glädje.

Jag har sett det ske. För flera år sedan bestämde sig min kära hustru Wendy för att lära sig hur man släktforskar. Det gick sakta i början, men bit för bit lärde hon sig hur lätt det är att utföra detta heliga arbete. Och jag har aldrig sett henne gladare. Du behöver inte resa till andra länder eller ens åka till ett släktforskningscenter. Hemma, med hjälp av en dator eller mobil enhet, kan du hitta själar som längtar



efter sina förrättningar. Gör sabbaten till en glädje genom att hitta dina förfäder och befria dem från andefängelset!¹⁹

Gör sabbaten till en glädje genom att tjäna andra, särskilt dem som inte mår bra eller dem som är ensamma eller behövande.²⁰ När du lyfter dem, lyfter du samtidigt dig själv.

När Jesaja beskrev sabbaten som vår lust, lärde han också oss hur det går till. Han sa:

”Om du hindrar din fot ... att göra vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din lust ... om du förhärslig [Herren] genom att inte gå egna vägar och inte göra vad du har lust till eller tala tomma ord,

då skall du fröjda dig *i HERREN*.”²¹

Att inte ”göra vad man har lust till” på sabbaten kräver självdisciplin. Du kan behöva avstå från något du tycker om. Om du väljer att fröjda dig *i Herren*, tillåter du inte dig själv att behandla den som en vanlig dag. Rutinmässiga aktiviteter och fritidsaktiviteter kan göras en annan gång.

Tänk på detta: När vi betalar tionde ger vi en tiondel av vår inkomst tillbaka till Herren. När vi håller sabbaten helig, viker vi en av sju dagar åt

honom. Så det är vår förmån att helga både pengar och tid åt den som ger oss liv varje dag.²²

Tron på Gud föder kärlek till sabbaten. Tron på sabbaten föder kärlek till Gud. En helgad sabbat är verkligen en glädje.

När nu konferensen närmar sig slutet vet vi att var vi än bor ska vi vara föredömen för de troende bland våra familjer, grannar och vänner.²³ De uppriktigt troende helgar sabbatsdagen.

Jag avslutar med Moronis avskedsvädjan, när han avslutade Mormons bok. Han skrev: ”Kom till Kristus och bli fullkomnade i honom och avstå från all ogudaktighet. Och om ni avstår från all ogudaktighet och älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då ... kan [ni] bli fullkomliga i Kristus.”²⁴

Med kärlek i hjärtat lämnar jag detta till er som min bön, mitt vittnesbörd och min välsignelse i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jes. 58:13.
2. Mark. 2:27.
3. Se 1 Mos. 2:2–3.
4. 2 Mos. 20:8; se också 5 Mos. 5:12; Mosiah 13:16; 18:23.

5. Se 5 Mos. 5:14–15. Personer som väljer att arbeta sju dagar i veckan är i stort sett i träldom – under arbetet eller kanske pengarna, men slavar likafullt. En miljonär som arbetar sju dagar i veckan är en rik slav.

6. Se 2 Mos. 31:13, 16.

7. Se L&F 59:12. Före korsfästelsen instiftade Frälsaren sakramentet bland sina lärjungar under påskalammsmåltiden (se Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24). Den uppståndne Herren instiftade sakramentet till minne av sin försoning bland folket på den forntida amerikanska kontinenten (se 3 Nephi 18:1–12; Moroni 4:1–3; 5:2) och återställde det i modern tid (se L&F 20:77, 79). När vi tar del av sakramentet förnyar vi förbundet vi ingick vid dopet att hålla hans bud (se L&F 20:68).

8. Se L&F 20:37, 77.

9. Se Matt. 12:8; Mark. 2:28; Luk. 6:5.

10. Se 2 Mos. 31:13; 3 Mos. 19:3, 30; 26:2; L&F 68:29.

11. Se Jes. 56:4.

12. Se 2 Mos. 31:13; Hes. 20:12, 20.

13. L&F 59:9–10, 13, 15–16.

14. Se 3 Mos. 26:2–4.

15. Se L&F 128:15–18.

16. L&F 68:25; kursivering tillagd; se också Mose 6:58–62.

17. Brev från första presidentskapet, 11 feb. 1999; citerat i *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.4.1.

18. L&F 88:77–78.

19. Se Jes. 61:1; L&F 128:22; 138:57–59.

20. Se Matt. 25:35–40.

21. Jes. 58:13–14; kursivering tillagd.

22. Se Mosiah 2:21.

23. Se 1 Tim. 4:12.

24. Moroni 10:32–33.

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser, som återgetts under generalkonferensen, som kan användas vid personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumret anger den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Neil L. Andersen	(119) Dåvarande äldste Thomas S. Monson säger till Neil L. Andersen att Herren öppnar dörrar och utför under. Ett gift thailändskt pars tro förblir stark efter att maken blivit förlamad. Två gifta par träffas i Elfenbenskusten och bygger upp Guds rike där.
Wilford W. Andersen	(54) En indian säger till en läkare att han kan lära läkaren att dansa, men att läkaren själv måste höra musiken.
David A. Bednar	(46) Som liten blir David A. Bednar rädd att han ska sättas i fängelse när han råkar krossa ett skyltfönster.
Linda K. Burton	(29) En far säger till sina barn att de är i säkerhet om de stannar kvar innanför stängslet av snöre runt trädgården. Herren vägleder en syster att tillsammans med sin make skapa ett hem där Anden är välkommen.
Gérald Caussé	(98) Efter att ha bott i området kring Paris i 22 år inser familjen Caussé att de aldrig har besökt Eiffeltornet. Tre afrikanska män vandrar nära 50 mil för att vara med på en distriktskonferens, betala tionde och hämta exemplar av Mormons bok.
D. Todd Christofferson	(50) D. Todd Christofferson uppmuntrar och ber för en kvinna som känner sig otillräcklig som mor.
L. Whitney Clayton	(36) En sjuårig flicka överlever en flygkrasch och snubblar framåt mot ett ljus långt borta tills hon kommer i säkerhet.
Quentin L. Cook	(62) Quentin L. Cooks morbror dödas i strid under andra världskriget. En samoansk medlem i kyrkan vill be om sitt hälsoproblem och träffar en läkare för att få veta vad som är fel.
Cheryl A. Esplin	(8) Cheryl A. Esplin deltar i ett möte där systererna får lära sig att sanning och den Helige Anden ger deras hem och familjer kraft att stå emot det onda. Cheryl A. Esplins gammelfaster får ett starkt intryck av att hon ska bära sitt vittnesbörd.
Henry B. Eyring	(17) Den Helige Anden tröstar och stärker sörjande föräldrar till en liten pojke som dött i en olycka. (22) Henry B. Eyring känner sig välsignad av att hans fasteoffer kan hjälpa medlemmar i Vanuatu, som härjats av en tropisk storm. En syster tackar för fasteoffer som hjälpt henne och andra medlemmar under inbördeskriget i Sierra Leone. (84) När trettonårige Henry B. Eyring samlar in fasteoffer, säger en man till honom att gå sin väg. Henry B. Eyring känner sig inspirerad att välsigna ett skadat barn med att hon ska leva. Den Helige Anden inspirerar en döende man att verka i sitt ämbete och låter honom känna sin biskops tunga börda.
Larry M. Gibson	(77) Larry M. Gibsons far ger honom en silverdollar för att påminna honom om hans eviga bestämmelse. Larry M. Gibson vandrar 8 mil på 19 timmar med sina söner.
Jeffrey R. Holland	(104) En ung man räddar sin storebror från att falla från en klippavsats genom att ta tag i hans handleder och dra upp honom i säkerhet.
Thomas S. Monson	(88) Som diakon känner Thomas S. Monson sig välsignad när han tar med sig sakramentet till en sjuk man. Thomas S. Monson utvecklar en kärlek till Mormons bok efter att ha besökt Martin Harris grav. När Thomas S. Monson var i flottan gav han en prästadömsvälsignelse till en vän, som blev botad. (91) När en ung man ber i templet om att återvända till sin mission, stärks han av en återvänd missionär som verkade i samma mission.
Brent H. Nielson	(101) Brent H. Nielson och hans familj älskar tålmodigt tillbaka en mindre aktiv familjemedlem till kyrkan.
Bonnie L. Oscarson	(14) En ung kvinna i Italien 1850 står emot en pöbelhop. Bonnie L. Oscarsons dotter försvarar moderskapet i barnens skola.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer väntar utanför sin framtida hustru Donna Smiths college-klassrum på att hon ska ge honom en kaka och en kyss.
Kevin W. Pearson	(114) President Heber J. Grant ber om att kunna vara trofast intill slutet. Kevin W. Pearson lämnar sin anställning och tackar ja till kallelsen som missionspresident.
Rafael E. Pino	(117) Rafael E. Pinos barn lär sig om perspektiv av ett teveprogram och ett pussel. En pojke frågar Michelangelo hur han visste att skulpturen David fanns i ett marmorblock.
Dale G. Renlund	(56) En mor i Sydafrika undervisar sin dotter om tolerans. En missionär får ett intryck som hjälper honom att ha tålmod med sin kamrat.
Michael T. Ringwood	(59) Michael T. Ringwood lär sig under sin mission och på seminariet att det tjänande som har störst betydelse, är vanligtvis det som bara Gud kan se.
Ulisses Soares	(70) En diakon varnar sina klasskamrater för pornografi. Ulisses Soares lär sig under sin mission att onda makter inte kan dämpa kraften i en lärjunges vittnesbörd.
Joseph W. Sitati	(126) Joseph W. Sitati höjer sig över enkla förhållanden genom att skaffa sig en bra utbildning.
Carole M. Stephens	(11) Carole M. Stephens besöker en indian kvinna i Arizona, USA, som känner sig som mormor till alla.
Dieter F. Uchtdorf	(80) En guvernör i Ryssland samlar bönder och ställer upp kulisser över verkstäder för att imponera på besökande ambassadörer. Stavsledare sätter upp mål som inriktar sig på deras uppgift.
Rosemary M. Wixom	(93) En mindre aktiv syster återuppväcker sin tro efter att ha studerat evangeliet, läst Mormons bok och fått stöd av sin familj och församlingsmedlemmar.
Jorge F. Zeballos	(123) Tolvårige Jorge F. Zeballos far ger honom tillåtelse att bli medlem i kyrkan. Ett trofast par accepterar sin himmelske Faders vilja när deras barn dör.



Gör konferensen till en del av ditt liv

Du kan använda några av följande aktiviteter och frågor som utgångspunkt för familjediskussioner eller personlig begründan.

För barn

- Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum berättar hur han blev rädd när han av misstag krossade ett skyltfönster i närheten av sitt hem (sidan 46). Sedan sa han att när vi ser till Jesus Kristus och följer honom, så kan vi känna frid i stället för rädsla. Vad kan du göra varje dag för att hjälpa dina barn att se till Frälsaren? Hur kan du lära dem att sträva framåt i Kristus också under svåra tider?
- Syster Linda K. Burton, Hjälpförningens generalpresident, berättade om en familj som flyttade in i ett hus som inte hade något staket runt tomten (sidan 29). Fadern märkte ut tomtgränserna med snöre och sa till sina barn att de skulle vara i säkerhet om de stannade kvar innanför

linjen. Barnen lydde, även när en boll studsade förbi snöret. Hur kan föräldrar hjälpa sina barn att vara i säkerhet? Hur välsignas vi när vi lyssnar på våra föräldrar? Vilka gränser ger vår himmelske Fader oss?

- Biskop Gérald Caussé, förste rådgivare i presiderande biskopsrådet, berättade om tre män i Afrika som gick till fots i två veckor på leriga stigar för att vara med på ett distriktsmöte (sidan 98)! De stannade kvar där i en vecka så att de kunde ta del av sakramentet innan de återvände hem. Sedan bar de på lådor fyllda med exemplar av Mormons bok på sina huvuden som de skulle ge till folket i sin by. Ser du evangeliet som något underbart? Vilka uppoffringar är du villig att göra för att följa evangeliet?

För ungdomar

- Många tal under den här konferensen belyste vikten av familjen och hemmet. Syster Bonnie L. Oscarson, Unga kvinnors generalpresident, bad till exempel kyrkans medlemmar att "försvara hemmet som en plats som är näst efter templet i fråga om helighet" (sidan 14). Vad kan du göra för att försvara hemmet? Hur kan du göra ditt hem till en helig plats?
- Äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum lärde att vår inställning till och vårt uppförande på sabbatsdagen är ett tecken mellan vår himmelske Fader och oss (sidan 129). När du läser äldste Nelsons tal kan du tänka på kommande söndag och fråga dig själv: "Vilket tecken vill jag ge Gud?"
- Äldste Ulisses Soares i de sjuttios kворum talade om en diakon som följde befälhavare Moronis exempel (sidan 70). När den unge mannen såg att några klasskamrater tittade på porrbilder på sina mobiler, så sa han att det de gjorde var fel och att de borde sluta. En vän slutade faktiskt. Hur kan vi få styrka att välja det rätta? Hur vet vi vad som är säkert att ägna sig åt?
- Det kan kännas som om elektroniska enheter ger oss större kontroll, eftersom de ger oss tillgång till nästan obegränsad information och media. Men har du någon gång stannat upp och undrat om *de* kontrollerar *dig*? Äldste José A. Teixeira i de sjuttios kворum sa: "Det är uppfriskande att lägga undan våra elektroniska apparater en stund" (sidan 96). Gör ett försök. Välj en dag inom kort när du inte ska använda några elektroniska enheter alls. Det kanske känns som det sista du vill göra, men du kommer att överraskas

av hur mycket mer tid du använder till att prata och skapa minnen med vänner och familj.

- Fasta är ett av de bästa sätten att få andlig kraft. President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, påminde oss om att fasta och bön stärkte Jesus mot Satans frestelser medan Frälsaren befann sig i öknen (sidan 22). Försök följa Jesu exempel nästa fastesöndag och fasta med ett syfte. Då får också du gudomlig hjälp och beskydd.

För vuxna

- Flera konferenstalare tog upp hur viktigt äktenskapet och familjen är för samhället och för frälsningsplanen. Du kan besvara de fem frågor som syster Burton ställer på sidan 31 och be och fundera över hur du bättre kan lyfta och älska dina närmaste. Samtala som familj om hur ni kan bli bättre på att ha hemmet inriktat på Jesus Kristus och på att stötta varandra.
- President Thomas S. Monson påminde oss om välsignelserna vi får när vi besöker templet, bland annat större andlighet, frid och styrka att övervinna frestelser och prövningar (sidan 91). "När vi är i templet", sa han, "kan vi uppleva en dimension av andlighet och en känsla av frid som övergår varje annan känsla som kan komma till människans hjärta". Vad kan du göra för att dina tempelbesök ska bli mer meningsfulla?
- Tro på Jesus Kristus är en handlingsprincip. "Vi börjar inte oavsiktligt tro på Frälsaren och hans evangelium, liksom vi inte oavsiktligt ber

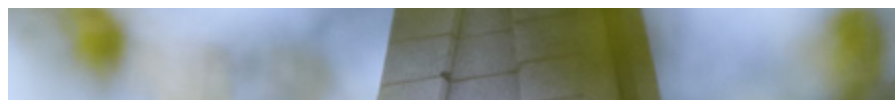
eller betalar tionde", sa äldste L. Whitney Clayton i presidentskapet för de sjuttio. "Vi väljer aktivt att tro" (sidan 36). När du läser hans tal och talen av äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum (sidan 32); Rosemary M. Wixom, Primärs generalpresident (sidan 93); biskop Gérald Caussé (sidan 98) och äldste Kevin W. Pearson i de sjuttios kворum (sidan 114), kan du göra en lista över olika sätt att stärka din tro på Jesus Kristus och



hans evangelium. Gör sedan en lista över de utlovade välsignelserna som kommer av större tro.

- Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum lärde att Frälsarens försoning och uppståndelse är "den mest majestätiska manifestationen av ren kärlek som någonsin skett i världshistorien" (sidan 104). Hur kan dina tankar, ord och handlingar bättre spegla din uppskattning för det som Frälsaren gjorde?
- President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, förklarade nådens förunderliga gåva och vikten av lydnad och omvändelse. "När vi försöker förstå Guds nådegåva av hela vårt hjärta och sinne, ger det oss ännu större anledning att älska och lyda vår himmelske Fader i mildhet och tacksamhet" (sidan 107). Fortsätt gärna att studera nåden genom att läsa Romarbrevet 3:23; 6:1-4; 2 Nephi 25:23, 26; Mosiah 2:21; 5:2; 27:25; Alma 34:10, 15; Ether 12:27 och Moroni 10:32. ■





Tre tempel tillkännagivna

Tempel ska uppföras i Port-au-Prince, Haiti; Abidjan, Elfenbenskusten och Bangkok, Thailand, tillkännagav president Thomas S. Monson under söndagens förmiddagsmöte på generalkonferensen. I vart och ett av fallen är templet det första som byggs i landet. De exakta platserna för templen tillkännages senare.

”Vilka underbara välsignelser som väntar våra trofasta medlemmar i dessa områden, ja, var det än finns tempel runtom i världen”, sa president Monson.

Templet i Port-au-Prince, Haiti

I Haiti, en nation med omkring 10 miljoner invånare, finns det över 20 000 sista dagars heliga.

Missionsarbetet inleddes officiellt 1980. Det närmaste templet ligger i Santo Domingo i Dominikanska republiken. Fastän templet finns på samma ö, ligger det nästan en hel dagsresa bort.

Templet i Abidjan, Elfenbenskusten

I Elfenbenskusten (Côte d'Ivoire) bor det över 27 000 medlemmar. Det totala antalet invånare i nationen är omkring 20 miljoner. Missionsarbetet inleddes officiellt 1988. Det närmaste templet finns i Accra, Ghana, 55 mil bort.

Templet i Bangkok, Thailand

Thailand har cirka 67 miljoner invånare, varav omkring 19 000 är medlemmar i kyrkan. Kyrkan organiserades formellt i Thailand 1966. Templet i Bangkok kommer att betjäna medlemmarna i Thailand och resten av Sydostasien. För närvarande finns det närmaste templet i Hongkong, över 160 mil bort.

Ytterligare tempelnyheter

Öppet hus, kulturella evenemang och öppningsdatum för fem tempel har tillkännagetts för 2015 i Córdoba, Argentina; Payson, Utah, USA; Trujillo, Peru; Indianapolis, Indiana, USA; och Tijuana, Mexiko. Det renoverade templet i Mexico City, Mexiko, återinvigs också under 2015.

Under de senaste två åren har kyrkan inriktat sig på att färdigställa tidigare tillkännagivna tempel. Förutom de tre nya templen finns det 144 tempel i verksamhet, fem som renoveras, tretton som håller på att byggas och tretton som har tillkännagivits och befinner sig i olika förberedelsestadier. ■

Nya ledare inröstade

Fem nya generalauktoriteter inröstades under generalkonferensen som ska verka i de sjuttios första kvorum. Det är äldste Kim B. Clark, äldste Allen D. Haynie, äldste Von G. Keetch, äldste Hugo Montoya och äldste Vern P. Stanfill.

Ett nytt generalpresidentskap för Unga män inröstades också. Stephen W. Owen ska verka som president, Douglas D. Holmes som förste rådgivare och M. Joseph Brough som andre rådgivare.

En ny rådgivare i Primärs generalpresidentskap inröstades också. Mary R. Durham kallades att verka som andra rådgivare. Rosemary M. Wixom fortsätter att verka som president och Cheryl A. Esplin, som tidigare var andra rådgivare, är nu första rådgivare.

Biografier om de nyligen kallade ledarna finns på sidorna 140–144. ■



President Eyring på symposium i Vatikanen

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, förespråkade en "renässans för lyckliga äktenskap" under ett internationellt interreligiöst symposium i Vatikanstaten som anordnades av katolska kyrkan den 18 november 2014. Evenemanget med temat "Hur män och kvinnor kompletterar varandra", sammanförde religiösa ledare från 14 trossamfund och 23 länder.

"En man och en kvinna, förenade i äktenskap, har en mäktig förmåga att skapa lycka för sig själva, sina barn och människorna runtomkring dem", sa president Eyring. ■

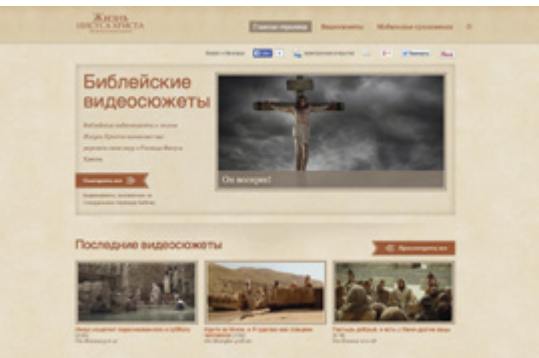
Mormons bok på 110 språk

Med den senaste utgåvan på kosraeanska, har Mormons bok nu översatts till 110 språk. Kosrae är en ö i Mikronesiska federationen.

Tryckta exemplar av Mormons bok på kosraeanska finns tillgängliga i juli 2015. Digitala versioner blev tillgängliga på LDS.org och i apparna Evangeliebiblioteket och Mormons bok i mars. Kyrkan ger nu ut digitala versioner av skrifterna samtidigt som texterna sänds för tryckning av böckerna. Det gör de nyöversatta skrifterna tillgängliga för medlemmar mycket tidigare.

Flera nya översättningar av skrifterna tillkännages under de kommande två åren. Tre nya översättningar av Mormons bok och ytterligare fem översättningar av tre-i-ett (Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan i en och samma utgåva) publiceras under 2015. De medlemmar som talar de här språken blir informerade när de digitala versionerna publiceras. ■





Stärk tron med bibelvideor

Du kan stärka tron på Jesus Kristus i år – din egen och andras – genom att titta på och dela *bibelvideor om Jesu Kristi liv* (The Life of Jesus Christ Bible Videos) på BibleVideos.org och i appen Bible Videos.

De här trosstärkande resurserna är fritt tillgängliga för andra kyrkor så att Frälsarens budskap kan spridas så mycket som möjligt runtom i världen, och så att de som ser dem ska kunna känna hans kärlek och inspireras att bli mer lika honom.

Av de 92 bibelvideor som kyrkan har producerat under de senaste tre åren, har över hälften översatts från engelska till spanska, portugisiska, italienska, franska, ryska, tyska, koreanska, japanska och kinesiska. ■

En frågestund med äldste och syster Bednar

Ungdomar i hela världen inbjuds att delta i en direktsänd, interaktiv och personlig frågestund med äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum och hans fru Susan.

Ungdomar kan ansluta sig till den interaktiva chatten den 12 maj 2015, klockan 18:00 Mountain Daylight Time, genom att se en streamad direktsändning på LDS.org, facebooksidan LDS Youth och på webbplatsen Youth Activities (lds.org/youth/activities), eller Mormon Channels YouTube-sida. Utsändningen direktöversätts dessutom till spanska, portugisiska, italienska, tyska, franska, ryska, koreanska, japanska och kinesiska.

Ungdomar kan lägga ut frågor på webbplatsen Youth Activities både före och under sändningen. De kan också



följa samtalet med #LDSface2face.

”Vi uppmanar ungdomarna, när de förbereder sig för evenemanget, att söka Andens vägledning när de funderar över vilka frågor de kan ställa”, säger äldste Bednar. ”När vi har Anden med oss lär vi oss tillsammans.” ■

Andakt för unga vuxna

Äldste Lynn G. Robbins i presidentskapet för de sjuttio talar under en världsomfattande andakt för unga vuxna som sänds söndagen den 3 maj 2015, klockan 18:00 Mountain Daylight Time. Utsändningen är den andra av tre världsomfattande andakter som planerats för 2015.

Alla unga vuxna (18–30 år) och elever som går sista året på gymnasiet eller motsvarande inbjuds att närvara. Utsändningen finns tillgänglig via kyrkans satellitsystem, internet och andra medier. Annat material som är baserat på utsändningarna finns också på devotionals.lds.org. ■

Webbplatser informerar om tjänande

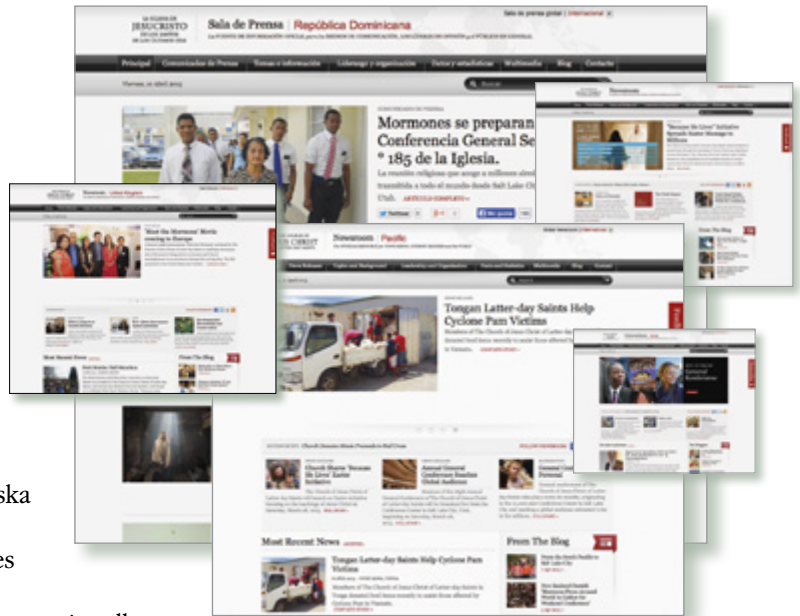
Vad gör sista dagars heliga för att förbättra samhället? Det kan du läsa om på MormonNewsroom.org. Här är några exempel från den information som lagts ut på Nyhetsrummets internationella webbplatser.

Nya Zeeland och Vanuatu

När cyklonen Pam hade dragit in över den lilla önationen Vanuatu i Stilla havet, gick sista dagars heliga i Auckland, Nya Zeeland – med hjälp av Kyrkans humanitära tjänst – samman för att hjälpa dem som drabbats av stormen. De paketerade 2 000 lådor med mat för att hjälpa så många av de drabbade som möjligt. Varje behållare fylldes med mjöl, ris, konserverad frukt, bönor, konserverat kött, fisk, kex, russin, nudlar, chokladpulver och en konservöppnare. Behållarna kan också användas till annat, som att förvara vatten.

Dominikanska republiken och Kanada

I Dominikanska republiken och Kanada samlades kvinnor i kyrkan för att fira internationella kvinnodagen, ett evenemang som sponsrades av Förenta nationerna. Över 1 200 kvinnor samlades i kyrkans möteshus på flera platser i Dominikanska republiken för att hedra kvinnans många insatser i världen. Religiösa ledare, samhällsledare och militära dignitärer deltog i evenemanget, som bland annat innehöll musik och tal. I Kanada uppmärksammade kyrkans kvinnor också dagen genom att sprida information om Hjälpföreningen, och underströk att den är ett "enormt redskap för tjänande runtom i världen". ■



Storbritannien

Kvinnorna i Coventry församling i England hade som mål att sy 100 klänningar till behövande barn i Afrika, men när de var klara hade de sytt över 230 klänningar. De enkla klänningarna tillverkades av örngott och är lätta att sy. En syster som aldrig hade sytt tidigare kunde göra tre.

Arkansas, USA

Över 600 personer deltog i ett interreligiöst möte med temat religionsfrihet som anordnades av Little Rocks stav i Arkansas, med representanter för katolska kyrkan, metodistkyrkan och islamistiska samfund, samt en kristen radiopratar. Det interreligiösa evenemanget bestod också av ett videospelat budskap från statens viceguvernör och en avslutande bön av en senator, båda baptister. Organisatorerna sa att evenemanget hade byggt "broar av förståelse". ■

LDS.org blir lättare att använda

LDS.org får i maj en ny menystruktur och enklare navigering – kyrkans senaste satsning för att göra den officiella webbplatsen mer personlig och lättare att använda.

Utvecklare och formgivare kombinerade flera års feedback med annan forskning för att skapa en

mer intuitiv meny. Tester har visat att det är betydligt enklare att hitta innehåll och resurser med den nya navigeringen.

Det finns också en video som förklarar utseendet på LDS.org för att hjälpa medlemmarna anpassa sig till den nya strukturen. ■

Redogörelser för första synen

Fyra förstahandsskildringar av den första synen, skrivna av Joseph Smith, finns nu på tio språk. De finns på josephsmithpapers.org, där det också är möjligt att se originaldokument och -dagböcker. ■



Lärdomar för vår tid

Från maj 2015 till oktober 2015 ska melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen tas ur ett eller flera tal från generalkonferensen i april 2015. I oktober 2015 kan talen tas från antingen aprilkonferensen eller oktoberkonferensen 2015. Stavs- och distriktspresidenter kan välja vilka tal som ska användas eller delegera det ansvaret till biskopar och grensresidenter.

De som deltar i fjärde söndagens lektioner uppmanas att studera de valda talen i förväg. Konferenstalen finns på många språk på conference.lds.org. ■



Äldste Kim B. Clark

De sjuttios första kvorum

ett helt liv av utbildning – både i egenskap av elev och lärare – gagnar äldste Kim Bryce Clark i hans nya uppdrag i de sjuttios första kvorum. Äldste Clark inröstades den 4 april 2015 och påbörjar arbetet bara några veckor efter att ha avslutat sitt uppdrag som rektor för Brigham Young University–Idaho.

”Jag har gått i skolan sedan jag var fem år gammal”, säger han som nykallad sjuttio. ”Jag älskar att lära mig och att undervisa.”

Han föddes i Salt Lake City, Utah, den 20 mars 1949 som son till Merlin och Helen Mar Clark och är äldst av tre barn. Han tillbringade sin barndom i Salt Lake City tills han var 11 år och hans far tackade ja till ett jobb i Spokane, Washington.

Han hade planerat att gå på Brigham Young University i Provo, Utah, men under andra året i high school kände han att behövde undersöka andra alternativ. Han bestämde sig för att söka till Harvard University i Massachusetts – en plats som så småningom kom att bli hans hem i över tre årtionden.

Efter första året på Harvard verkade äldste Clark som missionär i Tysklandmissionen Syd från 1968 till 1970. Efter hemkomsten studerade han vid BYU, där han träffade Sue Lorraine Hunt i sin församling. De gifte sig några månader senare, den 14 juni 1971. De har sju barn.

Strax efter vigseln flyttade de till Boston, Massachusetts, där äldste Clark återigen började studera vid Harvard. Där tog han kandidat-, magister- och doktorsexamen i ekonomi. Äldste Clark blev medlem i fakulteten vid Harvards handelshögskola 1978 och utnämndes till skolans dekan 1995. År 2005 anställdes han som rektor för BYU–Idaho, där han verkade i nästan ett årtionde.

Äldste Clark har verkat som äldstekvorumpresident, verkställande sekreterare på församlingsnivå, rådgivare till en biskop, biskop, högrådsmedlem, rådgivare i stavsmissionens presidentskap och områdessjuttio. ■



Äldste Allen D. Haynie

De sjuttios första kворum

Äldste Allen Decker Haynie inröstades som medlem i de sjuttios första kворum den 4 april 2015.

Äldste Haynie föddes den 29 augusti 1958 som son till Van Lloyd och Sarah Lulu Lewis Haynie.

Han föddes i Logan, Utah, men tillbringade en stor del av uppväxttiden i andra samhällen i norra Utah och i Silicon Valley i Kalifornien. Han gick på fem olika grundskolor, två junior high schools och gick slutligen på en high school i Bountiful, Utah.

Den mångskiftande upplevelsen ”lärde mig mycket om att uppskatta alla”, säger han, ”för jag flyttade så gott som varje år och fick lära känna nya personer. Något som jag tycker om med kyrkan är att den ger oss möjlighet att umgås med andra och upptäcka värdet i deras skiftande bakgrund, upplevelser, talanger och förmågor.”

Han verkade som missionär i Argentinamissionen Cordoba från 1977 till 1979.

Med en kandidatexamen i statsvetenskap från Brigham Young University, tog äldste Haynie senare doktorsexamen i juridik vid universitetets J. Reuben Clark Law School 1985.

Han fullgjorde en notarietjänst vid Förenta staternas nionde appellationsdomstol i San Diego, Kalifornien, innan han anställdes vid advokatfirman Latham and Watkins och arbetade på deras kontor i San Diego. För omkring fem år sedan bildade han och hans bror en egen advokatfirma.

Äldste Haynie har också verkat som äldstekvorumpresident, Unga mäns president på församlingsnivå, seminarielärare, högrådsmedlem, biskop, stavsresident och områdessjuttio.

Han träffade Deborah Ruth Hall under studierna vid BYU och de gifte sig den 19 december 1983 i Salt Lake-templet. De har sex barn.

Äldste Haynie blir känslös när han nämner sitt vittnesbörd och berättar att han läste och markerade i Mormons bok för första gången när han var tolv. ”Jag har inget minne av att inte ha trott. Jag har inget minne av att inte ha bett.” ■



Äldste Von G. Keetch

De sjuttios första kворum

ett avgörande ögonblick för äldste Von G. Keetch kom när han fullgjorde en notarietjänst för överdomare Warren E. Burger och domare Antonin Scalia vid Förenta staternas högsta domstol, som förberedelse för att arbeta med juridik på heltid.

Han kunde ha arbetat var som helst i Förenta staterna för en uppsjö av stora advokatfirmor. I stället bad han och hans fru Bernice Pymm Keetch om inspiration för att få veta vad de borde göra. Efter en tids sökande återvände paret till Salt Lake City, där han började arbeta vid advokatfirman Kirton McConkie.

Då trodde äldste Keetch att han gjorde avkall på möjligheten att arbeta med de vassaste juridiska fallen för att kunna vara nära familjen. I stället fick äldste Keetch, som kyrkans utomstående juridiska rådgivare, argumentera för konstitutionella frågor och prejudice-rande fall angående religionsfrihet. Han har representerat nästan alla större religiösa samfund i landet. ”Jag har tyckt om att arbeta för en så enastående kund och få arbeta med så stora frågor”, säger han.

Äldste Keetch föddes den 17 mars 1960 i Provo, Utah, som son till Gary och Deanne Keetch och är äldst av fyra barn. Familjen bodde i Orem, Utah, innan de flyttade till Pleasant Grove, Utah – där han och hans framtida fru satt i seminarierådet tillsammans i high school.

Äldste Keetch verkade som missionär i Tysklandmissionen Düsseldorf och lärde sig älska det tyska folket. Efter att ha återvänt från missionsfältet gifte han sig med Bernice Pymm i Salt Lake-templet den 21 november 1981. De har sex barn. Äldste Keetch tog examen i statsvetenskap från Brigham Young University 1984 och tog sedan examen i juridik vid universitetet 1987.

Under årens lopp har äldste Keetch, som inröstades till de sjuttios första kворum den 4 april 2015, verkat i biskopsråd, i högråd, som stavsresident och som områdessjuttio. ■



Äldste Hugo Montoya

De sjuttios första kворum

Äldste Hugo Montoya blev förstaeligt nog överväldigad när han kallades till de sjuttios första kворum. Han fick tröst av president Thomas S. Monsons milda ord under ett utbildningsmöte för nya generalauktoriteter: "Ni är här därför att ni älskar Frälsaren." Äldste Montoya kände sig upplyft i vetskapen om att hans nya kallelse tog honom ut i Herrens ärende.

"Jag älskar Frälsaren, och jag går dit jag ombeds att gå", säger han. "Jag gör vad jag än blir ombedd att göra. Jag säger vad jag än blir ombedd att säga." Äldste Montoya inröstades på lördagens eftermiddagsmöte under kyrkans 185:e årliga generalkonferens.

Äldste Montoya får också styrka av släktens arv av tro. Hans morfars far Rafael Monroy är en central person i kyrkans historia i Mexiko. År 1915 arresterades broder Monroy och en annan medlem, Vicente Morales, av en grupp revolutionärer under mexikanska revolutionen. Båda männen fick veta att de skulle släppas fria om de bland annat förnekade sin religion.

De vägrade båda och sköts till döds av en exekutionspatrull.

Äldste Montoya sa att hans morfars fars exempel har haft stor inverkan på honom. "Jag har lärt mig att rädsla kan övervinnas av tro och vittnesbörd när man vet att man gör det som är rätt."

Äldste Montoya föddes den 2 april 1960 i Fresno i Kalifornien, som son till Abel Montoya och Maclovía Monroy. Han har tillbringat större delen av sitt liv i Mexiko.

Han gifte sig med Maria del Carmen Balvastro i Hermosillo. De beseglades i templet i Mesa, Arizona, den 6 april 1983. De har fem barn.

Efter att ha verkat som heltidsmissionär i Mexikomissionen Mexico City Nord från 1979 till 1981, verkade han som Unga mäns president på församlingsnivå, högrådsmedlem, biskop, stavspreident, områdesrevisor och områdessjuttio.

Han tog examen från Sonora State University 1986 i jordbruksteknik och har haft olika chefsposter inom Xerox och varit institutlärare i kyrkan. ■



Äldste Vern P. Stanfill

De sjuttios första kворum

Äldste Vern Perry Stanfill menar att inget händer av en slump. Han tror att människor träffas av en anledning och att Herren kan inspirera sina barn till att vara till välsignelse för andra.

Äldste Stanfill tycker om att tjäna andra i evangeliet, särskilt att arbeta med medlemmar en och en.

Äldste Stanfill föddes den 8 augusti 1957 som son till Jed och Peggy Stanfill, och växte upp på en boskapsranch nära Townsend, Montana. Han lärde sig vikten av hårt arbete och utvecklade ett vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus. Som det tredje av fyra barn har äldste Stanfill två äldre bröder och en yngre syster som trofast har verkat i kyrkan.

"Vi ser Herrens hand i våra liv trots våra svagheter", säger han. "Min hustru och jag är inte fullkomliga. Vi har inte en fullkomlig familj. Vi är bara vanliga människor som har försökt leva livet dag för dag och låtit Herren vara en del av det."

Efter att ha verkat som heltidsmissionär i Toulouse, Frankrike, och medan han studerade jordbruksekonomi vid Brigham Young University, träffade han och gifte sig med Alicia Cox. De gifte sig den 17 december 1980 i Salt Lake-templet.

Efter examen flyttade familjen Stanfill tillbaka till Montana så att han kunde hjälpa till med familjens ranch och driva handel med boskap, hö och säd. Han sålde företaget 1998 och började förvalta fastigheter och värdepapper, samt samordna välgörenhetsverksamhet och fastighetsaffärer.

Äldste Stanfill har varit engagerad i flygning både yrkesmässigt och privat och har kommersiellt flygcertifikat och helikoptercertifikat.

Förutom att ha fostrat fyra döttrar tillsammans med sin fru, har äldste Stanfill haft möjlighet att verka i kyrkan som äldstekvorumpresident, biskop, högrådsmedlem, stavspreident och områdessjuttio. Han verkade i de sjuttios sjätte kворum när han kallades till de sjuttios första kворum. ■



Mary R. Durham

Andra rådgivare i Primärs
generalpresidentskap

Mary Richards Durham har balanserat hemlivets krav med ämbeten i kyrkan, yrkesliv och andra ansvar under sitt liv som gift, och har lagt märke till att när hon och hennes make sätter Herrens främst så faller allting på plats. "Det är härligt. Om vi litar på Herren så välsignar han oss", säger hon.

Det här är ett tema som hon har sett upprepas många gånger. Hon kallades att verka som församlingens president för Unga kvinnor när hennes make verkade i stavspresidentskapet. Senare verkade de tillsammans när hennes make presiderade över Japanmissionen Tokyo från 2000 till 2003. Nu ska hon verka som andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap medan hennes make påbörjar sitt tjänande som områdessjuttio.

"När vi arbetar tillsammans och med Herren, går allt lättare", säger hon.

Mary Lucille Richards föddes den 15 mars 1954 i Portsmouth, Virginia, som dotter till L. Stephen Richards Jr och Annette Richards. Medan hennes far arbetade på att ta läkarexamen flyttade familjen till Minneapolis, Minnesota, innan de bosatte sig i Salt Lake City.

Närd av tron och kärleken från sina föräldrar och sin stora släkt lärde hon sig inse att evangeliet är sant. "Det gjorde mig glad att följa evangeliet. Det var inte svårt. Det var roligt", säger syster Durham.

Som ung kvinna insåg hon vikten av att hitta en värdig ung man att gifta sig med, så hon bad dagligen och fastade varje vecka för det. Efter high school fick hon ett dansstipendium och började studera vid Brigham Young University. Hon träffade Mark Durham som gick på University of Utah. "Jag såg hans godhet med en gång", säger hon.

Paret gifte sig i juni 1974 i Salt Lake-templet. De har sju barn.

Syster Durham har verkat som hjälpföreningspresident på stavs nivå, rådgivare i ett hjälpföreningspresidentskap på församlingsnivå, Söndagsskolelärare, Unga kvinnors president på församlingsnivå och nu senast som medlem i Primärs generalkommitté. ■



Stephen W. Owen

Unga mäns generalpresident

När Stephen W. Owen var fjorton år, anlidade en granne honom att klippa gräset i sin stora trädgård och rensa ogräs varje vecka. "Det tog tre dagar att klippa den gräsmattan", säger en leende broder Owen, som inröstades som Unga mäns generalpresident den 4 april 2015.

När unge Stephen äntligen var klar, bad den kloke arbetsgivaren honom att följa med på en promenad runt trädgården för att peka ut ett eller annat ogräs som hade missats.

"Han sa att jag behövde dra upp allt ogräs", säger han. "Det var mitt första jobb och det hjälpte mig förstå vad det innebär att ta ansvar."

Broder Owen lärde sig en del det året som handlade om mycket mer än gräs- och trädgårdsskötsel. Dels upptäckte han att det är tillfredsställande att göra sådant som är svårt på rätt sätt. Han insåg också värdet av mentorer.

Grannen förväntade sig bara det bästa av Stephen. "Det var som om han sa till mig: 'Jag vet vem du kan bli, och jag vill hjälpa dig.'"

Varje ung man i kyrkan, tillägger han, behöver sådana mentorer som hjälper honom bli den bästa prästadömsbäraren han kan bli. "Jag har stor empati för ungdomarna", säger han. "Jag älskar dem och vet att det är en kritisk tid för dem som anger mönstret för resten av deras liv."

Broder Owen verkade i Texasmissionen San Antonio och blev senare scoutledare, Unga mäns president på församlingsnivå, biskop, högrådsmedlem och stavsresident.

Broder Owen, som kommer från Holladay, Utah, presiderade också över Kalifornienmissionen Arcadia från 2005 till 2008, där han verkade tillsammans med sin fru Jane Stringham Owen. De gifte sig den 28 december 1979 i templet i Provo, Utah. De har fem barn.

Han föddes den 22 mars 1958 i Salt Lake City, som son till Gordon och Carolyn Owen. Han tog examen från University of Utah i ekonomi och är VD för Great Harvest Bread Company i Provo. ■



Douglas D. Holmes

Förste rådgivare i Unga mäns
generalpresidentskap

Den här generationen ungdomar har större förmåga att lyda än någon tidigare generation. Jag tror att det är en del av Herrens tidsplan och förberedelse för den tid vi lever i", säger broder Douglas D. Holmes, som inröstades som förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap den 4 april 2015.

Broder Holmes föddes den 27 februari 1961 i Salt Lake City, som son till Dee W. och Melba Howell Holmes, och växte upp i Cottonwood Heights, Utah.

Efter att ha verkat i Skottlandmissionen Glasgow från 1980 till 1982, tog broder Holmes kandidatexamen i familjevetenskap vid Brigham Young University 1986 och senare magisterexamen i företagsadministration vid universitetets Marriott School of Management.

Efter den examen arbetade han som företagskonsult i tre år och påbörjade sedan en framgångsrik yrkesbana inom telekommunikationsindustrin. Han blev så småningom vice verkställande direktör inom strategi och utveckling för Media One-gruppen. Från 2000 till kallelsen som missionspresident 2010, och sedan igen från 2013, har han varit egenföretagare och arbetat med kapitalinvestering och markexploatering.

Han har ägnat en stor del av sin tid och sina talanger åt ideella organisationer och suttit i styrelserna för United Way i Davis County, Utah; Parents for Choice in Education; Safe Harbor Women's Shelter i Davis County och Academy for Creating Enterprise.

Han har verkat som missionsledare och Unga mäns president på församlingsnivå, biskop och nu senast som rådgivare i ett stavpresidentskap. Han presiderade över Michiganmissionen Detroit från 2010 till 2013.

Han gifte sig med Erin Sue Toone den 22 juni 1985 i Salt Lake-templet. De har sex barn.

"Vi har sett ordets kraft i våra liv", säger broder Holmes, "antingen det har varit profeternas ord, ord i skrifterna eller viskningar från den Helige Anden". ■



M. Joseph Brough

Andre rådgivare i Unga mäns
generalpresidentskap

Under de tre år som M. Joseph Brough verkade som president för Guatemalamissionen Centrala Guatemala City (från 2011 till 2014), förlorade han både sin far och sin svärfar.

Hans fru kunde ha åkt till Förenta staterna för begravningarna, men paret bestämde sig i båda fallen för att hon skulle stanna kvar i Guatemala och fortsätta med missionsarbetet. "Vi visste att det var bättre att stanna kvar och arbeta så flitigt vi kunde", säger broder Brough, som kallades som andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap den 4 april 2015. "Det var exakt vad hennes far och min far hade förväntat sig av oss."

Broder Brough föddes i Salt Lake City den 11 december 1963, som son till Monte J. och Ada B. Brough. Han växte upp i Farmington, Utah, och i Robertson, Wyoming. Familjen flyttade till Minnesota när Josephs far, som senare verkade som medlem i de sjuttios kvarum, kallades som missionspresident. Joseph skulle gå sista året på high school när hans far hade fullgjort sitt uppdrag som missionspresident. I stället för att återvända till high school tog Joseph ett examensprov som var likvärdigt med examensprovet i high school, och fortsatte direkt till Weber State University i Ogden, Utah.

Men hans föräldrar insisterade på att han skulle gå alla fyra åren i seminariet. Det var medan han gick på seminariet vid Davis High School som han träffade sin framtida fru, Emily Jane Thompson. De gifte sig den 25 april 1985 i Salt Lake-templet och har fyra barn.

Innan paret gifte sig hade broder Brough verkat som missionär i Guatemalamissionen Quetzaltenango. Hans missionspresident Jorge H. Perez "hade stort inflytande på mitt liv", säger han.

Broder Brough grundade och äger Rotational Molding of Utah, tog kandidatexamen i ekonomi och magisterexamen i affärsadministration vid University of Utah. I kyrkan har han verkat som biskop, Unga mäns president på församlingsnivå och högrådsmedlem. ■



Inför dig, o Herre, av Annette Everett

*"Inför dig, o Herre, mitt huvud böjer jag
och tackar för det som sagts i dag.
Min själ är fylld, mitt hjärta sjunger
när din ljuva ande slår an dess strängar.
Hur ljuvt ditt ord i dag jag hör!
Min ledning, Herre, för mig var.
Må jag i tålmod göra min del.
Besegla ordet i mitt hjärta."*

(Hymns, nr 158)



”Må vår himmelske Fader välsigna oss att vi må ha andan av tillbedjan i templet, att vi må lyda hans bud och att vi noggrant må följa i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, fotsår”, sa president Thomas S. Monson under kyrkans 185:e årliga generalkonferens. ”Jag vittnar om att han är vår Återlösare. Han är Guds Son. Han är den som kom fram ur graven den där första påskmorgonen och bar med sig det eviga livets gåva till alla Guds barn.”

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

